

# Minh Như Thần Tư

## Contents

|                                                                  |          |
|------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Minh Như Thần Tư</b>                                          | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                                            | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .                                            | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .                                            | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .                                            | 9        |
| 5. Chương 5 . . . . .                                            | 11       |
| 6. Chương 6 . . . . .                                            | 21       |
| 7. Chương 7 . . . . .                                            | 24       |
| 8. Chương 8 . . . . .                                            | 29       |
| 9. Chương 9 . . . . .                                            | 33       |
| 10. Chương 10 . . . . .                                          | 40       |
| 11. Chương 11: Phiên Ngoại: Năm Ấy Gặp Nhau (lãnh Lâm) . . . . . | 46       |
| 12. Chương 11-2 . . . . .                                        | 50       |
| 13. Chương 12 . . . . .                                          | 52       |
| 14. Chương 13 . . . . .                                          | 54       |
| 15. Chương 14 . . . . .                                          | 55       |
| 16. Chương 15 . . . . .                                          | 59       |
| 17. Chương 16 . . . . .                                          | 61       |
| 18. Chương 17 . . . . .                                          | 66       |
| 19. Chương 18 . . . . .                                          | 68       |
| 20. Chương 19 . . . . .                                          | 70       |
| 21. Chương 20 . . . . .                                          | 72       |
| 22. Chương 21 . . . . .                                          | 75       |
| 23. Chương 22 . . . . .                                          | 79       |
| 24. Chương 23 . . . . .                                          | 81       |
| 25. Chương 24 . . . . .                                          | 86       |
| 26. Chương 25 . . . . .                                          | 88       |
| 27. Chương 26 . . . . .                                          | 93       |
| 28. Chương 27 . . . . .                                          | 97       |
| 29. Chương 28: Thiếu . . . . .                                   | 101      |
| 30. Chương 29 . . . . .                                          | 101      |
| 31. Chương 30 . . . . .                                          | 103      |
| 32. Chương 31 . . . . .                                          | 107      |
| 33. Chương 32 . . . . .                                          | 109      |
| 34. Chương 33 . . . . .                                          | 111      |
| 35. Chương 34 . . . . .                                          | 113      |
| 36. Chương 35: Thiếu . . . . .                                   | 115      |
| 37. Chương 36 . . . . .                                          | 115      |
| 38. Chương 37 . . . . .                                          | 118      |
| 39. Chương 38 . . . . .                                          | 121      |
| 40. Chương 39 . . . . .                                          | 127      |

|                                               |     |
|-----------------------------------------------|-----|
| 41. Chương 40 . . . . .                       | 130 |
| 42. Chương 41 . . . . .                       | 133 |
| 43. Chương 42 . . . . .                       | 136 |
| 44. Chương 43 . . . . .                       | 138 |
| 45. Chương 44: Phiên Ngoại: Bắt Cóc . . . . . | 141 |

## Minh Như Thần Tư

---

### Giới thiệu

Editor: Mia TreeThể loại: hiện đại, giới giải trí, đổi công (tra công bị vứt bỏ), băng sơn công x ôn nhu thụ, công sủng th

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-nhu-than-tu>*

### 1. Chương 1

Dem quần áo phơi khô ngoài ban công vào trong phòng, quần áo thơm mùi nắng khiến gương mặt dịu dàng của Minh Tư lộ ra nụ cười ấm áp, giống như dung hợp cùng ánh sáng mặt trời tràn ngập trong phòng ngủ. Ngũ quan của Minh Tư rất tinh xảo, hấp dẫn nhất chính là đôi mắt trong vắt dịu dàng giống như đóa hoa bách hợp. Đánh người mặc dù nhỏ nhắn, nhưng sẽ không bị nhầm lẫn với phái nữ.

Gấp xong quần áo, Minh Tư nhìn về phía chiếc đồng hồ quả lắc Hermle\* sang trọng mà Lãnh Lâm mới mua không lâu, kim đồng hồ chỉ ngay thời gian phát lại buổi hòa nhạc mấy hôm trước của Lãnh Lâm, mở ti vi, đúng lúc nhân vật chính bước ra sân khấu, thân hình cao lớn, khuôn mặt đẹp trai, cùng với chất giọng trầm thấp tuyệt vời, giai điệu êm ái, cái vẻ mặt đó, cái giọng điệu đó, khiến cho người ta có ảo giác như đang nằm mơ, Minh Tư cười nhạt, đem quần áo bỏ vào trong tủ, tắt ti vi, cắt ngang giai điệu tình yêu kia, bước vào nơi dọn dẹp tiếp theo.

*[\*một thương hiệu đồng hồ cao cấp của Đức.]*

Mở ra cửa phòng sách của Lãnh Lâm, khắp nơi bừa bãi, Minh Tư chỉ có thể thở dài, mỗi lần Lãnh Lâm dùng qua phòng sách, đều là tình trạng thế này, cúi người nhặt lên nhạc phổ, điện thoại trong túi áo reo lên, số điện thoại di động của Minh Tư chỉ có hai người biết, mà người sẽ gọi điện thoại cho cậu, chỉ có một.

Điện thoại di động vừa kết nối, một giọng nói trong trẻo liền truyền ra, “Minh Tư, gần đây có một quyển sách bán chạy cần tìm người phiên dịch, mình đã đề cử cậu với tổng biên tập.”

Than nhẹ một tiếng, “Tiêu Viễn, cậu cũng biết, mình không có nhiều thời gian để phiên dịch một quyển sách.”

“Lại là vì Lãnh Lâm có phải không, cậu đó! Mình phải nói thế nào với cậu đây, uống phí tài năng phiên dịch của bản thân vì một người không xứng đáng như vậy, chỉ nhận vài cái phiên dịch nhỏ lẻ, cậu có biết cậu đã bỏ qua bao nhiêu cơ hội thành danh hay không?”

Khẽ mỉm cười, nhặt lên mấy quyển sách tán loạn trên mặt đất, “Mình không qua tâm mấy thứ đó.”

“Cậu khiến mình tức chết rồi, cái tên Lãnh Lâm kia tính tình không tốt, ở bên ngoài là một đại minh tinh sáng chói đẹp đẽ, nhưng ở nhà lại đối với cậu thế nào, chính cậu cũng tự biết.” Tiêu Viễn thở dài, hần cảm thấy đau lòng cho sự ôn nhu cùng kiên trì của bạn tốt, “Mình Tư, lẽ ra cậu nên có được một người tốt hơn và một cuộc sống hạnh phúc hơn.”

“...” Minh Tư dừng lại động tác, giờ phút này cậu không biết nên dùng lời gì để phản bác, nói là Lãnh Lâm thỉnh thoảng nóng nảy, hay là nói Lãnh Lâm thỉnh thoảng lãnh đạm, hóa ra qua nhiều năm như vậy, cậu vẫn không thật sự tìm được bất kỳ lý do nào có thể khiến cho người khác hoặc là chính cậu tin phục, cậu hạnh phúc sao? Cậu không biết, nhưng mà... “Anh ấy là người đầu tiên nói yêu mình, nói muốn bầu bạn với mình cả đời.”

“Mình Tư, cậu ở chung với hần hạnh phúc sao? Thật sự hạnh phúc sao? Hai câu nói kia, thật có thể chống đỡ cả đời cho cậu ở bên hần sao?”

Giọng của Minh Tư dần dần trầm xuống, ngay cả chính cậu cũng mất lòng tin, “Sẽ... Hần sẽ được.” Chốt cửa phát ra tiếng chuyển động, Minh Tư thu lại tâm tình, “Tiêu Viễn, Lãnh Lâm trở về, lát nữa mình gọi cho cậu sau.”

“Mình Tư, mình hy vọng cậu hạnh phúc.”

“Ừ, mình biết.” Sự quan tâm của bạn bè, khiến Minh Tư thấy ấm áp trong lòng, nụ cười cũng trở lại trên khóe miệng, buông xuống điện thoại bên tai, tầm mắt liền đối diện với đôi mắt của Lãnh Lâm.

“Trở về rồi à, em mới vừa nấu xong canh xương hầm, em đi lấy cho anh.” Minh Tư thả mấy quyển sách lên giá sách, xoay người muốn bước ra khỏi phòng thì bị Lãnh Lâm đứng bất động ở cửa từ nãy tới giờ kéo lại, lực tay mạnh mẽ giống như kẽm sắt, nắm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của Minh Tư.

Minh Tư có chút đau, nghi ngờ nhìn về phía Lãnh Lâm, quả thực không biết cơn tức giận của hần từ đâu tới...

Tay dần buông lỏng, phảng phất như không có chuyện gì xảy ra, Lãnh Lâm đi tới bên bàn đọc sách, cầm lên một quyển còn đang xem dở, tiếp tục lật xem.

Minh Tư nhìn vết bầm trên cổ tay mình, bất đắc dĩ thở dài.

Sau khi Minh Tư rời khỏi phòng sách, Lãnh Lâm mới nâng mắt lên, vừa rồi người nói chuyện điện thoại cùng Minh Tư là ai, nụ cười chỉ thuộc về riêng mình lại nở rộ vì người khác, quyển sách trên tay, bất tri bất giác bị siết đến thay hình đổi dạng, nụ cười của Minh Tư chỉ thuộc về hần, chỉ thuộc về riêng hần...

## 2. Chương 2

Canh được hâm nóng trong nồi tỏa ra hương vị ấm áp, là canh xương hầm cậu nấu từ sáng sớm, cả phòng đều là hơi nóng và mùi thức ăn, nhìn Lãnh Lâm đi ra khỏi phòng sách ngồi đọc báo ở phòng khách, giờ phút này, Minh Tư mới có cảm giác giống như là nhà, nhưng một góc trong cõi lòng luôn cảm thấy trống rỗng, làm sao để lấp đầy, hoặc là nên lấp đầy như thế nào, cậu cũng không biết.

Minh Tư bưng chén canh đặt xuống trước mặt Lãnh Lâm, “Vừa đúng độ, anh uống liền đi!”

“Ừ.” Ánh mắt của Lãnh Lâm hoàn toàn đặt trên tờ báo, bưng lên chén canh khẽ nhấp một ngụm, liền bỏ sang một bên, Minh Tư đã quen với thái độ lạnh lùng của người này đối với mình, nhưng dù có quen, thì lòng vẫn sẽ đau.

Hôm nay Lãnh Lâm ở nhà lâu hơn mọi khi một chút, nhưng đến hai giờ chiều vẫn thay đổi quần áo đi ra ngoài, Minh Tư nhìn đồng hồ treo tường chuyển động ‘tích tắc’ không ngừng trở thành bầu bạn duy nhất trong ‘sinh mạng’ của cậu, suy nghĩ ngổn ngang trăm mối, cuối cùng bị cú điện thoại ‘cầu cứu’ của Tiêu Viễn cắt đứt.

“Minh Tư, giúp mình một chuyện.”

Tiêu Viễn mỗi lần khẩn cầu như thế, nhất định là văn kiện đột ngột phát sinh cần phiên dịch, hơn nữa còn là loại vô cùng khẩn cấp, đối với người bạn này, Minh Tư vĩnh viễn đều là giúp được liền giúp, “Cậu chuyển bản thảo đến hộp thư của mình, lúc nào thì cần?”

“Mười giờ sáng mai.” Nhận được trợ giúp, Tiêu Viễn vừa cao hứng vừa không quên tán dương bạn già của mình, “Minh Tư cậu thật là quá tốt.” Nếu không có người bạn này, hẳn dám cá là cái văn kiện kia nhất định sẽ bị quăng ra ngoài cửa sổ.

“Khách khí cái gì.”

Tán gẫu mấy câu, Minh Tư liền đặt điện thoại xuống, mở máy tính ra nhìn văn kiện thật dài cần phải phiên dịch, nghĩ bản thân cần phải nắm chắc thời gian, nếu không sẽ phải thức suốt đêm để hoàn thành, tuy là vậy, Minh Tư vẫn không quên đi xuống bếp, hâm lại nồi canh mà Lãnh Lâm lúc đi nói rằng muốn uống.

Tương tất xong mọi thứ, Minh Tư mới đem toàn bộ văn kiện đánh máy cần phiên dịch mà Tiêu Viễn gửi tới trải ra bàn ở phòng khách, ngồi xếp bằng xuống, mở ra máy tính xách tay vừa lật dịch vừa ghi chép, nồi canh trong bếp lượn lờ hơi nóng, cả phòng đều là mùi thơm của canh hầm.

Tiếng chuông đồng hồ trong phòng khách phát ra tiếng đình đàng, kim giờ chỉ ngay số 12, đã là rạng sáng, Minh Tư mệt mỏi nghiêng người ngã đầu lên gối, nhìn phòng bếp vẫn còn nồi canh được hâm nóng, khẽ thở dài một tiếng, thu dọn toàn bộ giấy tờ, Minh Tư càng thêm mệt mỏi đứng dậy.

Lãnh Lâm không thích người khác bước vào nhà, cho nên việc dọn dẹp toàn bộ phòng ốc hai tầng lầu

thường chiếm dụng tất cả thời gian của cậu, giống như Tiêu Viễn nói, cậu đã từ bỏ bao nhiêu thứ, ngay cả chính cậu cũng không nhớ, chẳng qua là ngay từ giây phút Lãnh Lâm nói yêu cậu, cậu liền khép lại hết thấy gai nhọn trên người, dồn hết tâm trí và sức lực để xây dựng ‘nhà’ của hai người, nhưng tại cái nơi gọi là ‘nhà’ này, lại chỉ có một mình Minh Tư cô đơn chờ đợi, giống như đêm nay, canh hầm nóng hổi nằm lẳng lẳng trong bếp chờ đợi người kia trở về nhà.

Cậu biết một người hoạt động trong giới giải trí khẳng định sẽ không có thời gian làm việc cố định, huống chi Lãnh Lâm còn phải sáng tác và quản lý tất cả chuyện lớn nhỏ trong công ty. Thở dài lần nữa, có lúc cậu thật sự rất mệt mỏi, cậu không biết, đây là ngôi nhà chung của hai người bọn họ, hay chỉ có một mình cậu chống đỡ cái từ ‘ám áp’ này.

Minh Tư xoa xoa mi tâm, không biết là bởi vì mệt mỏi hay là vì cái gì khác, tâm tình tối nay của Minh Tư phá lệ suy sụp.

Chuông cửa đình đông vang lên, Minh Tư dừng lại suy nghĩ của mình, đứng dậy mở cửa, nhìn thấy quản lý Trần Vũ Phong đang đỡ lấy Lãnh Lâm say mèm, Minh Tư mỉm cười xin lỗi, “Trần tiên sinh, xin lỗi, lại làm phiền cậu.”

“Không có gì, đây là bổn phận của tôi.” Giao thân thể cao to cường tráng của Lãnh Lâm lên bả vai mảnh khảnh của Minh Tư, Trần Vũ Phong có chút không đành lòng, nhưng hắn biết vị nghệ sĩ kiêm ông chủ Lãnh Lâm này của hắn, không thích bất kỳ người nào dưới bất kỳ tình huống nào bước vào nhà của mình, Trần Vũ Phong cũng hết cách, đành cười đáp lại một tiếng, “Album mới của ông chủ Lãnh bán chạy, mấy ca khúc anh ấy tự sáng tác tự hát đều đạt vị trí đầu bảng xếp hạng, nên hôm nay ra ngoài ăn mừng một chút, không ngờ uống nhiều như vậy.”

Trong nụ cười của Minh Tư thoáng qua một tia tịch mịch không thể bắt kịp, bài hát xếp hạng nhất cũng tốt, album bán chạy cũng tốt, mỗi lần không phải thông qua tin tức trên tivi thì cũng là từ miệng người khác mới biết được, riết rồi cũng quen, nhưng hiện tại từ đáy lòng Minh Tư lại dâng lên một nỗi đau không nói thành lời, “Hôm nay thật đã làm phiền cậu.”

“Không sao, Thẩm tiên sinh, tôi phải đi rồi, ngày khác gặp.”

“Trần tiên sinh, gặp lại sau.” Nhìn Trần Vũ Phong rời đi, cõi lòng Minh Tư vẫn nặng nề, có phải điều khác biệt duy nhất giữa cậu và người khác chính là có thể tiến vào ngôi nhà này, nhìn về phía người đàn ông đang dựa trên bả vai mình, Minh Tư không biết tại sao, tối nay cậu than thở so với dĩ vãng nhiều hơn rất nhiều lần...

Cật lực đỡ Lãnh Lâm trở về phòng ngủ, Minh Tư ngay cả mồ hôi trên trán cũng không kịp lau, liền vào phòng tắm lấy chậu nước ấm cùng khăn lông tỉ mỉ lau sạch toàn thân cho Lãnh Lâm, xử lý xong mọi sự, lại đi xuống lầu, múc canh xương hầm đã nấu vào bình giữ nhiệt, rồi rửa nồi, bắt đầu nấu canh giải rượu.

Bận rộn nửa ngày, đem canh đã nấu dứt vào trong miệng Lãnh Lâm, nhìn lông mày của người kia bởi vì say rượu mà cau lại dần dần giãn ra, Minh Tư mới bụng chén đi xuống lầu, dọn dẹp phòng bếp, lúc xử lý xong toàn bộ đã là năm giờ sáng, đang muốn đi vào phòng nghỉ ngơi thì tầm mắt lại rơi xuống mớ văn kiện đặt trong phòng khách, còn một phần ba chưa dịch xong, nhớ tới bản thân đã đồng ý với Tiêu Viễn mười

giờ sáng nay sẽ đưa qua, Minh Tư đành phải trở lại phòng bếp pha một ly cà phê cho mình, lần nữa bắt tay vào công việc.

Tám giờ sáng, Minh Tư đem toàn bộ văn kiện đã phiên dịch tốt in ra, đọc lại toàn bộ nội dung một lần nữa liền hoàn thành công việc, một đêm không ngủ khiến bước chân của cậu khi đứng dậy có chút không ổn, đi vào bếp rót ly nước nóng, dừng lại hồi lâu mới ổn định được khó chịu, bắt đầu cuộc sống của một ngày tiếp theo.

Làm bữa sáng thanh đạm, nhìn Lãnh Lâm mới vừa tỉnh ngủ đi tới, trên mặt Minh Tư lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Cơm sáng chín rồi, tới ăn đi.”

“Ừ.” Đáp lại một chữ duy nhất, Lãnh Lâm liền không nói thêm tiếng nào, đoán chừng tối hôm qua uống canh giải rượu Minh Tư nấu, nên khẩu vị sáng nay của Lãnh Lâm rất tốt, sau khi ăn no liền thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, đi ngang qua phòng bếp, nhìn thấy ánh sáng mặt trời từ cửa sổ chiếu xuống khuôn mặt Minh Tư, ngũ quan nhu hòa cộng thêm sắc vàng ấm áp kia, phẳng phất như tranh vẽ, Lãnh Lâm không tự chủ đi tới bên cạnh Minh Tư, nhân lúc Minh Tư còn chưa kịp phản ứng, liền hôn một cái lên đôi môi đỏ mềm của cậu.

Toàn bộ suy nghĩ và động tác của Minh Tư đột ngột dừng lại, không biết đã bao lâu rồi, Lãnh Lâm không còn... thân mật đụng chạm giống như người yêu thế này nữa.

Vừa hôn xong, Lãnh Lâm đứng thẳng dậy, “Anh đi đây.”

Bỏ lại ba chữ, liền ra khỏi nhà.

Vốn phải ngọt ngào, nhưng mấy chữ ‘Cần thì gọi đến, không cần liền đuổi đi’ luôn hiện diện trong đầu Minh Tư, thở dài một tiếng, nhìn cơm trong chén, Minh Tư mất khẩu vị, thu dọn bàn ăn, Minh Tư liền vội vã lên lầu tắm rửa, thay quần áo để ra ngoài, đi đưa văn kiện cho Tiêu Viễn.

### 3. Chương 3

Đưa xong văn kiện, cự tuyệt lời mời ăn trưa của Tiêu Viễn, Minh Tư lang thang không mục đích trên đường lớn, nhìn người bạn nhỏ âm ỉ bên cạnh, Minh Tư chợt mỉm cười, tầm mắt rơi xuống đứa trẻ bị một đứa trẻ khác đùa giỡn xô đẩy, không ngừng lùi về phía sau mấy bước.

Hai đứa trẻ liên tục đùa giỡn đẩy nhau ngay trên đường cái, người lớn bên cạnh vẫn đang nói chuyện, không nhìn thấy đúng lúc này một chiếc xe ở đối diện lao tới, thời điểm sắp sửa đụng phải đứa trẻ, người lớn mới nhìn thấy một màn này, chỉ kịp kéo về đứa trẻ gần nhất, ngay lúc chiếc xe kia sắp sửa đụng phải đứa trẻ còn lại, Minh Tư không chút nghĩ ngợi liền nhào tới, ôm lấy đứa trẻ lăn qua một bên, đứa trẻ bị dọa sợ lập tức giẫy khỏi người Minh Tư, chạy đến bên cạnh người mẹ vô tâm của mình, lớn tiếng khóc.

Minh Tư che bả vai đau đớn ê ẩm, nhìn chiếc xe hơi cao cấp dừng lại trước mặt, thầm nghĩ mà sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh, loại chuyện anh hùng thế này Minh Tư chưa từng nghĩ tới, nhưng chân lại vô thức phản ứng nhanh hơn suy nghĩ. Minh Tư có cảm giác như bản thân vừa lượn vòng quanh giao lộ tử thần, nơi xe cộ đông đúc thế này, nếu mình chậm một bước, thì quả thật có thể dùng ‘chết không toàn thây’ để hình dung.

Chỗ tài xế ngồi bước xuống một người đàn ông trung niên, mặt đầy mồ hôi, hẳn là đã kinh hãi một phen, đều là người đi làm, làm không tốt, mất việc không nói, còn phải bồi thường tất cả tổn thất, lớn chuyện một chút, có lẽ sẽ phải vào đồn ngay ngày hôm nay.

“Tiên, tiên sinh, ngài không sao chứ?”

Nhìn ống tay áo đỏ sẫm vết máu của mình, Minh Tư muốn nói không sao cũng tương đối khó khăn, “Tôi nghĩ vấn đề không lớn, hẳn là có chút trầy da.”

“Để tôi mang ngài đi bệnh viện kiểm tra, mới vừa rồi tôi thật sự không có nhìn thấy đứa trẻ kia.”

Minh Tư cảm thấy bản thân là người lớn, cánh tay có thể động, hẳn là không có gãy xương, cho nên hiện tại đứa trẻ mặc dù không bị thương chút nào nhưng đang khóc dữ dội bên kia tương đối khiến người ta lo lắng hơn, “Không sao, tôi chỉ cứu người, anh đi xem đứa trẻ kia đi, hẳn là đã bị dọa sợ.”

“Ừm. Phải. Phải.” Nói năng vội vàng có chút lắp bắp, người đàn ông trung niên liền chuyển sang đứa nhỏ, mẹ của nó đang hết sức xin lỗi, có lẽ biết mình không xem chừng con trẻ nên trong lòng có chút tự trách, mẹ của đứa trẻ cũng không làm khó tài xế trung niên, chỉ nói mấy câu không sao, liền ôm hai đứa trẻ đi mất.

Tài xế trung niên đỡ Minh Tư dậy từ dưới đất, mặc dù Minh Tư nói không đi bệnh viện, nhưng tài xế trung niên một mực kiên trì, Minh Tư không thể cự tuyệt đành leo lên chiếc xe vừa nhìn đã biết là xe hơi cao cấp kia, Minh Tư không ngờ trên xe còn có người, người nọ nghiêng đầu, liếc nhìn Minh Tư gật đầu một cái, lại chuyển ánh mắt trở về văn kiện trong tay.

Khí thế bất phàm, mặt mũi anh tuấn tựa như tác phẩm nghệ thuật điêu khắc, khiến cho Minh Tư có chút sửng sốt, chẳng lẽ đây chính là ứng với câu nói ‘Người này chỉ nên ở trên trời, không nên rơi xuống phạm trần’ trong truyền thuyết, ngay cả bản thân là đàn ông mà Minh Tư còn phải tán thưởng trong lòng, người này quả thật rất anh tuấn, đẹp trai đến không cách nào hình dung.

Vị tài xế trung niên cũng leo lên xe, không có chú ý tới sự thất thố của Minh Tư, rất tự trách mà xoa lại nhìn về phía người nọ, “Tổng tài, thật xin lỗi đã làm trễ nãi thời gian của ngài, tôi có thể thuận đường mang cậu ấy đến bệnh viện kiểm tra một chút hay không?” Mồ hôi trên trán người tài xế trung niên rơi xuống như mưa, bởi vì vừa rồi sợ hãi làm cho hắn quên mất xin phép ông chủ của mình, nên mới thành tình trạng hiện tại.

“Ừm.” Một chữ lạnh như băng, so với Lãnh Lâm còn muốn lạnh hơn, nghĩ đến Lãnh Lâm, sự tò mò cùng thất thố của Minh Tư trong nháy mắt giống như bị gió cuốn đi, đầu dựa vào cửa sổ xe, mặc dù bản thân

không chịu tổn thương nặng nề, nhưng lại dần dần lộ ra vẻ yếu ớt mong manh mà ngày thường không bao giờ để lộ, muốn tìm một người ở bên cạnh mình, nhưng lại không tìm được một ai.

Lãnh Lâm nhất định là đang bận rộn công việc, lúc trước cậu sốt cao 40 độ cũng chỉ nhận được một cú điện thoại an ủi, bởi vì khi ấy Lãnh Lâm còn đang bận tổ chức concert, cuối cùng vẫn là Tiêu Viễn ôm cậu gọi xe cứu thương, nhưng hiện tại không thể tìm Tiêu Viễn, bởi vì tình trạng bận rộn của hắn cậu cũng thấy được, mà cậu cũng không phải gặp chuyện gì nghiêm trọng, cậu không muốn quấy rầy người bạn này.

Minh Tư khổ sở cười một tiếng, cổ họng đều là vị đắng chát, thì ra cậu thật sự rất cô độc, mỗi một sát na đều là sự ‘khốn cùng’ vừa đáng thương lại vừa đáng buồn, thật thảm.

Xe có chút tròng trành, xấp văng kiện đặt giữa cậu và nam nhân xa lạ kia rơi tứ tán xuống sàn xe, tài xế trung niên càng đổ mồ hôi nhiều hơn so với trước, ngay cả hai tiếng xin lỗi cũng không dám nói nữa, Minh Tư và nam nhân kia cùng lúc cúi người xuống nhặt lên văng kiện, xe lại tròng trành thêm một cái, bàn tay của hai người rất tự nhiên mà đụng vào nhau, Minh Tư nhặt lên toàn bộ văng kiện, cậu biết có những thứ không thể nhìn, cho nên dù nhặt lên cũng không sửa sang lại, liền đưa tới trước mặt người kia.

“Của ngài.”

“Ừm.” Lại là một âm tiết đơn lẻ, vẫn không nói thêm câu nào, Minh Tư cũng không quá để ý, chẳng qua là quá mức mệt mỏi, thân thể cũng tương đối nghiêng lệch, đường đến bệnh viện vẫn còn một đoạn, cánh tay đã không còn đau như trước, Minh Tư liền vùi mình vào lưng ghế mềm mại nghỉ ngơi, không hề chú ý tới nam nhân bên cạnh chợt lóe lên một tia cảm xúc hứng thú mà ngay cả hắn cũng không nhận ra.

Khi tỉnh lại, cậu phát hiện bản thân đang nằm dựa vào lồng ngực của nam nhân xa lạ kia, xe vẫn đang chạy, tay của hắn tránh đi chỗ đau của cậu. Đã lâu lắm rồi không có ai dịu dàng với cậu như vậy, nhưng hiện tại cậu đang ngồi trên một chiếc xe xa lạ, hơn nữa người này từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ lạnh như băng.

“Thật xin lỗi, vừa nãy tôi ngủ quên mất.” Trong nháy mắt, Minh Tư có chút đỏ mặt cũng có chút mơ hồ. Cậu vội vàng ngồi dậy, lại nói thêm một câu ‘Thật xin lỗi!’

“Ừm.”

Một đường tiếp tục yên tĩnh, Minh Tư không dám ngủ nữa, nhưng không hiểu tại sao tài xế trung niên lại dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn cậu, tựa như trong khoảnh khắc quên mất tai nạn xe cộ cùng quãng đường lái xe thường xuyên bị lỗi trước đó.



#### 4. Chương 4

Lúc vào bệnh viện, tài xế trung niên đã sắp xếp xong xuôi hết thấy, kiểm tra bằng bó cộng thêm chích ngừa, toàn bộ quá trình đều không giống như bình thường phải chờ đợi ở bệnh viện, nghĩ đến nam nhân trên chiếc xe sang trọng kia, nghĩ đến khí thế bất phàm của người nọ, phỏng chừng cũng không phải hạng người bình thường, bất quá việc này không liên quan đến cậu, dầu sao chỉ coi là bình thủy tương phùng, hoặc giả sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Lúc ra khỏi bệnh viện, liền thấy nam nhân xa lạ để lại ấn tượng sâu sắc kia, Minh Tư lắc lắc cánh tay quần vải bằng, cười nhạt, tỏ ý muốn nói cho đối phương biết mình không có việc gì, dù sao cũng không quen biết, không cần nhiều lời khách sáo, nhưng tài xế trung niên bên cạnh lại giống như trút được gánh nặng, mồ hôi trên trán cũng không tuôn ồ ạt như trước.

“Tốt rồi, không có chuyện gì tôi cũng yên lòng.” Nói xong liền móc ra một ít tiền từ trong túi áo của mình, muốn nhét cho Minh Tư, lại bị Minh Tư né tránh, cong môi mỉm cười, “Tôi chẳng qua là trầy da nhẹ, thật không có chuyện gì.”

Tài xế trung niên rất thành khẩn đưa tiền qua lần nữa, “Số tiền này cậu cầm đi mua chút đồ bổ, coi như để tôi đỡ tự trách.”

“Thật sự không cần, cảm ơn.” Kiểm tiền không dễ, huống chi bản thân cậu cũng không có gì đáng ngại, Minh Tư đẩy tiền trở về.

Nhìn Minh Tư hết sức kiên quyết, tài xế trung niên cũng thu hồi tiền, “Vậy nếu cậu có chuyện gì thì hãy liên lạc với tôi.” Viết số điện thoại di động lên mặt sau gói thuốc, tài xế trung niên liền nói xin lỗi, “Tôi không thể đưa cậu trở về, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tài xế trung niên lên xe, không biết có phải Minh Tư quá nhạy cảm hay không, cậu luôn cảm thấy nam nhân ngồi trong xe kia dường như đang nhìn cậu...

Nhìn về phía bóng dáng chiếc xe đã đi xa, Minh Tư vẫy tay gọi taxi, quay về nơi ở của mình, vẫn không người hỏi han, nhìn xuống cánh tay, lại nhìn nhà cửa lạnh tanh, Minh Tư lần đầu, không nấu canh, cũng không nấu cơm, trực tiếp đi lên lầu về phòng ngủ bù.

Đang mơ màng thì bên giường phát ra tiếng ‘bịch’, Minh Tư mở ra đôi mắt buồn ngủ, nhìn khắp người Lãnh Lâm đều là mùi rượu, không hiểu tại sao, vừa mệt mỏi, vừa không thoải mái, còn phải đứng dậy, bởi vì cánh tay bị thương, cho nên so với mọi khi tốn nhiều sức hơn mới giúp Lãnh Lâm thay được quần áo.

Giống như tối hôm qua, nấu canh giải rượu dứt cho hần uống, lại thu dọn phòng bếp thỏa đáng, lúc vào phòng tắm nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, gầy gò, hơi thở của Minh Tư có chút nặng nề, cầm lên giỏ quần áo, trên áo sơ mi trắng Lãnh Lâm vừa mới thay ra, có một dấu môi son vô cùng nhức mắt, Minh Tư mím môi thật chặt, sắc mặt có chút trắng, rũ thấp mi mắt, cả người Minh Tư dưới ánh đèn

càng thêm đơn bạc, mùi vị trong lòng không biết nên hình dung thế nào, thương tâm cùng khổ sở đan xen một chỗ là loại cảm giác không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Minh Tư đột nhiên cười, cười rất đàng rất chất, tự trấn an bản thân, cái dấu môi son này có thể chỉ là trong lúc đùa giỡn bị người khác vô tình để lại, nhưng cho dù có một lần rồi lại một lần trấn an bản thân, vẫn không cách nào lọc sạch hết thấy tâm tình ‘ngổn ngang’.

Cậu cảm giác bản thân càng lúc càng thoát khỏi bản thân chân chính, yêu một người là sẽ thay đổi, nhưng bắt đầu từ khi nào, cậu đã biến thành giữa đêm khuya khoắt chờ đợi Lãnh Lâm trở về, nhìn trên quần áo của hắn dính dấu môi son, khắp người đều là mùi nước hoa, trong lòng còn mang hy vọng, hy vọng hết thấy mọi thứ chỉ là tự mình tưởng tượng, thật tế không có bất kỳ chuyện gì phát sinh.

Một lần có thể nhịn, hai lần có thể nhịn, nhưng đây đến tội cùng đã là lần thứ mấy cậu nhìn thấy dấu vết thế này, chính cậu cũng không nhớ rõ.

Minh Tư dùng nước lạnh rửa mặt, lần nữa trở về phòng ngủ, một đêm không chợp mắt, lúc mặt trời từ từ dâng lên, vẫn như thường lệ mà thức dậy, thay một bộ quần áo có ống tay áo dài rộng che đi băng vải.

Cả buổi sáng, Lãnh Lâm vẫn không nói gì, yên tĩnh dùng bữa xong liền đi phòng sáng tác viết nhạc, Minh Tư không có khẩu vị, thu dọn chén đĩa liền bắt đầu xử lý việc nhà, lại nấu món canh mà Lãnh Lâm yêu thích bưng vào phòng sáng tác, nhạc phổ đầy đặn, Lãnh Lâm giống như dung hợp vào trong âm nhạc, có chút điên cuồng gõ phím dương cầm, tìm kiếm giai điệu mà bản thân muốn.

Minh Tư bước ra khỏi phòng, tựa vào vách tường lạnh như băng, cho đến khi cánh tay bắt đầu đau nhức, mới nhớ tới nên đi bệnh viện đổi thuốc, thay một bộ quần áo đơn giản, liền rời nhà đến bệnh viện gần đó, đường không phải rất xa, nhưng bởi vì có tâm sự mà đi ước chừng một giờ, đổi thuốc, mua thức ăn rồi trở về ‘cái lồng’ lạnh như băng kia.

Giống như không có chuyện gì xảy ra, thu xếp xong việc nhà, vẫn chưa đến giờ nấu cơm, Minh Tư liền mở ti vi bật kênh truyền hình đã lâu chưa xem, dừng lại trên khuôn mặt quen thuộc, remote trong tay Minh Tư đột ngột rơi xuống đất, trên ti vi là video tường thuật scandal của Lãnh Lâm cùng nữ minh tinh đang ăn khách, không phải chuyện một ngày hai ngày, mấy tấm hình hôn môi còn chụp được rất rõ ràng.

Lãnh Lâm đi ra tìm đồ, đúng lúc thấy Minh Tư nhìn chằm chằm màn hình, thuận theo nhìn qua, Lãnh Lâm bụm một cái liền tắt ti vi, ngăn ở trước mặt Minh Tư, “Đây chỉ là tin đồn lăng xê mà thôi.”

“Ừm.” Minh Tư mím chặt môi, trừ một chữ vụn năng này, Minh Tư thật không biết nên nói cái gì.

Lãnh Lâm nhíu mày, “Em không tin.”

“Buổi tối muốn ăn cái gì em đi làm.” Rất bình thản, Minh Tư mỉm cười ôn nhu, giống như trước đó không có chuyện gì phát sinh.

“Thẩm Minh Tư.” Lãnh Lâm trong nháy mắt biến hóa thành lạnh như băng, ra vẻ giận dữ hét lớn một tiếng, thái độ của Minh Tư, khiến hắn vô thức nổi nóng, nhưng đối diện với đôi mắt sáng ngời trong suốt kia của Minh Tư, Lãnh Lâm liền dời đi tầm mắt, có chút quẩn bách không dám nhìn thẳng, ngay sau đó cũng hạ thấp giọng, “Đây chẳng qua chỉ là gặp dịp thì diễn trò.”

“Ừm, em biết.” Không chấp chùng giọng, khiến cho Lãnh Lâm trong khoảnh khắc không biết nên nói gì, nhưng cũng không trở lên lầu sáng tác âm nhạc, mà ở dưới lầu nhìn Minh Tư bận rộn trong phòng bếp.

## 5. Chương 5

Thấy Minh Tư vẫn như mọi khi, không ồn ào không cãi cọ, Lãnh Lâm vốn đang có chút bất an cũng an tâm hơn, yên tĩnh hai ngày, lại theo thường lệ đi sớm về trễ.

Một thân một mình ở nhà, còn phải ôm đồm hết tất cả mọi việc, sau khi xếp xong bộ quần áo cuối cùng vào tủ, Minh Tư có chút vô lực ngã xuống giường, nhắm hai mắt, không phải nghỉ ngơi, mà là để ổn định lại tâm tình ngổn ngang của mình, loại tâm tình này giống như tảng đá lớn đè nặng trên đỉnh đầu, muốn thở cũng thở không nổi.

Tiếng chuông điện thoại run động vang lên, Minh Tư từ từ mở ra hai mắt, nhìn dãy số trên màn hình, cười khổ một tiếng, gọi điện cho cậu vĩnh viễn chỉ có người bạn tốt Tiêu Viễn, tội gì còn phải ôm cái gọi là hy vọng, hướng chỉ người nọ làm gì biết gọi điện cho cậu.

“Sao lâu vậy mới nghe điện thoại.” Giọng nói truyền ra vẫn sáng ngời mang theo âm điệu vui vẻ của Tiêu Viễn.

“Mình mới vừa ngủ dậy.”

“Ngủ sớm thế làm gì, giờ mới bảy giờ tối, ra ngoài chơi đi, mình mới khai trương một quán bar, cậu tới đây ngồi một chút đi, đừng suốt ngày ở nhà, tóc tai mọc meo cả lên.” Thanh âm của Tiêu Viễn rất vui vẻ, hẳn là rất thích cái quán bar kia, “Mình gửi địa chỉ cho cậu, cậu tới ngay đi, mình chờ cậu.” Không đợi Minh Tư đồng ý, đầu bên kia điện thoại đã dập máy.

Trong lòng ngổn ngang, Minh Tư biết bản thân nên đi ra ngoài một chút. Cậu theo lời hẹn của Tiêu Viễn, đi đến nơi cũng mười năm rồi chưa bước vào, nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bởi vì Lãnh Lâm không thích trên người cậu có mùi rượu, cho nên Minh Tư đã mười năm không uống qua một giọt rượu nào, nhưng qua nhiều năm như vậy, Minh Tư không còn nhớ rõ, có bao nhiêu đêm Lãnh Lâm mang theo loại ‘hơi thở’ mà hắn gọi là ‘không thích’ kia trở về nhà.

Đánh giá quán bar, màu sắc u tối nhưng lại có đủ loại ánh đèn khác nhau thay phiên chớp sáng, trên sàn nhảy một đám người trẻ tuổi đang lắc lư tự do theo âm nhạc, cái loại ung dung tự tại đó, dường như lây sang cả Minh Tư, cảm giác có người dừng lại sau lưng, Minh Tư quay đầu nhìn, “Quán rượu này rất tốt.”

“Đó là đương nhiên, ánh mắt của mình sao có thể kém được.” Khóe miệng Tiêu Viễn tràn ra nụ cười to, một tay ôm vai Minh Tư dẫn người tới bên cạnh quầy bar, “Mình mới tìm được một nhân viên rất biết pha chế, để hắn điều chế cho cậu một ly.” Ngay sau đó gõ gõ quầy bar, “A Tân, pha cho bạn tôi một ly rượu.”

“Ừm.” Người mặc trang phục bartender trẻ tuổi xoay người, mặt mũi anh tuấn, mười phần đẹp trai, Minh Tư mặc dù không biết hắn pha chế rượu thế nào, nhưng cậu biết sở dĩ Tiêu Viễn mời người này, đoán chừng là muốn hấp dẫn một ít nữ khách hàng, Minh Tư nhìn về phía Tiêu Viễn, quả nhiên thấy đối phương nháy mắt với mình, hẳn là sợ mình trực tiếp lộ ra ngoài.

“Tiên sinh, muốn uống chút gì không?” Anh chàng bartender cười một cái, quả thật rất có mị lực, xem ra sau này Tiêu Viễn làm ăn nhất định sẽ không kém, Minh Tư bắt giác cong lên khóe môi, lễ phép cười, “Làm phiền cậu cho tôi một ly rượu Rum thêm chút rượu Gin.”

“Này, mình mời cậu tới giải buồn, không phải để chuốc say cậu.” Rượu Rum cùng rượu Gin đều rất mạnh, mặc dù trước kia Minh Tư thích uống, nhưng đã nhiều năm không uống, Tiêu Viễn sợ cậu uống quá chén, dẫu sao cảm giác say rượu quả thật không dễ chịu.

“Nhưng hiện tại mình lại muốn uống.” Trên mặt Minh Tư là nụ cười, nhưng trong lòng lại là buồn khổ vô tận, cậu cần tìm một thứ cuốn trôi đi hết thấy nỗi đau khổ ưu phiền này.

“Còn nói nữa, lại thành ra mình keo kiệt.” Tiêu Viễn cười ha ha một tiếng, trong lòng than thở, hôm nay hắn cảm thấy Minh Tư không giống với ngày thường, càng gầy gò, cũng càng thêm ưu buồn, mặc dù không biết Minh Tư xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết rõ nhất định có liên quan đến Lãnh Lâm, chuyện tình cảm của hai người hắn không thể nhúng tay vào, chỉ có thể tận lực giúp Minh Tư vui vẻ một chút, “A Tân, pha cho cậu ấy một ly rượu Rum thêm chút rượu Gin.”

“Không thành vấn đề.”

Rất nhanh, một ly rượu liền được đặt lên quầy bar, Minh Tư cầm ly, nhìn chất rượu bên trong, vốn đều là rượu mạnh, trộn chung một chỗ lại giống như một hồ nước nhu hòa, quả thật là tựa như lửa, tĩnh như nước.

Khẽ nhấp một ngụm, cảm giác cay cay khiến cho cậu càng thanh tỉnh mấy phần. Bên trong quán rượu huyền ảo, đối ẩm cùng Tiêu Viễn hồi lâu, ngay cả thời gian cũng không chú ý, đến khi đôi mắt mông lung, cả người say khướt, thì đã hơn mười giờ tối, khéo léo từ chối ý tốt đưa cậu về nhà của Tiêu Viễn, Minh Tư gọi một chiếc taxi, lúc về tới nhà mở cửa ra, nhìn thấy Lãnh Lâm ngồi trên ghế sofa với bộ mặt tức giận, Minh Tư cũng không biểu hiện gì, chỉ nói một câu “Em đã về”, liền muốn lên lầu nghỉ ngơi.

Chỉ là mới đi được một bước, liền bị Lãnh Lâm một tay lôi trở lại, tác dụng chậm của rượu tương đối lớn, bước chân của Minh Tư mềm nhũn, chật vật ngã xuống ghế sofa, qua hồi lâu mới có khí lực ngồi dậy, nhìn về phía Lãnh Lâm vẫn như cũ lửa giận khắp người.

“Trễ như vậy, em đi uống rượu với ai?” Giọng chất vấn, mang theo hơi thở lạnh băng, giống như là thẩm vấn.

Minh Tư giương mắt nhìn về phía Lãnh Lâm, không có tức giận, ngược lại cười thành tiếng, “Anh như vậy là sao, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho phép trăm họ đốt đèn.”

Ánh mắt tựa như đóng băng mà trừng về phía Minh Tư, nhưng Lãnh Lâm một câu cũng không thể thốt ra, hẳn muốn mọi thứ quay trở lại như trước, nhưng đối diện với ánh mắt của Minh Tư, vẫn không cách nào thốt ra được câu nói đó, đầu sao cùng người khác hàng đêm sanh ca diên cuồng chơi đùa, có liên quan đến công việc hay không, chỉ có chính hắn là rõ ràng nhất.

Nhưng hắn không thể hiểu nổi, rõ ràng bạn lữ của hắn chỉ có duy nhất Minh Tư, những kẻ khác đều là khách qua đường mà thôi, mặc dù hắn thích ăn chơi đàng điếm, nhưng tận đáy lòng lại cảm thấy đó không phải là phản bội, bởi vì hắn hiện tại vẫn ở cùng một chỗ với Minh Tư, cùng ở chung trong một cái nhà, còn là người chân chính có tư cách ở trong cái nhà này, chẳng qua vấn đề nằm ở Minh Tư mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lãnh Lâm cảm thấy bản thân có lý, nhìn Minh Tư lại muốn đứng dậy lên lầu, liền giữ lấy cánh tay cậu, “Anh sáng tác nhạc, có khi uống rượu để kích thích linh cảm.” Năm ngón tay càng siết chặt hơn, mang theo uy hiếp, “Nhưng em thì không cho phép có lần sau.” Ngay sau đó liền buông tay, “Đi tắm rửa sạch sẽ tẩy hết mùi rượu trên người, rồi trở về phòng ngủ.” Nói xong liền đi phòng sách.

Nghe được tiếng đóng cửa chói tai, Minh Tư đi vào phòng tắm cởi xuống quần áo trên người, đứng ở dưới vòi hoa sen, nước chảy đập vào mặt, vết thương trên cánh tay vốn chưa khép lại, bởi vì cái siết mạnh kia của Lãnh Lâm, mà trên băng vải rịn ra chút máu, theo dòng nước chảy, từng giọt đỏ thẫm rơi xuống mặt đất.

Dạ dày có chút sôi trào, Minh Tư cúi người cạnh bồn cầu, nôn thốc nôn tháo, cả ngày không ăn uống gì, dạ dày lại lên men, loại cảm giác muốn ói nhưng không có gì để ói, khiến cho lông mày của Minh Tư nhíu chặt, ổn định một hồi, Minh Tư chậm rãi ngồi xổm người xuống, nâng lên hai cánh tay ôm chặt lấy chính mình, đầu rúc vào gối, không biết đang suy nghĩ gì, hơi nóng mông lung không ngừng lưu chuyển trong phòng tắm, khiến cho vẻ mặt của Minh Tư có chút như ẩn như hiện, thắm đẫm mê mang hiu quạnh...

Có lẽ bởi vì dày vò cả một buổi tối, sáng sớm ngày hôm sau lúc Minh Tư tỉnh giấc liền có chút sốt nhẹ, nhưng vẫn đứng dậy làm bữa sáng cho Lãnh Lâm, chuẩn bị xong liền đi vòng qua Lãnh Lâm mà trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, nhưng Lãnh Lâm lại cho rằng Minh Tư đang cãi nhau với mình nên không được tự nhiên, cũng không có hỏi, ăn cơm xong, liền ngồi lên xe của quản lý, đi quay ngoại cảnh.

Ngôi nhà lớn như vậy chỉ còn lại một mình, phát sốt, có chút mê mang, nhưng vẫn không cách nào chìm vào giấc ngủ, đến xế trưa cơn sốt vẫn không lui, Minh Tư tốn sức ngồi dậy, đón xe đến phòng khám gần đó mua thuốc, giảng co một ngày, về đến nhà Minh Tư lại ngã xuống giường. Tối nay Lãnh Lâm quay ngoại cảnh, phải hai ngày mới trở về, cả người nóng lên, lại càng thêm mê mang, Minh Tư phảng phất như cảm thấy bản thân sẽ cứ cô đơn như vậy mà chết đi.

Mơ mơ màng màng, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, lại ngê ngá đón buổi sáng ngày thứ hai, vẫn hư nhược như cũ, nhưng rõ ràng so với hôm qua tốt hơn rất nhiều, Minh Tư gắng sức ngồi dậy, hai ngày không có ăn cơm đàng hoàng, cảm giác cả người không còn sức lực, khiến cho bản thân bước đi nửa bước cũng khó khăn, cuối cùng vẫn phải gọi cho Tiêu Viễn.

Nghe Tiêu Viễn lải nhải mắng chửi Lãnh Lâm, Minh Tư vừa ăn cháo Tiêu Viễn mang tới, đây là lần thứ hai Tiêu Viễn bước chân vào ngôi nhà này, bởi vì Lãnh Lâm không thích người khác tiến vào, cho nên lần nào Minh Tư cũng gặp Tiêu Viễn ở bên ngoài, chỉ có hai lần phá lệ đều là dưới tình huống bản thân bệnh đến không cách nào xuống giường, cũng không ai chiếu cố.

Được Tiêu Viễn chậm rãi chăm sóc một ngày một đêm, Minh Tư miễn cưỡng coi như bình phục, mặc dù sắc mặt vẫn không tốt, nhưng không đến nỗi cả người mất sức nữa bước khó đi như hai ngày trước.

Cuộc sống trôi qua, thời gian cũng trôi qua, Lãnh Lâm trở về nhà có lẽ nhìn thấy sắc mặt Minh Tư không tốt, cũng tạm thời thu lòng, ở nhà nghiêm túc viết nhạc, từ đầu đến cuối không đi ra ngoài, nhưng khoảng thời gian này cũng không duy trì được lâu, một tuần sau, Lãnh Lâm lại khôi phục cuộc sống trước đây của hắn.

Cái này cũng đã sớm nằm trong dự liệu của Minh Tư.

Vài ngày sau, Minh Tư ra ngoài mua đồ thì đụng phải Tiêu Viễn đang lái xe đi tìm cậu, không kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cậu đã bị Tiêu Viễn kéo vào trong xe, một đường không quan tâm đèn đỏ mà phóng như bay, Minh Tư nghiêng đầu, nhìn về phía Tiêu Viễn mặt đầy nghiêm túc, “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Tiêu Viễn nhìn Minh Tư, một câu cũng không đáp, suốt quãng đường không nói tiếng nào cho đến khi dừng lại trước cửa quán bar của Tiêu Viễn, mới mở miệng nói, “Minh Tư, cậu phải tiếp nhận hết thấy những gì cậu thấy.”

“Có ý gì?” Đáy lòng Minh Tư có chút nhói lên, phỏng đoán trong đầu giống như nước lũ và mãnh thú, dần dần ăn mòn cậu.

Nhấn nút thang máy, Tiêu Viễn liền kéo Minh Tư đi vào, Tiêu Viễn như cũ cái gì cũng không đáp.

Dừng lại ở tầng lầu chỉ toàn phòng khách hạng sang, Tiêu Viễn vẫy gọi Lâm Vãn tới, hắn cũng quen biết Minh Tư rất nhiều năm, mặc dù không có giao tình giống như Tiêu Viễn cùng Minh Tư, nhưng cũng vô cùng hợp nhau, nếu không loại chuyện không bao giờ được cảm ơn thế này, hắn cũng sẽ không làm.

“Tên khốn kiếp kia đang ở đây.” Tiêu Viễn vô cùng tức giận, khiến cho Lâm Vãn có chút lo lắng, nhưng nghĩ đến Minh Tư hi sinh nhiều năm như vậy, cũng vô cùng tức giận, nhưng đây dù sao cũng là chuyện tình cảm cá nhân của hai người bọn họ, liền kéo lấy Tiêu Viễn đang nổi giận đùng đùng, quay đầu nhìn về phía Minh Tư, “Cậu phải chuẩn bị tâm lý, Lãnh Lâm ở bên trong.”

Thở dài, đem thẻ phòng nhét vào trong tay Minh Tư, “Vào hay không vào, cậu tự quyết định.” Mặc dù đây là quán bar hắn mở, đem thẻ phòng của khách giao cho Minh Tư chắc chắn sẽ chọc giận Lãnh Lâm, bản thân cũng sẽ rước lấy phiền toái, nhưng vì Minh Tư, người bạn khiến hắn không thể không đau lòng thương tiếc, Lâm Vãn liền không quan tâm đến những thứ này.

Tay Minh Tư bắt giác run nhẹ, từ ngày phát hiện trên quần áo Lãnh Lâm có những dấu vết kia, cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi chân chính biết được kết quả đã sớm dự liệu này, Minh Tư phát hiện cậu cũng không kiên cường như trong tưởng tượng của mình, hít sâu một hơi, miễn cưỡng trưng ra một nụ cười, “Mình biết, cảm ơn các cậu.”

Đem thẻ phòng thả lại vào trong tay Lâm Vãn, cậu không muốn rắc thêm phiền phức cho bọn họ, “Mình biết phải xử lý thế nào, các cậu đi xuống trước đi!”

“Minh Tư cậu không cần sợ, tên khốn kiếp kia, mình nhất định phải dạy dỗ hắn.”

“Tiêu Viễn, chúng ta đi xuống trước, chuyện này Minh Tư tự biết xử lý như thế nào.” Mười năm tình cảm, vô luận là tồn tại hay tan vỡ, ắt sẽ khiến Minh Tư chịu đả kích không cách nào tưởng tượng, Lâm Vãn biết, Minh Tư hiện tại không muốn bất kỳ ai nhìn thấy khổ cảnh này của mình.

“Nhưng mà...” Bị Lâm Vãn kéo vào thang máy, thanh âm của Tiêu Viễn dần biến mất vô ảnh vô tung, sự quan tâm của bạn bè rơi vào lòng Minh Tư, khiến cho toàn bộ sự trống rỗng kia được lấp đầy một khoảng, cũng khiến cho chính mình không còn đau như vậy nữa.

Có lẽ trong sâu thẳm thật sự đã có an bài, một người đẩy xe mang thức ăn cùng rượu chất dừng ở trước cửa, gõ nhẹ hai tiếng, qua một lúc lâu cửa mới mở ra, người đàn ông mở cửa mang theo giọng điệu oán trách, bên trong là tiếng đàn bà nũng nịu tự đắc lắm bả.

Nói cái gì Minh Tư cũng không nghe rõ, bởi vì toàn bộ tinh thần của cậu đã dừng lại trên người kẻ phát ra thanh âm quen thuộc kia.

Tựa như một cây đao đâm xuyên qua lồng ngực, hung hãn rách phá ra một cái lỗ lớn trong tim Minh Tư, trong nháy mắt ấy, Minh Tư dường như nghe thấy thanh âm tan tành vỡ vụn, bởi vì người đàn ông mở cửa kia, chính là Lãnh Lâm.

Mặc dù người trên giường cậu không quen thuộc, nhưng Minh Tư biết, đó chính là người vướng scandal với Lãnh Lâm. Gặp dịp diễn trò sao? Không liên quan gì tới hắn sao...

Để cho xe thức ăn tiến vào, Lãnh Lâm bất ngờ đụng phải ánh mắt của Minh Tư, hoàn toàn ngây ngốc, trong lúc hoảng hồn, Minh Tư đã biến mất ở trước mắt hắn, Lãnh Lâm không để ý đến người đang gào thét ở trên giường, nhanh chóng mặc quần áo tử tế liền đuổi theo.

Lúc thấy được Lâm Vãn cùng Tiêu Viễn ở cửa, Lãnh Lâm lẩn lộn trong giới giải trí đã nhiều năm, bất kể trên phương diện nào cũng từng tiếp xúc qua hai người, nhưng cho tới bây giờ hắn không biết Minh Tư cùng bọn họ có giao tình, khi thấy ánh mắt của hai người, nhất là trạng thái muốn xông tới đánh nhau với hắn của Tiêu Viễn, Lãnh Lâm dĩ nhiên đoán ra, “Minh Tư đâu?!”

“Minh Tư? Tôi còn đang muốn hỏi anh đó.” Tiêu Viễn chợt sững sốt, Lãnh Lâm đuổi theo Minh Tư, nhưng mình cùng Lâm Vãn từ đầu đến cuối đứng ở cửa tại sao không thấy Minh Tư? Chỉ mong Minh Tư ngàn

vạn lần đừng có nghĩ quẩn, “Anh chờ đó, chờ tôi tìm được Minh Tư sẽ tính sổ với anh sau.” Bỏ lại một câu, Tiêu Viễn liền cùng Lâm Văn chạy ra ngoài tìm Minh Tư, ngay cả Lãnh Lâm từ trước tới nay chưa bao giờ hoảng hốt, suy nghĩ cũng rối loạn lên, đầu mối duy nhất chính là về nhà.

Lãnh Lâm lái xe về đến nhà, không quan tâm có vượt đèn đỏ hay không, cũng không quan tâm có bị người khác thấy được dáng vẻ chật vật của mình hay không, chẳng qua là một lòng một dạ tìm kiếm, điên cuồng tìm kiếm, mở ra cửa nhà, nhìn mỗi một xó xỉnh cũng không tìm được người muốn tìm, cõi lòng Lãnh Lâm tràn đầy thất vọng, cầm lên điện thoại di động, vẫn không có tin nhắn, sự thất vọng liên tục khiến hắn vô lực tê liệt ngã trên ghế sofa.

Giây phút này Lãnh Lâm mới phát hiện ra bản thân cho tới bây giờ chưa từng quan tâm tới Minh Tư, ngay cả Minh Tư sẽ đi nơi nào hắn cũng không biết, chỉ có thể ngồi ở nhà giống như Minh Tư trong dĩ vãng một mình chờ đợi, Lãnh Lâm cẩn thận ngẫm nghĩ, trong nhiều năm qua, đây là lần duy nhất hắn ở nhà mà không có Minh Tư bên cạnh, thì ra chờ đợi thật sự rất lạnh, không có Minh Tư bên cạnh, Lãnh Lâm đột nhiên cảm thấy cái nhà này dường như rất trống trải, rất trống trải... Có phải lúc Minh Tư chờ đợi hắn cũng lạnh lẽo giống như vậy hay không.

Minh Tư bước từng bước đi xuống theo cầu thang bộ, thật ra lúc đó do mọi người quá mức cuống cuồng, mà bỏ quên mất chuyện còn có thang bộ, Lãnh Lâm đi thang máy dĩ nhiên là nhanh, khi tất cả mọi người sốt ruột đi tìm Minh Tư, Minh Tư lại đang ngồi trên bậc cầu thang, ổn định lại suy nghĩ hỗn loạn của mình, sau đó đi ra khỏi quán bar, lang thang không mục đích trên đường.

Những dấu vết trước kia, không thể chứng minh cho bất kỳ sự vượt quá giới hạn nào, nhưng những gì hôm nay nhìn thấy, là hoàn toàn triệt để phản bội, chối bỏ mười năm tình cảm, chối bỏ hết thảy ký ức thuộc về nhau, giống như thẳng tay cắt đứt sợi dây tình cảm chống đỡ duy nhất còn sót lại giữa hai người.

Biện pháp giải quyết, chính là ‘chia tay’, Minh Tư ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, cậu sớm đã biết, giữa cậu và Lãnh Lâm, đã không còn gì cần lưu luyến.

Suy nghĩ lung tung, khi cảm giác được xung quanh, Minh Tư không biết mình đã đi tới nơi nào, móc ra điện thoại di động trong túi, nhìn hàng loạt cuộc gọi nhỡ, Minh Tư mỉm cười châm chọc, cuộc gọi duy nhất hắn dành cho cậu, lại là dưới tình trạng thế này.

Tục ngữ có nói, đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua ngưỡng cửa bảy năm thì coi như bách niên giai lão, cậu cùng Lãnh Lâm ở bên nhau đã mười năm, cái ngưỡng cửa này, giống như ngay từ lúc bắt đầu, đã ngăn cách giữa trái tim của cả hai.

Ngón tay thon dài của Minh Tư ấn trên bàn phím điện thoại, màn hình hiện ra một hàng chữ: “Chia tay, là lựa chọn duy nhất của chúng ta, chúc mừng anh lấy lại được tự do.”

Ngay sau khi bấm gửi, Minh Tư không chút do dự mà tắt điện thoại, tháo thẻ nhớ ném vào trong thùng rác, còn điện thoại thì vô cùng thẳng nhiên đưa cho một người đàn ông bán hàng rong đầu đường, cậu không muốn lưu luyến, cũng không muốn giữ nó, bởi vì cậu biết rõ, cậu cùng Lãnh Lâm đã không cách nào tiếp tục nữa...



Sờ vào túi, ví tiền không biết đã rơi ở chỗ nào, điện thoại di động đã đưa cho người khác, không cách nào liên lạc với Tiêu Viễn, trong người lại không có lấy một đồng, nhưng Minh Tư vẫn mỉm cười ung dung, lục tìm một hồi, hiện tại thứ duy nhất cậu có trong túi chính là chìa khóa ngôi nhà kia, nhưng Minh Tư không muốn trở về, bởi vì đó đã không còn là nhà của cậu. Muốn vứt bỏ chìa khóa, nhưng cuối cùng vẫn thả lại vào trong túi, không phải cậu lưu luyến, mà là cậu muốn tìm lúc Lân Lâm không có ở đó, thu dọn đồ đạc của mình.

Minh Tư không mục tiêu đi về phía trước, từng cơn gió nhẹ thổi qua thân thể đơn bạc của cậu, có chút lạnh, Minh Tư vòng tay ôm lấy chính mình, thật ra rất nhiều chuyện, đều có lý do của nó, nhưng vẫn không nhận được mà ưu thương.

Cậu là một cô nhi, vốn phải nên cô độc một mình, nhưng cậu luôn vọng tưởng rằng mình có quyền được hạnh phúc, quay đầu nhìn lại hóa ra tất cả đều là giả tưởng. Ôm chặt lấy chính mình, bởi vì rất lạnh rất cô đơn, cũng rất bất lực, giống như bản thân đứng giữa trời đất, là kẻ duy nhất thừa thãi. Loại cảm giác này không ai có thể hiểu được...

Suy nghĩ ngổn ngang, cậu cần bình tĩnh trở lại, Minh Tư dừng bước, nhìn về phía hai hàng cây to bên đường, con đường quen thuộc chạm vào một góc ký ức của Minh Tư, gợi nhớ về một bản tin tức, nói nơi này từng phát sinh hỏa hoạn, vốn là một hàng cây chỉnh tề, lại bị đốt tan tành, sau khi dập tắt lửa, hàng cây xanh bốc khói, khiến cho người người đều tiếc nuối, vốn định đổi, nhưng bởi vì diện tích quá lớn, nên đã trì hoãn một thời gian. Điều khiến cho người ta không thể tin nổi chính là, sang năm thứ hai, những gốc cây vốn im lặng kia, lần nữa hồi sinh, mặc dù không phải là những cành lá tươi tốt, nhưng lại tràn đầy sức sống.

Nghĩ tới đây, Minh Tư vươn tay khẽ vuốt ve một nhánh cây rũ xuống, môi dần dần cong lên một độ cong nhàn nhạt, nụ cười kia thanh đậm như gió, không vui mừng cũng không bị thương...

Một chiếc xe hơi cao cấp có chút quen mắt ngừng lại bên cạnh Minh Tư, bàn tay Minh Tư buông xuống khỏi nhánh cây, nhìn về phía người bước xuống từ vị trí tài xế.

Là một người đàn ông âu phục trắng tấp, mặt mũi hiền lành đeo cặp kính gọng vàng, đi tới trước mặt Minh Tư, dáng vẻ vô cùng chuyên nghiệp, nhưng Minh Tư thấy được phía sau cặp kính kia là sự khôn ngoan ẩn sâu, “Chào ngài Thẩm tiên sinh, ông chủ của chúng tôi muốn tìm ngài nói chuyện một chút.”

Thân hình cao ngất, không giống như tài xế, lại càng không giống như một người làm công, cái loại khí chất này khiến người ta nhìn không thấu. Ánh mắt Minh Tư mang theo nghi ngờ, cửa sổ sau xe bỗng kéo xuống, lộ ra nam nhân ngồi bên trong, vừa xa lạ lại vừa khiến người ta khắc sâu ấn tượng, giống như cảm giác được cậu đang nhìn hắn, nam nhân quay đầu nhìn về phía Minh Tư, ánh mắt đối diện nhau, đôi con ngươi bình tĩnh không gợn sóng, vẫn lạnh lùng giống như lần trước, thâm thúy tựa như đầm nước băng giá, lại không hề khiến cho Minh Tư cảm thấy không vui.

Minh Tư gật đầu một cái, cậu hiện tại vốn tràn đầy không mục đích, đi đâu hoặc là nói chuyện với ai, đã không còn quan trọng, hơn nữa, lớp vỏ cô độc đã bao phủ lấy thần kinh của cậu, cảm giác lạnh lẽo kinh người khiến cậu thấy sợ kia, đúng lúc có thể làm cho cậu phân tâm không thêm nghĩ nữa, tại sao lại không làm.

Ngồi vào vị trí bên cạnh nam nhân lạnh lùng kia, xe liền chậm rãi lăn bánh, kỹ thuật rất vững vàng, so với ông chú lần trước tốt hơn rất nhiều, Minh Tư quay đầu nhìn về phía nam nhân từng được ông chú gọi là tổng tài kia, nam nhân cũng nhìn về phía cậu, người lái xe giống như không để ý tới loại không khí ngột ngạt giữa hai người, một tay lái xe, một tay đưa thẻ ra, “Đây là danh thiếp của ông chủ.”

Minh Tư nhận lấy, nhìn phía trên không có bất kỳ chức vụ gì, cũng không có bất kỳ đơn vị công tác nào, chẳng qua chỉ là ba chữ ‘Sở Khanh Hàm’, đây chính là không tiếng trống có tiếng trong truyền thuyết, không có chức vụ thì càng có địa vị.

Minh Tư theo thói quen đọc ra cái tên trên danh thiếp, “Sở Khanh Hàm.”

“Ừm.”

Nhàn nhạt đáp lại, nhưng vẫn là một chữ, Minh Tư không khỏi cười ra tiếng, đây cũng là nụ cười chân chính đầu tiên trong cả ngày hôm nay của cậu, ưu buồn cũng tốt, tâm loạn cũng được, Minh Tư mang theo trốn tránh, không muốn nhớ tới hết thấy, dời đi tầm mắt nhìn về phía nam nhân mặc dù mỗi lần chỉ nói ra một chữ, nhưng không hề khiến cho Minh Tư có cảm giác không thích dù chỉ mới gặp qua hai lần.

Không hỏi đến tốt cùng là muốn đi đâu, cả đoạn đường Minh Tư đều rất dừng dừng, khi xe chậm rãi lái ra khỏi đô thị phồn hoa, ngừng ở trước một ngôi nhà hơi có vẻ bình thường, người đầu tiên đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh như cũ không phải là Sở Khanh Hàm một mực kiêu lời, mà là người đàn ông lái xe, hắn xoay người, nhìn về phía Minh Tư, “Thẩm tiên sinh, tôi nghĩ ngài sẽ không để ý nếu tôi vào thẳng vấn đề.”

Minh Tư cười một tiếng, lắc đầu, “Mời nói.”

“Ông chủ từ nhỏ đã có làn da nhạy cảm, nhưng sự nhạy cảm này chẳng qua chỉ thể hiện khi đụng chạm giữa người với người.”

Minh Tư không tự giác nhíu mày, nếu cậu nhớ không lầm, lần trước...

“Đúng vậy, người duy nhất ông chủ đụng chạm qua, lại không dẫn tới bất kỳ triệu chứng nào chính là ngài, cho nên hy vọng Thẩm tiên sinh có thể nhận chức quản gia của ngôi nhà này.” Người đàn ông lễ phép mỉm cười, “Tiền công mỗi tháng là mười vạn nhân dân tệ, gửi thẳng một lần.”

Mặc dù nhiều năm không ra khỏi nhà, nhưng Minh Tư cũng nghe Tiêu Viễn nói qua, công việc quản gia mỗi tháng chỉ khoảng hơn mười ngàn, tiền công lớn như vậy, bất luận làm nghề gì, đối với một kẻ không chuyên như cậu đã là vượt quá khả năng. Nhưng Minh Tư không cảm thấy bọn họ sẽ lừa gạt cậu, một kẻ tứ cố vô thân như cậu, có thứ gì đáng giá để mà lừa gạt cơ chứ?!

Ngẫm lại tình trạng kinh tế của mình, mấy năm nay đều không có tích góp, cậu không thích xài tiền của Lãnh Lâm, cho nên tiền nhuận bút kiếm được cơ bản đều dùng để nấu canh cho Lãnh Lâm, sau khi chia tay với Lãnh Lâm, cậu thậm chí ngay cả chỗ ở cũng không có, bây giờ mà cậu có ra đường kiếm việc, phỏng chừng cũng chỉ có thể kiếm vài ba công việc quèn, hưởng chi cậu chưa từng giới thiệu qua tên mình, đối

phương lại có thể biết rõ họ của cậu, dễ dàng mà tìm được cậu, chắc hẳn cũng không phải hạng người cậu có thể cự tuyệt, “Được, khi nào thì bắt đầu nhận chức?”

Người đàn ông đẩy đẩy gọng kính, khẽ mỉm cười, “Hiện tại bắt đầu nhận chức.” Dem hợp đồng đã sớm soạn thảo trong cặp đưa cho Minh Tư, “Nếu cảm thấy có gì không hài lòng, chúng ta có thể bàn bạc.”

Nhìn nhìn hợp đồng, hết thấy đều rất công bằng với cậu, không có bất kỳ hà khắc gì, mặc dù là quản gia, nhưng lại giống như bảo mẫu, nghĩ đến khoảng thời gian chung sống với Lãnh Lâm, theo một ý nghĩa nào đó chẳng phải cậu cũng là bảo mẫu hay sao, điểm khác biệt duy nhất chính là công việc này thì có tiền lương. Tự giấu cười một tiếng, Minh Tư liền không chút do dự ký xuống hợp đồng, mỗi bên giữ một bản, tự giới thiệu một hồi, Minh Tư mới biết người đàn ông đeo cặp kính gọng vàng là thư ký của Sở Khanh Hàm, gọi là Lục Phong. Theo cách hình dung thông thường, hẳn là một con cáo già khôn ngoan.

Mở cửa xe bước xuống, nhìn ngôi nhà không giống như trong tưởng tượng của mình, không hề hoa lệ, thậm chí không có phòng ốc rộng rãi như của Lãnh Lâm, nhưng lại lộ ra sự nhàn nhã thư thái, Minh Tư vừa nhìn liền rất thích, ngôi nhà chỉ có một tầng, bất quá chừng trăm thước vuông, có một vườn hoa rất lớn, cỏ xanh êm ái, là một nơi rất thoải mái dễ chịu.

Thư ký Lục giới thiệu một vòng quanh nhà, dù sao cũng không phải rất lớn, cho nên cũng không tiêu tốn bao nhiêu thời gian, nhưng Minh Tư lại phát hiện ra một vấn đề, “Lục tiên sinh, nơi này chỉ có một phòng ngủ, tôi nên nghỉ ngơi ở đâu?”

“Bởi vì ông chủ không thích bất kỳ người nào đụng chạm, cho nên nơi này sẽ không có khách viếng thăm, cũng không có bố trí phòng khách, trước khi tìm được chỗ ở cho ngài, ngài tạm thời cùng ông chủ ngủ chung một giường vậy.”

Nghĩ đến tình trạng của Sở Khanh Hàm, quả thật không cần phòng khách, mặc dù cậu là gay, nhưng cũng không phải yêu đương gì mà cần kiêng kị, ông chủ đã không ngại, cậu còn e dè thì thành ra kiêu căng, “Ừm, được.”

Dem thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Sở Khanh Hàm khai báo một lượt, thư ký Lục liền mang theo nụ cười giảo hoạt của hồ ly mà rời đi, trong phòng nháy mắt yên tĩnh trở lại, nhìn Sở Khanh Hàm ngồi trong phòng khách đọc sách, trong khoảnh khắc Minh Tư cũng không biết nên nói gì, bất quá nhìn sắc trời bên ngoài cũng đã đến giờ dùng cơm tối.

“Sở tiên sinh, có phải ngài còn chưa dùng cơm tối hay không?”

“Ừm.”

Chẳng lẽ cái chữ ‘Ừm’ này thật sự vạn năng? Từ lần đầu tiên nhìn thấy Sở Khanh Hàm, cậu liền chưa từng nghe hắn nói qua chữ thứ hai?

“Vậy ngài có muốn dùng bữa hay không, hoặc là có kiêng kị thức ăn gì hay không?”

Sở Khanh Hàm dời tầm mắt khỏi quyển sách, lắc đầu một cái, ngay sau đó lại chuyển tầm nhìn trở về quyển sách trong tay.

Minh Tư thở dài một tiếng, xoay người đi tới phòng bếp thông với phòng khách, lục tìm tạp dề, sau đó lấy ra rau cải và thịt cần dùng trong tủ lạnh, nấu cơm xào xong thức ăn, Minh Tư đem món cuối cùng đặt lên bàn, “Có thể dùng cơm.”

“Ừm.” Dem quyển sách còn chưa đọc xong úp lên bàn trà, Sở Khanh Hàm vào phòng tắm rửa tay rồi ngồi vào chỗ của mình trước bàn ăn, nhìn phía trên chỉ đặt một bộ chén đĩa, liền ngẩng đầu nhìn về phía Minh Tư.

Không nói lời nào, nhưng ý tứ biểu đạt đầy đủ ra ngoài, Minh Tư hơi mỉm cười, “Tôi không có khẩu vị, cảm ơn Sở tiên sinh.” Có vài thứ ngưng tụ trong lòng nhiều năm không phải một sớm một chiều là có thể biến mất, mười năm dù không có tình, cũng còn có trí nhớ, khổ sở không cách nào hoàn toàn tiêu tán mà chất chồng nặng nề ở trong lòng, khiến cậu không còn khẩu vị, “Tôi muốn mượn điện thoại một chút, được không?”

“Ừm.”

“Cảm ơn.” Vòng qua bàn ăn, Minh Tư đi tới trước điện thoại phòng khách gọi cho Tiêu Viễn, báo bình an đồng thời nói mấy câu trấn an Tiêu Viễn vẫn còn đang tràn ngập lửa giận đối với Lân Lâm, Minh Tư cũng không có nhiều khí lực để nói chuyện, đặt điện thoại xuống, lòng Minh Tư hỗn loạn, đẩy cửa ra, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đầy sao, có lẽ bởi vì cách xa đô thị ồn ào náo nhiệt, trong không khí không có mùi vị dầu mỡ, khắp nơi đều mang hương thơm cỏ xanh, khiến cho thần kinh của Minh Tư không còn căng thẳng như trước.

Hôm nay vốn tưởng rằng là một ngày như mọi ngày, kết quả lại chấm dứt một vài chuyện, hẳn phải nên thoải mái, nhưng ký ức vẫn thỉnh thoảng xông vào đầu cậu, nhất là vừa nãy khi Tiêu Viễn nhắc tới Lân Lâm, những ký ức kia cứ như thủy triều, tràn vào đầu cậu, cõi lòng thật vất vả mới bình tĩnh được lại ngổn ngang hỗn loạn. Phát hiện có người dừng ở bên cạnh, Minh Tư thu hồi thương cảm, nhìn về phía người nọ, “Sở tiên sinh.”

Sở Khanh Hàm gật đầu một cái, ngay sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời đêm.

Nếu chỉ có một mình, hẳn là sẽ suy nghĩ lung tung, nhưng bên cạnh có một người bầu bạn, cùng nhau thưởng thức ánh trăng, nỗi cô tịch sẽ tiêu tán đi phần nào.

Đứng bên ngoài một hồi, Minh Tư liền trở về phòng bếp dọn dẹp chén đĩa, sau khi làm xong toàn bộ việc nhà, Minh Tư bị dày vò một ngày cũng có chút mệt mỏi, nhưng cùng người khác dùng chung một cái giường, lại là buổi đầu tiên, tất nhiên không thể ngủ ngay như bình thường.

Minh Tư chỉ có thể vọt vào tắm trước, thay thư ký Lục giúp Sở Khanh Hàm chuẩn bị quần áo ngủ, ngồi xuống một bên ghế sofa xoa xoa mi tâm đau nhức. Sở Khanh Hàm ngẩng đầu nhìn Minh Tư một cái liền đứng dậy, đi vào tắm rửa thay quần áo rồi trở ra phòng ngủ, Minh Tư thở phào nhẹ nhõm.

Một mỗi có lúc thật có thể khiến cho người ta quên hết mọi thứ trong khoảnh khắc, Minh Tư dấn vào gối, liền từ từ thiếp đi, ngược lại Sở Khanh Hàm bên cạnh một tay chống đỡ cơ thể, ngắm nhìn Minh Tư, tay còn lại chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng rơi xuống gương mặt của Minh Tư, ngay sau đó liền rút về, đưa ngón tay thon dài đến trước mặt của mình, trên đầu ngón tay còn lưu lại nhiệt độ sau khi đụng chạm, thứ nhiệt độ làm cho cõi lòng người nào đó vừa sợ hãi lại vừa vui thích.

Có lẽ là từ khi còn bé đã bắt đầu có chứng mẫn cảm, liền chưa từng chạm qua nhiệt độ thân thể con người, thứ xúc cảm khiến cho người hoài niệm, khiến cho người không muốn xa rời, hai mắt bình thản như hồ nước của Sở Khanh Hàm thoáng qua một nụ cười thỏa mãn, thật cẩn thận ôm Minh Tư vào trong vòng tay của mình, lặng lẽ nhìn người ngủ say trong lồng ngực...

---

*Hậu trường của editor:*

*Tiểu thụ: em không có gì đáng giá hết, chỉ còn mỗi tấm thân này...*

*Tiểu công: cũng nói đúng trọng điểm rồi đó.*

*Mia: và thế là tiểu thụ đã bán mình cho tiểu công trong vòng một nốt nhạc với giá mười vạn mỗi tháng ~*

## 6. Chương 6

Mỗi ngày đều cố gắng không nghĩ về bất cứ chuyện gì khiến bản thân phiền não, chỉ tập trung tinh thần quét dọn nhà cửa. Bắt đầu có nhiều thời gian rảnh rỗi, Minh Tư liền nhận văn kiện cần phiên dịch từ Tiêu Viễn, cuộc sống cứ thế bình thản trôi qua, quả thật vô cùng nhàn tản, điều kỳ quái duy nhất chính là Sở Khanh Hàm.

Minh Tư không thấy hắn đi làm, cũng không thấy thư ký Lục tới, mỗi ngày dù tản bộ nơi ngoại ô vắng vẻ, Sở Khanh Hàm cũng sẽ ở bên cạnh cậu, ngay cả lúc cậu tỉnh ngủ cũng luôn là tỉnh dậy trong lòng Sở Khanh Hàm, nghĩ đến đây Minh Tư liền nhủ chặt lồng mây, có phải cậu nên dời đến phòng khách ngủ hay không, hơn nữa cái tên Lục hồ ly kia nói tìm chỗ ở cho cậu nhưng lại không thấy tăm hơi, Minh Tư có cảm giác, giống như cậu xuyên không đến thời cổ đại, cùng Sở Khanh Hàm thoát ẩn giang hồ, tận hưởng cuộc sống ẩn cư nơi núi rừng.

Trong lúc vô tình nhìn lịch, Minh Tư ngẩn ra, bất tri bất giác đã qua hơn một tháng, cậu quả thật không quá chú ý đến thời gian, nhìn nhìn Sở Khanh Hàm mỗi lần cậu làm cơm đều sẽ xuất hiện ở phòng khách đọc sách, Minh Tư múc canh vào trong chén, bưng đến trước mặt Sở Khanh Hàm, “Tí nữa tôi muốn đi siêu thị.”

Mặc dù trong tủ lạnh luôn sẽ được lấp đầy một cách khó hiểu vào buổi sáng thứ hai hàng tuần, nhưng Minh

Tư muốn nấu canh, thiếu chút nguyên liệu, hơn nữa cũng muốn mượn cơ hội này đi ra ngoài một chút.

“Ừm.” Vĩnh viễn chỉ có một chữ, trong một tháng này Minh Tư đã nghe mãi thành quen, tắt bếp, trở về phòng đổi quần áo, đi tới cửa thì thấy Sở Khanh Hàm cao hơn cậu một cái đầu đang cầm chìa khóa xe đứng chờ.

“Sở tiên sinh, ngài cũng muốn ra ngoài sao?”

“Ừm.”

Hỏi cái gì cũng đáp duy nhất một chữ, Minh Tư không phí lời nữa, ngồi lên xe Sở Khanh Hàm lái, chậm rãi tiến vào đô thị ồn ào náo nhiệt khiến cậu có chút không quen.

Đậu xe ở bãi xe, Minh Tư lơ đãng nhìn thấy khuôn mặt Lãnh Lâm trên tấm bảng quảng cáo ở siêu thị, lòng lại có chút co rút đau đớn, dời mắt đi, hít sâu một hơi, nhưng lại đối diện với đôi mắt của Sở Khanh Hàm, môi Minh Tư bất giác cong lên một nụ cười nhợt nhạt, “Sở tiên sinh, chúng ta vào thôi.”

“Ừm.”

Bước vào siêu thị, hai chàng trai có nét đẹp bất đồng bồng chốc hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn, nhất là Sở Khanh Hàm, phàm là người đi ngang qua bên cạnh bọn họ, đều không nhịn được nhìn lâu thêm một chút. Đột nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người, Minh Tư có chút không thích ứng, đang lúc trầm mặt thì thấy mấy thanh niên tóc tai nhuộm đủ màu sắc kỳ quái đùa giỡn không coi ai ra gì đi tới, mắt thấy sắp sửa đụng phải Minh Tư, Sở Khanh Hàm liền kéo lấy Minh Tư, ôm cậu vào trong lòng.

Một thanh niên tóc nhuộm đỏ trong đám kia đụng trúng xe đẩy của hai người, thoát nhìn có vẻ rất đau, nhưng rõ ràng là bọn họ không nhìn đường, lại đem lửa giận trút lên đầu Sở Khanh Hàm và Minh Tư.

“Xe đẩy của tụi bây đụng đau tao.” Thanh niên kia muốn tiến lên túm lấy áo Minh Tư, nhưng khi đụng phải ánh mắt của Sở Khanh Hàm, không tự chủ mà sinh ra sợ hãi, cảm thấy ẩn dưới ánh mắt bình tĩnh kia là một loại khủng bố kinh hồn, khiến người khác phải tránh xa mười vạn chín ngàn dặm, tuy là côn đồ cắc kè, nhưng cùng lão đại lẫn lộn mấy trận trong giới làm ăn, tự nhiên cũng biết có những người có thể chọc, nhưng có vài người không chọc nổi, âm thầm lau mồ hôi trên trán, tìm cho bản thân một bậc thang, “Hừ, lần này tao bỏ qua, lần sau tụi bây cẩn thận đó.” Sau đó liền kéo lấy tên đang tính bất bình thay hắn, lại không hiểu rõ nặng nhẹ.

Minh Tư rời khỏi lồng ngực Sở Khanh Hàm, nhẹ nhàng nói một tiếng “Cám ơn.”

Cảm giác ấm áp trong vòng tay đột nhiên biến mất, làm cho đáy mắt Sở Khanh Hàm lóe lên chút buồn bã, nhưng vẫn gạt đầu, “Ừm.”

Hai người tiếp tục chọn mua đồ trong siêu thị, sau khi tìm đủ mọi thứ, thời điểm tính tiền Minh Tư chợt

phát hiện sắc mặt Sở Khanh Hàm thật không tốt, trắng bệch như tờ giấy, trán còn ẩn hiện mồ hôi, mặc dù biểu tình vẫn như cũ, nhưng hơi thở lộ ra sự khó chịu cực độ, khiến cho người thập phần lo lắng. Ra khỏi siêu thị, Minh Tư lập tức kéo lấy Sở Khanh Hàm, đưa tay lên trán đối phương, ánh mắt toát ra ân cần, “Ngài không sao chứ?”

Trên trán truyền đến cảm giác của nhiệt độ, Sở Khanh Hàm nhắm mắt, mặt mày dần dần dần ra, giống như xác nhận không có việc gì, Sở Khanh Hàm trở tay ôm Minh Tư vào trong lồng ngực, đầu dựa trên cổ Minh Tư, người đi ngang qua đều hiếu kỳ mà nhìn bọn họ, Minh Tư cứng ngắc tại chỗ, thật lâu mới lấy lại phản ứng, “Sở tiên sinh, Sở tiên sinh, có thể buông tôi ra hay không? Ngài thế nào rồi?”

Hồi lâu sau, Sở Khanh Hàm mặc dù buông lỏng Minh Tư, nhưng một tay xách đồ, một tay vẫn nắm thật chặt tay Minh Tư, sắc mặt cũng khôi phục bình thường, tựa như tái nhợt trước đó chỉ là ảo giác nhất thời.

Lên xe, Minh Tư vẫn còn mê hoặc, cho đến khi nhớ ra siêu thị là nơi người đến người đi, nhất định sẽ có va chạm tiếp xúc với người khác, chẳng lẽ chứng bệnh dị ứng của Sở Khanh Hàm phát tác? Vì bản thân miễn dịch với Sở Khanh Hàm nên Minh Tư liền quên mất chuyện này. Cậu không khỏi bắt đầu lo lắng, “Có phải mới vừa rồi ngài vô tình tiếp xúc với người khác hay không?”

Cậu thật là đàn, nhà của Sở Khanh Hàm không có người ra vào, nhất định là vô cùng không thích tiếp xúc với người khác, cậu lại không khuyên can Sở Khanh Hàm, để cho hắn cùng cậu tới siêu thị mua đồ.

“Ừm.” Lái xe, Sở Khanh Hàm quay đầu nhìn Minh Tư, trong mắt càng nhiều thêm nỗi buồn không rõ.

“Bây giờ có thấy khó chịu chỗ nào không? Có cần uống thuốc không?” Nhớ tới gương mặt không còn chút máu vừa nãy của Sở Khanh Hàm, Minh Tư vẫn có chút không yên tâm, “Ngài thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Khanh Hàm.”

Thanh âm mặc dù không quá phập phồng, nhưng vẫn khiến cho Minh Tư khiếp sợ, sống chung lâu như vậy, cậu vẫn cho rằng Sở Khanh Hàm chỉ biết nói một chữ, ngày hôm nay thật đúng là không bình thường... Bất quá lần đầu tiên nghe được chữ khác, lại còn là tên của chính Sở Khanh Hàm, làm cho khóe môi Minh Tư cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Sở tiên sinh, tôi cảm thấy...”

“Khanh Hàm.”

“... Rồi, Khanh Hàm.” Người ta là ông chủ, muốn mình gọi thế nào cũng như nhau, Minh Tư dời tầm mắt, không tiếp tục xoắn xuýt cái vấn đề này, vì thế mà không nhìn thấy trên khuôn mặt vạn năm không đổi kia của Sở Khanh Hàm, lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Sau khi về đến nhà, Minh Tư rót cho Sở Khanh Hàm một ly sữa bò, sau đó liền vào bếp làm thức ăn, muốn nấu cho Sở Khanh Hàm chút canh, đang chuẩn bị lột mấy củ tỏi, lại thấy Sở Khanh Hàm cũng đi theo vào phòng bếp, rất tự giác mà thay cậu lột tỏi, Minh Tư không biết nên nói gì, bất quá vẫn là câu nói kia, người ta là ông chủ, nguyện ý như thế nào thì cứ như thế đó, cậu cũng không mở miệng ngăn cản.

Lục Phong đã lâu không gặp vừa bước vào nhà liền nhìn thấy cảnh này, dáng vẻ của Lục Phong trong nháy mắt hẳn phải dùng câu ‘hoàn toàn hóa đá’ để diễn tả, Minh Tư không ngừng cười trộm, “Thư ký Lục, anh không sao chứ?”

“... Không sao.” Đơ ra nửa ngày, Lục Phong lại khôi phục bình thường, mặc dù hẳn biết sự ‘khác biệt’ của Minh Tư, nhưng không ngờ lại ‘khác biệt’ đến như vậy, có thể khiến cho ông chủ vào bếp hỗ trợ, nếu để cho bọn Trình Lôi và Hồng Lâm biết, nhất định càng ngạc nhiên hơn, “Ông chủ, có mấy văn kiện cần ngài ký.”

“Ừm.” Cầm văn kiện nhìn một chút, liền lấy bút Lục Phong đưa tới ký xuống tên của mình, Lục Phong thu hồi văn kiện, nhìn trên văn kiện giá trị hơn trăm triệu dính một mẩu vụn vỏ tỏi, lại nhìn ông chủ lần nữa vùi đầu vào sự nghiệp lột tỏi, hẳn cũng không biết phải tự hình dung thế nào.

Lấy tay đẩy cặp kính một cái, đem văn kiện đã chỉnh trang bỏ vào trong túi xách, liền cởi áo khoác đi tới trợ giúp.

Minh Tư chế biến xong gia vị, nhìn hai người đàn ông hiếm thấy vụng về lột vỏ tỏi, Minh Tư nhin không được bật cười, “Lục tiên sinh buổi tối có ở lại ăn cơm không?”

“Không được, buổi tối tôi còn có chuyện.” Lột xong đồng tỏi, thư ký Lục lại mặc vào áo khoác cầm túi công văn, thuận đường mang theo cả một bàn tay đầy mùi tỏi trở về công ty làm thêm giờ.

Minh Tư băm tỏi đã lột vỏ, bắt đầu công đoạn nấu canh, Sở Khanh Hàm không biết nên giúp thế nào đành phải rửa tay rồi trở về ghế sofa trong phòng khách, cầm lên quyển sách tiếp tục lật xem.

## 7. Chương 7

Minh Tư thật sự cảm thấy ‘khác biệt’, Sở Khanh Hàm đối xử khác biệt với cậu, không phải cậu quá nhạy cảm, mà là cậu phát hiện vô luận mình đi đâu Sở Khanh Hàm cũng sẽ theo bên cạnh, có chút giống như hẳn là hộ vệ của cậu vậy, ngay cả khi cậu vào thành phố mua sách, Sở Khanh Hàm cũng sẽ đi theo, có lúc vô tình tiếp xúc với người khác, hẳn sẽ ôm cậu vào trong lòng hồi lâu, sau đó liền giống như không có gì phát sinh, chẳng lẽ cậu biến thành thuốc tốt chữa trị chứng bệnh dị ứng?

Từ lần trước nhìn thấy Lục Phong nhưng quên hỏi vấn đề chỗ ở, đầu Minh Tư lại bắt đầu đau, nhìn về phía Sở Khanh Hàm không biết từ lúc nào đã ngồi bên cạnh cậu, Minh Tư thở dài, “Khanh Hàm, tối nay tôi muốn ngủ ở phòng khách.”



Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Sở Khanh Hàm, Minh Tư đưa tay xoa xoa mi tâm, mặc dù cậu đúng là không phải gặp ai cũng cảm mến rồi suy nghĩ vớ vẩn, nhưng dầu gì cậu cũng là một thằng đàn ông 28 tuổi, mỗi buổi sáng đều tỉnh dậy trong lòng ngực người khác, chuyện này làm cho cậu thật sự rất không tự nhiên, “Tư thế ngủ của tôi không được tốt cho lắm, luôn quấy rầy đến ngài...”

Không đợi cậu nói xong, Sở Khanh Hàm liền cắt đứt lời của cậu, mặc dù vẫn đơn giản như trước, nhưng từ sau lần ở siêu thị, chân ngôn một chữ của Sở Khanh Hàm cũng đổi thành hai chữ, “Không sao.”

“Tôi cảm thấy vẫn không được tốt cho lắm, tôi là đi làm công, ngủ cùng một giường với ngài thật sự rất không tiện.”

Sở Khanh Hàm đưa mắt nhìn Minh Tư hồi lâu, không đồng ý cũng không phản đối. Không khí ngưng đọng, Minh Tư có chút không được tự nhiên, nhanh chóng đứng dậy mượn cớ vào phòng bếp nấu canh.

Ngày hôm sau hai người cũng không nói về đề tài này nữa, đến buổi tối, Minh Tư ôm chăn cùng gối nằm thẳng cẳng trên ghế sofa, nói thật ra, cái ghế sofa này vẫn rất thoải mái, tuyệt đối không kém hơn so với cái giường lớn ba người nằm kia, Minh Tư tắt đèn trùm chăn chuẩn bị ngủ, thế nhưng chưa kịp nằm ổn định đã cảm giác có người đến gần mình, trong cái nhà này tổng cộng chỉ có hai người, không cần nghĩ cũng biết là ai, Minh Tư ngồi dậy, đưa tay mở đèn bàn cạnh ghế sofa.

Cả ngôi nhà đang tối om om bỗng nhiên có chút ánh sáng, ngược lại tăng thêm mấy phần ảm áp, bất quá cảnh tượng đập vào mắt Minh Tư, khiến cho cậu không biết nên phản ứng thế nào.

“Khanh Hàm, ngài...”

Biểu tình của người đàn ông anh tuấn cao lớn kia vẫn vạn năm không đổi, nhưng lúc này đây lại một tay ôm chăn, một tay cầm gối, nhìn đáng vẻ chính là muốn cùng Minh Tư ngủ chung trên ghế sofa, Minh Tư thở dài, bởi vì cậu không biết nên nói gì nữa.

Trong lúc Minh Tư trầm mặt, Sở Khanh Hàm đã đem gối đặt bên cạnh Minh Tư, bản thân cũng nằm lên ghế sofa, nhìn Minh Tư một chút, lại đưa tay ra, bá đạo nhưng không mất ôn nhu mà ôm cậu vào trong lòng ngực, ghế sofa rộng rãi, nhưng hai người đàn ông cùng ngủ vẫn chật chội rất nhiều, Minh Tư muốn ngồi dậy nhưng tránh không khỏi vòng tay ôm lấy cậu, “Khanh Hàm, tôi...”

“Ngủ.” Vươn tay tắt đèn, bóng tối lại sôi trào ra mùi vị của giấc ngủ, Sở Khanh Hàm đem chăn mền trên người Minh Tư vứt xuống đất, cầm lên chăn của mình đắp lên người của mình và Minh Tư, sau đó không có thêm động tác nào khác, bộ dạng hoàn toàn tiến vào trạng thái ngủ. Minh Tư muốn nói gì đó, nhưng đối tượng là Sở Khanh Hàm không thích nhiều lời, ở một phương diện sâu xa khác lại toát ra vẻ bá đạo, Minh Tư chỉ có thể im lặng, thở dài một tiếng, dưới nhiệt độ cơ thể ảm áp của đối phương, chậm rãi chìm vào giấc ngủ...

Sáng sớm hôm sau, hai người cùng thức dậy, mặc dù cùng chung một đêm trên ghế sofa chật chội, tinh thần của hai người lại vô cùng không tệ, xem ra ngủ rất tốt, nhất là Sở Khanh Hàm, bởi vì một người bình thường không bao giờ có biểu tình gì như hần, lúc này đây lại lộ ra tình cảm vô cùng vui thích.

Ăn xong bữa sáng, Minh Tư xách cái nồi sử dụng không được tốt lắm đặt lên bàn ăn, lại tìm ra một cái tuốc nơ vít, muốn thử sửa chữa, Sở Khanh Hàm đang đọc báo bỗng đi tới, cầm lấy dụng cụ trong tay Minh Tư, vô cùng thành thạo tháo ra toàn bộ cái nồi.

Minh Tư tán thưởng nhìn về phía Sở Khanh Hàm, “Ngài từng học qua?”

Ánh mắt không hề chớp, rất thẳng thắn mà trả lời, “Không có!”

Minh Tư không nhịn được than thở, trước đó còn cảm thấy Sở Khanh Hàm sẽ sửa tốt, nhìn cái nồi giống như trải qua một cuộc giải phẫu hoàn mỹ, nhưng sau khi biết Sở Khanh Hàm chẳng qua chỉ là ôm tâm trạng muốn thử một chút, Minh Tư liền cảm thấy cái nồi chia năm xẻ bảy trước mặt đã là một hài cốt không cách nào sử dụng được nữa rồi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa cóc cóc, bước vào chính là Lục Phong mới gặp qua hai ngày trước, bên cạnh còn đi theo một người đàn ông toàn thân mặc âu phục trắng tấp vừa văn nhã vừa lịch sự, người đàn ông kia hướng về phía Minh Tư gật đầu mỉm cười, ngay sau đó đi tới trước mặt Sở Khanh Hàm, có lẽ là quá mức kinh ngạc, giống như Lục Phong lần trước, cũng hóa đá ngay tại chỗ, bởi vì hắn không cách nào tưởng tượng nổi ông chủ không ăn khói lửa nhân gian, lại đang sửa chữa một cái nồi...

Lục Phong từng trải qua một lần đả kích, đã tiếp thu hết thảy kinh ngạc, cầm lên cái túi trong tay ‘người hóa đá’, “Ông chủ, âu phục đã chuẩn bị xong.”

Sở Khanh Hàm ngẩng đầu lên từ trong đồng hài cốt, “Ừm.”

Hắn là đã hoàn toàn buông tha cho những thứ trước đó có thể gọi là một cái nồi, bây giờ chỉ có thể gọi là linh kiện phụ tùng, Sở Khanh Hàm đi vào phòng tắm rửa tay, đi ra liền nhận lấy cái túi kia, nắm tay Minh Tư tiến vào phòng ngủ.

Minh Tư bị kéo vào phòng ngủ có chút không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn Sở Khanh Hàm lấy ra một bộ âu phục từ trong cái túi đưa cho cậu, “Mặc vào.”

“Tại sao?” Chẳng lẽ muốn cậu cùng hắn đi tới chỗ nào đó?

“Đi ra ngoài.” Đáp lại ba chữ, Sở Khanh Hàm cũng đứng dậy cầm lên một bộ âu phục khác trong túi bắt đầu thay.

Coi như có hỏi tiếp cũng sẽ không có được câu trả lời, Minh Tư chỉ có thể vừa than thở vừa thay đổi quần áo, không có nghĩ gì khác, tự nhiên cũng không cố kỵ, mỗi lần thay quần áo đều là ở phòng tắm, khi nhận ra có một luồng ánh mắt nóng bỏng, Minh Tư mới chậm chạp phát hiện lúc này bản thân đang ở trần, lần đầu ‘thẳng thắn’ đối diện với Sở Khanh Hàm.

Mặt của Minh Tư trong nháy mắt đỏ bừng, có chút hấp tấp hỗn loạn tăng nhanh tốc độ, nhưng càng cố gắng

cường lại càng loạn, mắt nửa ngày mới mặc xong quần áo, nhưng lúc đến cửa ải thất cà vạt lại gặp khó khăn, bởi vì Minh Tư luôn mặc quần áo thường ngày ở nhà, đã lâu không có mặc qua trang phục trình trọng như vậy.

Thất nửa ngày, cho đến khi Minh Tư cảm thấy hai tay của cậu sắp sửa xoắn thành một đồng, một đôi tay ẩm áp liền nhận lấy cái cà vạt có chút thấm không nở nhìn của cậu, tỉ mỉ mà thất, Minh Tư ngẩng đầu nhìn về phía Sở Khanh Hàm, gạt đi lúng túng, môi bất giác lộ ra nụ cười vui vẻ, “Cảm ơn.”

“Ừm.” Thanh âm rơi xuống, Sở Khanh Hàm liền một tay kéo Minh Tư đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn người hóa đá bên ngoài đã được rã đông mà đứng bên cạnh Lục Phong, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía Minh Tư, khuôn mặt Sở Khanh Hàm không lộ ra vẻ gì, nhưng hơi thở lại thấm đẫm không vui.

Mặc dù hiếu kỳ, nhưng hắn cũng không dấn, phát hiện thái độ ông chủ đối đãi Thẩm Minh Tư không giống người khác, liền vội vàng cúi đầu.

Nhìn hai người mặc âu phục cùng kiểu dáng nhưng lại toát ra hai phong thái khác nhau, Lục Phong khẽ mỉm cười, “Ông chủ, sắp đến giờ, chúng ta hiện tại xuất phát thôi.”

“Ừm.” Ở trước mặt hai thuộc hạ, Sở Khanh Hàm vẫn không có buông tay Minh Tư ra, mặc dù có chút bá đạo, nhưng lực đạo vẫn vô cùng ôn nhu, Minh Tư muốn giãy giụa, nhưng là phí công, chỉ có thể mặc cho Sở Khanh Hàm nắm tay.

Mặc dù Minh Tư đối với một vài chuyện có chút chậm tiêu, nhưng cậu cũng không dấn. Người trưởng thành bình thường sẽ không nắm tay nhau thân mật như vậy, Minh Tư cũng không tự luyến mà nghĩ Sở Khanh Hàm yêu cậu, dẫu sao sự ưu tú của người trước mắt vẫn quá mức rõ ràng. Vô luận là ái tình hay là mập mờ, Minh Tư hiện tại đều không muốn có, bởi vì cậu không nghĩ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, rơi vào vòng xoáy tình cảm một lần nữa.

Trong lúc vô tình đối diện với ánh mắt dò xét của Sở Khanh Hàm, Minh Tư chỉ đành lắc đầu một cái, “Tôi không sao.” Minh Tư lại không chú ý, trong mắt người ngoài tuy cậu không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng đối với Sở Khanh Hàm, hắn lại có thể tùy ý đọc ra hết thấy những gì mà cậu muốn biểu đạt, có chút giống như thần giao cách cảm.

Ở cửa đổi giày, là Lục Phong mang tới, Minh Tư tò mò nhìn đôi giày, giày da màu đen sáng bóng, còn mang theo vẻ thư nhả. Bởi vì tâm loạn, Minh Tư cũng chỉ cúi xuống buộc qua loa, liền theo Sở Khanh Hàm lên xe.

Cảm giác được tâm tình trầm thấp của Minh Tư, Sở Khanh Hàm liền siết chặt lấy tay của cậu, nhìn dáng vẻ đối phương vẫn mặt mày ủ dột, kéo theo tâm tình của hắn cũng bắt đầu cong xuống.

Người đàn ông văn nhả lịch sự gọi là Hồng Lâm, cùng Lục Phong đều là thư ký của Sở Khanh Hàm, làm việc nhiều năm như vậy, mặc dù cho tới bây giờ chưa từng thấy qua ông chủ ưu tư, nhưng đây là lần đầu tiên hắn ở trong xe chân thật cảm nhận được tâm tình hết sức không tốt của ông chủ.

Một đường an tĩnh, ngay cả lúc xuống xe Minh Tư cũng không có chú ý tới, cho đến khi đi vào đại sảnh cao ốc hoa lệ, Minh Tư mới thật sự thoát khỏi sự trầm mặc, nghi hoặc nhìn về phía Sở Khanh Hàm, ánh mắt của đối phương ôn nhu tựa như nước, Minh Tư cảm thấy đôi con ngươi thâm thúy kia lập tức có thể hút cậu vào trong đó, không muốn tiếp tục trầm mê, Minh Tư liền dời đi ánh mắt.

Trong lúc đi tới thì thang máy sang trọng ở phía đối diện phát ra một tiếng ding, cửa mở, một đám người mặc âu phục đi ra khỏi thang máy đứng thành hàng ở hai bên, Minh Tư nhìn về phía những người đó, toàn thân đều không có thứ nào rẻ, bộ dạng rất cung kính, khiến cho Minh Tư thật sự cảm thấy nghi ngờ đối với thân phận của Sở Khanh Hàm.

Trong bầu không khí yên tĩnh, không có bất kỳ người nào dám nói chuyện, ngay cả thở cũng không người nào dám thở mạnh, Minh Tư có chút không thích ứng, trong lúc thất thần, lòng bàn chân liền vấp một cái, nếu không phải Sở Khanh Hàm lập tức kéo lấy cậu, Minh Tư khẳng định đã té rất chặt vật, thế nhưng những người kia vẫn như cũ hơi khom lưng, không có nhìn về phía bên này.

Minh Tư cúi đầu nhìn đầu sỏ khiến cho cậu thiếu chút nữa ngã sấp mặt... thì ra là do dây giày buộc cầu thả, không nhìn được xoa xoa trán, cậu thật là dần, đang muốn khom người buộc lại, Sở Khanh Hàm bên cạnh đã nhanh hơn một bước, nửa ngồi xổm xuống, tỉ mỉ cột chặt lại dây giày cho Minh Tư, thuận tiện chỉnh luôn dây giày bên còn lại cho tốt.

Cả đám thuộc hạ không dám trực tiếp nhìn, nhưng khóe mắt vẫn liên tục liếc tới, tất cả đều kinh hồn táng đảm không biết nên phản ứng thế nào, ngược lại Sở Khanh Hàm giống như không có chuyện gì xảy ra, kéo lấy tay Minh Tư tiến vào thang máy, Lục Phong khẽ đẩy đẩy Hồng Lâm đang sững sờ cả người, “Hoàn hồn.”

“A. Ồ. Ừm.” Tuy là một thư kí, nhưng lại là thư kí của Sở Khanh Hàm, trong đời gặp qua không ít mưa gió, sức đề kháng có thể nói là vô cùng tốt, thế nhưng cũng có chút không thích ứng được. Hắn luôn cảm thấy ông chủ của mình là một người thần kỳ, không thích nói chuyện, biểu tình cũng chưa từng thay đổi, đối với bất kỳ chuyện cũng không để tâm, hơn nữa có thể dùng ‘hô phong hoán vũ’ để hình dung về bản thân, người như vậy lại hạ mình cột dây giày cho người khác, hơn nữa còn làm rất tự nhiên.

Lục Phong lại đẩy Hồng Lâm một cái, “Tiến vào.”

“Ừm.” Sau khi hoàn hồn, hai người liền đi theo tiến vào thang máy.

Phòng họp rất lớn, khí thế sang trọng, nhìn dáng vẻ này hẳn là muốn ký hợp đồng, Minh Tư rất tự giác chỉ chỉ ghế sofa bên ngoài phòng họp, “Tôi ở đây chờ ngài.”

Sở Khanh Hàm gật đầu, ký hợp đồng sẽ không quá lâu, cho nên hắn đành phải chịu đựng Minh Tư rời khỏi tầm mắt của hắn một hồi, “Ừm.”

Một mình đi ra khỏi phòng họp, Minh Tư ngồi trên ghế sofa, trong tay bưng tách trà Lục Phong rót cho cậu, nhàm chán chờ đợi, nhìn một đồng người vây quanh một người đàn ông đáng đáp có chút tà mị đi vào phòng họp, suy đoán đây hẳn là một nhân vật chính khác của buổi ký hợp đồng.

Minh Tư nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, suy nghĩ vẩn vơ, không tự chủ mà nghĩ tới Lân Lâm, quả thật không cách nào ngăn cản, dù sao cũng là mười năm, có vài thứ không phải nhúc nhích miệng lưỡi một cái, hoặc là nói xóa liền có thể xóa. Lân Lâm, thời điểm ở chung một chỗ với hắn, cậu có từng vui vẻ? Có chứ, nhưng hiện tại thì sao, năm năm trở lại đây, Lân Lâm giống như xem hết thấy mọi chuyện là đương nhiên, quá mức thuận lý thành chương, có lẽ tại một khắc ấy tình cảm của bọn họ thật sự đã đi tới điểm cuối cùng.

Đóng lại trí nhớ, Minh Tư khẽ nhấp một ngụm nước trà, có chút lạnh nên có chút đắng, nhưng rất thích hợp với tâm tình hiện tại của cậu.

Cửa phòng họp mở ra, nhìn dáng vẻ hắn là đã kết thúc, người đi ra đầu tiên chính là Sở Khanh Hàm, Minh Tư mỉm cười tiến lên đón, “Chúc mừng ngài.” Mặc dù đối với tính chất công việc của Sở Khanh Hàm lần nội dung hợp đồng ký kết, cậu hoàn toàn không hiểu biết, thế nhưng, Minh Tư vẫn rất muốn chính miệng nói tiếng chúc mừng.

Đáy mắt Sở Khanh Hàm trào ra vui sướng, cũng không phải bởi vì ký hợp đồng thành công, mà là vì nụ cười của Minh Tư. Tay của Minh Tư lại rơi vào trong lòng bàn tay của Sở Khanh Hàm, người đàn ông tà mị kia đi tới trước mặt Sở Khanh Hàm, quan sát Minh Tư một chút, ngay sau đó cười một tiếng, nhìn về phía Sở Khanh Hàm, “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Nói xong liền rời khỏi phòng họp.

Minh Tư nhìn bóng lưng của người kia, người nọ lộ ra khí chất rất ‘khác biệt’ so với những người khác, còn chưa kịp thu hồi ánh mắt, Minh Tư đã cảm giác thân thể mình bị Sở Khanh Hàm ôm lấy kéo vào trong lồng ngực, khiến cho cậu có chút không thoải mái, nhưng cậu cũng không giãy giụa, dẫu sao bây giờ ngoài phòng họp đã không còn ai.

Cậu nào có ngờ người nam nhân đang ôm lấy cậu lại đang trải nghiệm cảm giác ghen tuông, thứ cảm giác mà hắn chưa bao giờ nếm trải...

## 8. Chương 8

Trở về nhà, sinh hoạt vẫn hòa hợp như cũ, bất quá Sở Khanh Hàm so với trước càng thêm dính người, Minh Tư càng ngày càng chắc chắn Sở Khanh Hàm đối với mình ‘không bình thường’.

Ngẫm nghĩ, cậu đã làm việc ở đây hơn ba tháng, lại thêm ba tháng này phiên dịch một vài thứ cho Tiêu Viễn, tính tiền đã có hơn ba mươi vạn tiền gửi ngân hàng, mặc dù ở nơi thành phố lớn ngay cả nhà cũng mua không được, nhưng cậu có thể đi đến một vài thành phố tương đối nhỏ để sinh sống, trạng thái càng ngày càng mập mờ như vậy, khiến cho cậu vô cùng đau đầu.

“Khanh Hàm, tôi muốn từ chức.”

Hơi thở của Sở Khanh Hàm lập tức bành trướng, ánh mắt luôn mang theo vui vẻ cũng lộ ra khủng bố, “Không cho phép.”

“Tôi cảm thấy tôi cần một cuộc sống mới, một bắt đầu mới.” Không phải công ty, dĩ nhiên không cần đơn từ chức, Minh Tư xoay người muốn trở về phòng ngủ thu dọn quần áo, lại bị một vòng tay mạnh mẽ kéo lấy từ phía sau, vẫn là hơi thở quen thuộc, cùng lồng ngực ấm áp của người nọ, nhưng loại nhiệt độ này cậu không muốn quyến luyến, bởi vì cậu không thể chịu đựng nổi nếu lại bị tổn thương thêm lần nữa.

“Đừng đi.”

Minh Tư ngẩng đầu lên, thấy hơi thở của người nọ mang theo khản cầu, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi, trông mắt của hai người cách nhau rất gần. Đôi khi con người ta tiết lộ mọi thứ không phải thông qua cửa miệng, mà là ánh mắt, cánh cửa sổ không cách nào che giấu của tâm hồn...

“Tại sao?” Có một số việc cần vạch rõ, mọi sự rõ ràng thì mới có thể chân chính giải quyết, hoặc là cự tuyệt.

Có thể là từ nhỏ Sở Khanh Hàm đã có rất ít cảm xúc của con người, thậm chí cho tới bây giờ không ai nói cho hắn biết yêu là gì, hắn ngỡ ngẩn trong giấy lát, bởi vì hắn không biết cảm xúc muốn chờ đợi, muốn có được một ai đó gọi là gì, hắn chỉ biết, hắn không thể mất đi Minh Tư, dù chỉ là một phút.

Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi Minh Tư, như chuồn chuồn lướt nước, nhưng mang theo rung động mãnh liệt, hai người dựa vào nhau rất gần, như thể tiếng tim đập của cả hai đều hòa thành một nhịp, Sở Khanh Hàm lần nữa hôn lên môi Minh Tư, ánh mắt lộ ra niềm vui sướng không cách nào che giấu, giống như trẻ con được ăn thứ trái cây mà chúng thích, từ từ cảm nhận.

Minh Tư hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, Sở Khanh Hàm làm cho nụ hôn càng thêm sâu, vụng về hôn, nhưng lại rất thuần phác, rất chân thành, cho đến khi hơi thở của Minh Tư không ổn, Sở Khanh Hàm mới miễn cưỡng kết thúc nụ hôn này, sợi tơ mập mờ lúc hắn rời đi, nối liền khóe miệng của hai người.

Mặt Minh Tư trong nháy mắt đỏ bừng, dùng sức muốn đẩy ra Sở Khanh Hàm, nhưng vẫn không đẩy đối phương xê dịch được chút nào, ngược lại Sở Khanh Hàm sợ Minh Tư giãy giụa quá mức tự làm bị thương chính mình, liền buông ra ôm ấp.

Minh Tư biết Sở Khanh Hàm không thích nói chuyện, nhưng loại biểu đạt này cũng quá mức thẳng thừng rồi. Giữ vững tinh thần, Minh Tư mím chặt môi, “Tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp.”

Sở Khanh Hàm đưa tay ôm lấy eo cậu, bá đạo mà kéo Minh Tư vào trong lồng ngực, “Thích hợp.” Vẫn không hề phập phồng, nhưng lại mang theo tức giận.

Có chút giống trẻ con hờn dỗi, Minh Tư thật không biết nên làm thế nào để đào thông mạch não giữa hai người, cũng không phải cậu bị rần rần một lần liền mười năm sợ dây thừng, chẳng qua là hiện tại cậu thật sự không muốn tiếp nhận một đoạn tình cảm mới.

“Minh Tư.” Trong đôi mắt thâm thúy của Sở Khanh Hàm đều là biển cả ôn nhu, hắn gọi tên Minh Tư, rồi đột nhiên có chút chán ghét chính mình vào lúc này, không biết nên làm sao để giữ lại Minh Tư, nhịp đập của trái tim trở nên nặng nề... Sở Khanh Hàm kéo lấy tay Minh Tư, đặt lên lồng ngực của chính mình, hắn

không biết nên biểu đạt thế nào, chỉ có thể dựa vào bản năng khiến cho Minh Tư biết tâm tình hiện tại của hắn.

Không biết bởi vì đôi mắt đầy ôn nhu của Sở Khanh Hàm, hay là tiếng kêu gào kia, Minh Tư mềm lòng, trái tim vốn bị đoạn cảm tình lúc trước thương tổn trăm ngàn mảnh, bị đào khoét đến trống rỗng, bỗng nhiên lần nữa nóng cháy và run rẩy bởi tình yêu khờ dại này, nhét vào trong tim, cõi lòng vốn kiên định của cậu, đã dao động...

Yêu và không yêu chỉ cách nhau một ý nghĩ, khiến con người sinh ra lựa chọn, Minh Tư nhìn vào đôi mắt của Sở Khanh Hàm, quý thần xui khiến, cậu lại gật đầu một cái, “Ừm.”

Giây phút ấy, Minh Tư đã hoàn toàn phản bội lại suy nghĩ không muốn bước vào vòng xoáy tình cảm lần nữa trong mấy tháng qua.

Mừng rỡ như điên, một người vốn không có biểu tình gì, đột nhiên bộc phát ra một nụ cười vô cùng hoa mỹ, giống như mùa xuân ấm áp, muôn hoa đua nở. Minh Tư nhìn Sở Khanh Hàm, hy vọng sự lựa chọn nhất thời của cậu không sai, hy vọng chính mình có thể mở rộng cánh cửa lòng, rửa sạch vết thương mà người nọ để lại, hy vọng bản thân sẽ không chịu tổn thương thêm một lần nào nữa...

Có lẽ sau khi thăng thần bày tỏ, mọi thứ dường như thay đổi, cuộc sống của hai người quả thật càng thêm hòa hợp, Minh Tư cũng không còn khóa chặt lòng mình, cuộc sống cứ thế trôi qua, lặng lẽ hưởng thụ sự yên bình...

Rạng đông trải dài, Minh Tư mở mắt dần dần thanh tỉnh, không cảm giác được lồng ngực ấm áp mỗi buổi sáng sớm, Minh Tư ngồi dậy, nhìn một bên giường trống không, cậu có chút nghi ngờ, bởi vì ngủ chung lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cậu tỉnh dậy mà không nhìn thấy Sở Khanh Hàm.

Đi ra khỏi phòng ngủ, thấy cái tên biến mất trên giường đang loay hoay trong phòng bếp, Minh Tư thò đầu, bắt gặp bật cười, trên gương mặt bắt phàm của Sở Khanh Hàm dính một mẩu vỏ trứng gà, ngay chính giữa mũi, vỏ trứng không lớn, nhưng mang tới mười phần hiệu quả gây cười.

Phát hiện sự tồn tại của Minh Tư, Sở Khanh Hàm buông xuống cái đĩa trong tay, tiến tới hôn lên môi Minh Tư, cái thói quen này giống như từ hôm ‘bày tỏ’ kia liền bắt đầu, sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào trong ngày. Minh Tư cũng không quá để ý, ngược lại liếc nhìn cái đĩa mà Sở Khanh Hàm buông xuống, bên trong là trứng gà chiên lẫn với vỏ trứng, Minh Tư không có giấu cợt, ngược lại vô cùng xót xa đau lòng, bởi vì cho tới bây giờ chưa từng có ai làm cơm cho cậu, loại cảm động này thật không cách nào diễn tả.

Cõi lòng bỗng chốc xao động mãnh liệt, Minh Tư nhón chân, đặt lên môi Sở Khanh Hàm một nụ hôn ngọt ngào, ngay sau đó cúi xuống tạp dề trên người Sở Khanh Hàm, nhận lấy nhiệm vụ làm bữa sáng, “Đi tắm rửa đi, một hồi là có cơm ăn.”

Sở Khanh Hàm không nhúc nhích, đưa tay sờ sờ môi của mình, lại nhìn nhìn Minh Tư, trong mắt ẩn hiện trạng thái mừng như điên, không cách nào khống chế bản thân kéo lấy Minh Tư, gia tăng thêm một nụ hôn, thẳng đến khi Minh Tư không thở nổi, mới quyến luyến không thôi mà rời đi, “Minh Tư.”

Lần nữa ôm người vào trong lồng ngực, nhận ra được người trong lòng không có giấy giũa, ngược lại còn mang theo nhàn nhạt dịu dàng thuận theo, cánh tay của Sở Khanh Hàm càng siết chắc hơn, bởi vì hắn không biết phải hình dung cảm giác hiện tại như thế nào, hắn đột nhiên cảm thấy, có phải tất cả hạnh phúc trong những năm gần đây đều dồn vào ngày hôm nay hay không, toàn bộ cùng nhau bộc phát, không thể nói thành lời, không cách nào biểu đạt...

Hết thấy thay đổi càng thêm tự nhiên, Sở Khanh Hàm và Minh Tư giống như hoàn toàn biến thành con nít, hễ Minh Tư đi tới chỗ nào Sở Khanh Hàm sẽ theo tới chỗ đó, mỗi ngày hầm canh nấu cơm Sở Khanh Hàm cũng ở bên cạnh phụ một tay, mặc dù trình độ vẫn còn vô cùng kém, nhưng vẫn có chút tác dụng. Thời gian rỗi rảnh của Minh Tư cũng bắt đầu nhiều lên, trừ bỏ giúp Tiêu Viễn phiên dịch vài văn kiện bên ngoài, cũng bắt đầu đọc một ít sách chuyên nghiệp, dấu sao ở thời đại này, góp nhặt thêm chút kiến thức mới tốt.

Đọc sách mệt mỏi, Minh Tư xoa xoa đôi mắt, rất tự nhiên nhào vào làm ổ trong lồng ngực người đã chờ sẵn bên cạnh hồi lâu, nam nhân phía sau vòng tay ôm lấy cậu. Lồng ngực rất ấm áp, động tác rất ôn nhu, khiến cho Minh Tư có chút mơ màng buồn ngủ. Sở Khanh Hàm nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế thoải mái cho Minh Tư, sợ cậu ngủ say rơi xuống đất, một tay liền bảo hộ bên hông Minh Tư, một tay rút ra quyển sách trên tay cậu để qua một bên.

Buổi trưa ấm áp, hơi thở cũng ấm áp, Minh Tư ngủ một giấc thật ngon, mơ mơ màng màng tỉnh dậy, liền thấy Sở Khanh Hàm vẫn duy trì tư thế ôm cậu, trong lòng Minh Tư dày đặc cảm động, có chút áy náy, cũng có chút đau lòng mà chính cậu cũng không nhận ra. Cậu vội vàng ngồi dậy, “Tại sao anh không đánh thức em, chân có bị đè đến tê dại hay không?”

Nhìn Sở Khanh Hàm lắc đầu, Minh Tư không tin, đặt tay lên đùi Sở Khanh Hàm, vừa đụng nhẹ, đúng như dự đoán, mùi vị chua xót liền theo dòng điện di chuyển toàn bộ bắp đùi, mặc dù Sở Khanh Hàm không lộ ra vẻ gì, nhưng Minh Tư vẫn bắt được thần sắc chột lóe của hắn.

Lông mày của cậu hơi nhíu, “Lần sau không cho phép như vậy.”

“Ừm.” Sở Khanh Hàm nhìn Minh Tư, ánh mắt trời ấm áp vừa vặn chiếu lên người cậu, khiến cho người con trai dịu dàng như nước này giống như phủ lên một tầng ánh sáng rực rỡ mềm mại, hòa hợp một cách kỳ dị.

Mặc dù trách Sở Khanh Hàm không thương tiếc bản thân, Minh Tư có chút tức giận, nhưng cảm giác được yêu thương nuông chiều khiến cho cậu thấy ấm áp, muốn tức giận cũng không tức giận nổi. Minh Tư nửa ngồi xồm xuống, lấy tay xoa bóp cho Sở Khanh Hàm, rung động sinh ra từ trong máu thịt, khiến con tim càng thêm tự trách.

Không biết là xoa bóp có tác dụng, hay là Sở Khanh Hàm không đành lòng để Minh Tư tiếp tục tự trách, hắn đưa tay kéo lấy Minh Tư đến bên cạnh mình, tay lại không buông ra, vẫn ôn nhu nắm trong lòng bàn tay, “Không sao.”

Bị ánh mắt sáng quắc kia nhìn chăm chăm, Minh Tư không có né tránh, cậu không phải dạng người kiêu cách, nếu đã quyết định ở chung một chỗ, vậy thì không việc gì phải tránh né. Đón lấy ánh mắt của người thương, Minh Tư rướn người hôn lên đôi môi của Sở Khanh Hàm, nhẹ nhàng như lướt nước, nhưng vẫn dẫn tới từng đợt sóng cuộn trào. Minh Tư vốn là người chủ động dâng lên nụ hôn lại biến thành kẻ bị động,



để cho bàn tay của Sở Khanh Hàm ôm lấy, kéo vào trong lồng ngực, thảng cấp nộ hôn đơn giản này thành nộ hôn cuồng nhiệt đích thật.

Một chuỗi hôn liên hoàn suýt chút nữa khiến cho Minh Tư ngất xỉu, há miệng thở dốc nửa ngày mới lấy lại sức lực, nhìn về phía Sở Khanh Hàm đang khẽ vuốt lưng cho cậu, lần này là cậu tự đưa đầu đến, muốn trách cũng trách không được. Chỉ có thể tự thở dài, nhắc nhở chính mình, lần sau tuyệt đối không thể chủ động dâng lên nộ hôn, đỡ phải rước lấy chuỗi hôn mãnh liệt đến khiến cậu nghẹt thở thể này.

Nghĩ đến nồi canh xương còn đang hầm trong bếp, Minh Tư cũng không quán quít, đứng dậy đi vào phòng bếp, chỉnh nhỏ lửa cho nồi canh, rồi cùng Sở Khanh Hàm như hình với bóng sau lưng trở về phòng khách.

Lần nữa cầm lên quyển sách chưa xem xong, lật nhìn hai trang, Minh Tư liền dừng lại, bởi vì cậu nhớ ra hành lý của mình vẫn còn để tại nhà của Lãnh Lâm, mặc dù không phải rất quý trọng, nhưng bên trong còn có một khối ngọc thạch mà mẹ của cậu trước khi vứt bỏ cậu đã đặt ở trên người cậu, đó là vật duy nhất mà mẹ để lại cho cậu.

Hiện tại đã qua hơn ba tháng, không biết Lãnh Lâm sau khi cho chủ nhân mới vào ở có đem đồ của cậu ném ra ngoài hay không, suy nghĩ một hồi, Minh Tư ngẩng đầu nhìn về phía Sở Khanh Hàm, “Khanh Hàm, ngày mai em muốn ra ngoài một chuyến.”

Trên khuôn mặt vạn năm không đổi tràn đầy ôn nhu, “Ừm.”

“Em muốn đến nơi ở trước kia, lấy ít thứ.” Kể từ khi bắt đầu đồng ý sinh hoạt cùng một chỗ với Sở Khanh Hàm, Minh Tư liền không tính giấu giếm Sở Khanh Hàm bất kỳ điều gì, “Trước đây em từng sống chung với một người ở nơi đó, cho nên em hy vọng tự mình đi xử lý.”

Ánh mắt của Sở Khanh Hàm xoay chuyển mà nhìn Minh Tư, dừng lại chốc lát, mới gật đầu một cái, “Mười phút.”

Ý tứ của Sở Khanh Hàm Minh Tư hiểu, cậu không được ở lâu trong ngôi nhà kia, nếu đến thời gian quy định mà vẫn chưa ra, Sở Khanh Hàm sẽ đi đón cậu.

Nổi niềm xúc động lại chực dâng trào, Minh Tư ngồi thẳng dậy, chân thành nhìn vào mắt Sở Khanh Hàm, “Cảm ơn anh.” Cảm ơn sự tín nhiệm của anh, cảm ơn tình yêu của anh.

## 9. Chương 9

Đã mấy tháng không bước vào nơi này, Minh Tư ngược lại có chút thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cậu không có nhìn cảnh thương tâm như trong tưởng tượng. Thản nhiên chậm rãi bước tới trước ngôi biệt thự kia, móc ra chìa khóa, Minh Tư đẩy cửa tiến vào, khung cảnh bên trong khiến cho cậu có chút xa lạ, không phải bởi vì đã hoàn toàn quên, mà là vì tình trạng bữa bộn hỗn loạn trước mắt khiến cậu không thể nào tin nổi đây

là nơi ở trước kia, nếu không phải vẫn còn sót lại vài đường nét góc cạnh, Minh Tư nhất định cho rằng mình vào lộn chỗ.

Có lẽ nghe thấy tiếng động, người đàn ông nằm trên sofa nhanh chóng bật dậy, tóc tai có chút rối bù, ăn mặc có chút lôi thôi, râu ria đã lâu không cạo, Minh Tư sững sốt trong chốc lát, đây là Lãnh Lâm mà cậu quen biết sao? Bất quá nhìn thấy nhạc phổ đầy đất và máy tính bảng nằm vắt vẻo trên dương cầm, Minh Tư liền sáng tỏ, bởi vì Lãnh Lâm chỉ cần tập trung vào sáng tác, liền sẽ thành ra như vậy. Bất quá trước kia có cậu ngày đêm chăm sóc, nấu canh rồi chuẩn bị nước nóng, không bao giờ để cho Lãnh Lâm chật vật đến thế này, hiện tại nhớ lại, trong lòng đã không còn bất kỳ thương cảm nào, bình tĩnh đến ngay cả bản thân cậu cũng kinh ngạc.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Lãnh Lâm nhìn chằm chằm vào Minh Tư, tất cả ưu buồn trong nháy mắt liền biến thành kinh ngạc mừng rỡ, “Minh Tư.” Bước nhanh về phía trước, Lãnh Lâm muốn ôm lấy Minh Tư, lại bị Minh Tư né tránh.

Minh Tư có chút khách khí khẽ mỉm cười, “Quấy rầy, hôm nay em đến lấy ít đồ, lấy xong em liền đi.”

“Minh Tư, em nói cái gì đó? Đi? Em muốn đi đâu?” Biểu tình cùng giọng nói của Minh Tư khiến cho đáy lòng Lãnh Lâm có chút bất an. Lúc Minh Tư rời đi hắn đã điên cuồng tìm kiếm hồi lâu, đi hỏi Tiêu Viễn, Tiêu Viễn liên tục châm chọc hắn sau đó thì không thèm để ý tới hắn, hắn đường đường là đại minh tinh vạn người ngưỡng mộ, có bao giờ chịu qua sỉ nhục nhục này, tới lui mấy lần, hắn liền không đến quán rượu của Tiêu Viễn nữa.

Hắn cũng không tiếp tục tìm kiếm, chỉ cần có thời gian, hắn liền ngất ngốc ở nhà chờ, hắn luôn cảm thấy chỉ cần Minh Tư nghĩ thông suốt, bình phục tốt tâm tình, tự nhiên sẽ trở về, bởi vì hắn cho rằng mười năm tình cảm là một loại đảm bảo, Minh Tư sớm muộn cũng sẽ về bên cạnh hắn.

Không muốn tiếp tục dây dưa, Minh Tư nhìn đồng hồ đeo tay mà Sở Khanh Hàm đeo cho cậu trước khi ra khỏi cửa, đã qua hai phút, cậu còn thời gian tám phút để tìm đồ, nhớ tới biểu tình của người nọ khi đeo đồng hồ lên tay cậu, Minh Tư không nhịn được cong cong khóe môi, lộ ra nụ cười ảm áp.

Loại biểu tình ảm áp này, khiến cho Lãnh Lâm không được chú ý tới nỗi cơn giận dữ, ở trước mặt Minh Tư không kìm chế được mà bạo phát, “Có phải em có người khác ở bên ngoài hay không?”

Minh Tư nhướng mày, tình trạng lộn lộn đầu đuôi của Lãnh Lâm khiến cho cậu có chút mở rộng tầm mắt, cái này có phải nên gọi là ác nhân cáo trạng trước hay không đây, “Lãnh Lâm, chúng ta đã chia tay.”

“Minh Tư, đừng có giận dỗi gây chuyện nữa.” Đôi mày rậm nhíu chặt, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Minh Tư, “Em trở về, anh xem như không có chuyện gì xảy ra.”

Minh Tư không nhịn được thở dài, ngày xưa cậu cảm thấy khuyết điểm của Lãnh Lâm chỉ là tính khí không tốt mà thôi, hiện tại mới phát hiện bản thân thật đúng là không thể hiểu nổi con người này, “Anh có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng em thì không được.”

Minh Tư muốn vòng qua Lãnh Lâm, lại bị người kia nắm lấy bả vai. Cậu chỉ có thể nhắm mắt thở dài, “Chúng ta vốn không thích hợp, tách ra sẽ tốt cho cả hai.”

Lãnh Lâm siết lấy bờ vai mảnh khảnh của Minh Tư, buộc Minh Tư phải nhìn vào mình, “Anh đã giải thích với em, ngày đó chẳng qua chỉ là gặp dịp diễn trò mà thôi.”

“Có lẽ anh cảm thấy hết thảy mọi thứ đều không có vấn đề, nhưng em thì không cách nào tiếp nhận.” Bàn tay Lãnh Lâm đặt trên bả vai cậu càng thêm dùng sức, Minh Tư lui về phía sau hai bước, “Chúng ta đều là người lớn, em hy vọng hảo tự hảo tán.” Một câu nói đơn giản, nhưng bao hàm mười phần ý tứ.

Tất cả những điều này Lãnh Lâm vạn lần không nghĩ tới, nhưng hắn không chấp nhận, cũng không cách nào tiếp nhận, “Minh Tư, em là của anh, chỉ có thể là của anh.”

Mấy tháng chờ đợi đã hành hạ hắn gần như tan vỡ, không còn ai lưu lại ánh đèn đêm khi hắn trở về nhà vào buổi tối, không còn ai mỗi ngày mỗi đêm chờ đợi hắn trở về rồi mới chìm vào giấc ngủ, không còn ai liên tục mỗi ngày nấu canh nấu cơm cho hắn, không còn bất kỳ người nào giống như Minh Tư yêu hắn như vậy. Cảm giác trống rỗng khiến hắn phiền não không cách nào kiềm chế, hít sâu một hơi, đè xuống tâm tình, mang theo khăn cầu chưa từng có, “Minh Tư, anh yêu em, anh không muốn chia tay, chúng ta bắt đầu lại đi.”

“Lãnh Lâm, anh vĩnh viễn không hiểu thế nào yêu, những năm gần đây, bất luận anh lãnh đạm, hay anh nóng nảy, ngay cả scandal của anh, em đều có thể làm như không thấy, bởi vì em tin tưởng anh vẫn thích em, giữa chúng ta vẫn tồn tại một phần tình cảm, nhưng ngày đó là anh tự tay vứt bỏ phần tình cảm này, tự tay xé đứt sợi dây nối kết duy nhất giữa chúng ta.” Cậu có thể chịu đựng hết thảy, nhưng cậu không cách nào bao dung sự dơ bẩn trong tình yêu.

“Minh Tư, sau này anh sẽ không như vậy nữa.” Lãnh Lâm nhìn Minh Tư, hắn biết, mười năm tình cảm không phải nói cắt liền có thể cắt, cho nên trong tiềm thức hắn vẫn tin tưởng Minh Tư sẽ quay đầu, “Anh sẽ đem toàn bộ chuyện công ty giao cho người khác, chúng ta đi du lịch, em muốn đi nơi nào, chúng ta liền đi tới nơi đó.” Mặc dù hắn nuôi người ở bên ngoài, nhưng trong thâm tâm hắn biết, Thắm Minh Tư mới là người hắn yêu, mới là người có thể cùng hắn vượt qua cả đời, cho nên hắn thật hối hận, hắn có thể không có hết thảy nhưng hắn không thể không có Minh Tư.

Nhìn khăn cầu trong mắt Lãnh Lâm, đó là đáng về chưa bao giờ có, Minh Tư không muốn hãm sâu vào trong đó, nhắm mắt, ném ra lá bài tẩy sau cùng, hy vọng Lãnh Lâm không tiếp tục bộ dạng khổ si dây dưa, “Lãnh Lâm, bây giờ em đã có người yêu, cho nên chúng ta thật không thể nào.”

Lời còn chưa dứt, Lãnh Lâm đã đẩy Minh Tư ngã nhào xuống nền nhà. Không nghĩ tới Lãnh Lâm sẽ mất tinh tảo như thế, Minh Tư hoàn toàn không có phòng bị, đầu đập xuống sàn nhà, ‘bình’ một tiếng, đau đớn đến khiến Minh Tư nhắm chặt hai mắt, hồi lâu sau mới nhìn về phía kẻ đang đè trên người mình.

Đôi mắt sáng ngời của Lãnh Lâm đã chuyển thành đỏ như máu, thần sắc khiến người khiếp đảm, đáy lòng Minh Tư dâng lên một nỗi sợ hãi chưa bao giờ có, bởi vì Lãnh Lâm đã bắt đầu thô bạo xé rách quần áo của cậu, “Lãnh Lâm, anh đang làm gì, chúng ta đã chia tay, anh mau buông em ra.”

Lãnh Lâm ngừng tay, hướng về phía Minh Tư khẽ mỉm cười, “Minh Tư, em hỏi anh đang làm gì sao? Anh đang nói cho em biết, em thuộc về ai.”

Nụ cười đó vô cùng tà mị, mang theo chiếm hữu mãnh liệt, khiến cho Minh Tư cảm thấy sợ hãi. Lãnh Lâm một tay ấn chặt lấy hai cánh tay đang giãy giụa của Minh Tư, một tay nắm lấy mặt Minh Tư, buộc cậu nhìn thẳng vào hắn, “Em là của anh, chỉ có thể là của anh.” Lãnh Lâm cúi người, hôn lên đôi môi từ đầu đến cuối đều thuộc về hắn, thô lỗ mà cuồng nhiệt, khi Lãnh Lâm rời khỏi môi Minh Tư, trên đôi môi của cậu đã bị gặm cắn ra vết máu, đáy mắt Lãnh Lâm lóe lên thương tiếc, “Minh Tư.”

Đang lúc Lãnh Lâm dao động mãnh liệt, Minh Tư một mực duy trì an tĩnh đột nhiên đẩy hắn ra, có chút chật vật nhưng nhanh chóng đứng dậy lui về phía sau, kéo lấy cổ áo, ổn định lại cảm xúc, “Lãnh Lâm, đừng để em hận anh.”

Lãnh Lâm luống cuống, Minh Tư chưa bao giờ lãnh đạm với hắn như vậy, chàng trai vẫn luôn dịu dàng mềm mại như hoa sen, lại bị hắn ép đến nông nỗi này, Lãnh Lâm vừa hối hận, cũng vừa đau lòng, “Minh Tư, anh...”

Đình đông, tiếng chuông cửa không hợp thời vang lên, cánh cửa vốn không đóng kỹ liền bị đẩy ra. Thấy người tiến vào, Minh Tư có chút sửng sốt, thư ký Lục Phong của Sở Khanh Hàm?!

Vẫn như cũ cả người âu phục trắng tấp, Lục Phong đứng ở cửa, đẩy đẩy cặp kính gọng vàng của mình, thấy khóe miệng Minh Tư có vết máu, quần áo xộc xệch hờ hênh, kết hợp giữa mặt mờ cùng lẳng lơ mang theo sức hấp dẫn trí mạng, nhưng cũng khiến cho hắn nhúc nhích, bởi vì hắn quả thực không dám tưởng tượng ông chủ sau khi thấy cảnh này sẽ có ‘biểu tình’ như thế nào.

“Thật xin lỗi, tôi tới đón Thẩm tiên sinh, không biết đồ đạc của Thẩm tiên sinh đã thu dọn xong chưa?” Nửa câu đầu là nói với Lãnh Lâm, nửa câu sau dĩ nhiên là hỏi Minh Tư, nhưng hàm ý trong giọng nói không hỏi cũng hiểu.

“Vẫn chưa.” Trong phòng thò ra thêm một người, khiến Minh Tư đang chìm ngập trong bầu không khí nặng nề lập tức thở phào nhẹ nhõm, muốn đi vòng qua Lãnh Lâm vào phòng ngủ lấy đồ, lại bị Lãnh Lâm bắt lấy cổ tay, trong mắt là điên cuồng vô tận, “Hắn là ai?”

“Chào ngài, đây là danh thiếp của tôi.” Lục Phong đi tới trước mặt Lãnh Lâm, đưa ra danh thiếp, đồng thời cũng vô cùng khôn khéo gạt tay Lãnh Lâm ra khỏi Minh Tư, “Tôi thay mặt tổng tài tới đón Thẩm tiên sinh.” Không cần nhiều lời, ý tứ đã biểu đạt rất rõ ràng.

Nhìn thấy chức vụ và tên công ty trên danh thiếp, Lãnh Lâm khẽ nhú mày, nhưng ngay sau đó liền quẳng đi danh thiếp trong tay, dù có là ai, quyền thế che trời ra sao thì cũng thế thôi, đều không thể thay đổi ý nghĩ của hắn đối với Minh Tư. Lãnh Lâm muốn vươn tay kéo Minh Tư trở về, lại bị Lục Phong ngăn cản, lửa giận của Lãnh Lâm cùng bất an đối với Minh Tư đan xen lẫn nhau, chạm một cái liền bùng nổ.

Đánh mất tỉnh táo, cơn tức giận và phẫn nộ của Lãnh Lâm trong nháy mắt đạt tới trình độ cao nhất, tung ra nắm đấm, lập tức nhào tới động thủ với Lục Phong. Ban đầu Minh Tư có chút lo lắng, đầu sao cậu

không muốn bất kỳ người nào bị thương, bất quá nhìn tài nghệ của hai người không phân cao thấp, đều là cấp bậc cao thủ, Minh Tư cảm thấy không cần phải lo lắng nữa.

Thừa dịp hai người đánh nhau cậu liền lên lầu tìm ngọc bội, nhìn qua những vật khác, giữ bên người chỉ tăng thêm ưu phiền, nhưng ngẫm nghĩ một hồi, Minh Tư vẫn tìm một cái túi du lịch, bọc lại toàn bộ đồ vật, cũng không nhiều, một cái túi du lịch không lớn đã chứa được toàn bộ đồ đạc suốt mười năm qua của cậu, thoải mái nhìn xung quanh một vòng, liền đi xuống lầu.

Hai người kia vẫn đang đánh nhau, bất quá không tinh tảo giống như Lục Phong, Lãnh Lâm tỏ ra tương đối cẩu gắt, ra quyền rất ác, nhưng vẫn rơi vào tình thế bất lợi, nhất là lúc Minh Tư đi tới cửa, Lãnh Lâm hoàn toàn phân tâm, không tránh thoát được quả đấm của Lục Phong, chật vật té ngã trên mặt đất.

Lục Phong toàn thắng liền thu tay, bảo hộ ở trước người Minh Tư.

Lãnh Lâm ôm lồng ngực đau đớn, cúi đầu không nhắc lên nỗi, nhưng vẫn gắng gượng nhìn về phía Minh Tư, hần cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Minh Tư kiên quyết như vậy, loại cảm giác sắp mất đi này, khiến hần không cách nào nhìn được, trong lòng khó chịu giống như đao cắt, “Minh Tư, đừng đi.” Trong mắt Lãnh Lâm không chỉ là khẩn cầu, loại cảm giác như gần như xa này khiến tim hần quặn đau đến sắp nổ tung.

“Lãnh Lâm, chúng ta thật sự không thể nào, hy vọng anh có thể tìm được hạnh phúc chân chính của riêng mình.” Đem xâu chìa khóa trong túi đặt lên ghế sofa, Minh Tư kéo cửa bước ra ngoài cùng Lục Phong.

Đóng cửa lại, Minh Tư đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng nhẹ nhõm, khoảnh khắc này giống như buông xuống toàn bộ, cho dù có nhớ lại, cũng chỉ là quá khứ, trở thành một trang khác trong cuộc đời cậu.

Môi khẽ cong lên, nụ cười nhàn nhạt ấm áp giống như ánh mặt trời, bởi vì cậu thấy được Sở Khanh Hàm đang đứng cạnh cửa xe, nghênh đón cậu, hơn nữa vòng tay của nam nhân còn vô cùng ôn nhu ôm lấy cậu, nụ cười của Minh Tư càng thêm sâu sắc, bất quá khi nam nhân nhìn thấy cả người chật vật của cậu, hơi thở chết chóc lập tức phát tán. Minh Tư nhón chân, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của Sở Khanh Hàm, “Không nên tức giận, em đã hoàn toàn kết thúc với hần, từ nay về sau chính là cuộc sống mới của hai ta.”

Những lời này của Minh Tư trong nháy mắt dập tắt hơi thở khủng bố trên người Sở Khanh Hàm, nhưng nam nhân vẫn cảm thấy đôi môi sưng đỏ của Minh Tư có chút chướng mắt, cánh tay sử dụng lực, liền ôm ngang Minh Tư lên, bá đạo mười phần mà bước vào xe.

Lục Phong có chút lúng túng, bởi vì hần biết ông chủ nhất định muốn mang Thẩm Minh Tư đi ‘khử độc’, hiện tại hần mà lên xe có thể quấy rầy đến đối phương, biến thành một bóng đèn siêu cấp hay không???

Từ lúc lên xe cho đến khi xe chạy, rồi về tới nhà, Minh Tư đều ở trong vòng tay của Sở Khanh Hàm, không phải cậu không muốn tự mình đi, mà là Sở Khanh Hàm ôm quá chặt, không buông tay, cậu biết Sở Khanh Hàm vẫn còn đang tức giận, mặc dù lúc trên xe bị hần hôn mấy lần, nhưng loại tức giận này vẫn không dập tắt.

Bất quá trong lòng Minh Tư lại có chút ngọt ngào, dấu sao hai người đã là tình nhân, hẳn tức giận ghen tuông, chứng tỏ hẳn quan tâm để ý đến cậu, trong lòng sao có thể không ngọt.

Bước vào phòng ngủ, Sở Khanh Hàm cuối cùng cũng nhẹ nhàng thả Minh Tư xuống giường, hẳn vốn không thích nói chuyện, chỉ biết hung hăng hôn lấy khóe miệng hơi sưng của Minh Tư.

Dương nhiên dấu vết hơi sưng kia không phải do Lãnh Lâm trước đó tạo thành, mà là do Sở Khanh Hàm đang trong giai đoạn ghen tuông gặm cắn ra, mặc dù tức giận, nhưng động tác vẫn ôn nhu như cũ, bất quá động tác dịu dàng, nhưng kỹ thuật hôn lại như đứa con nít, không sưng mới là lạ.

Sở Khanh Hàm ngồi dậy, nhìn môi Minh Tư, ánh mắt khẽ nhúc nhích, ngay sau đó đứng lên đi vào phòng tắm, tiếng nước rào rào truyền ra, khóe môi Minh Tư cong lên nụ cười nhàn nhạt, cậu cảm thấy giữa cậu và Sở Khanh Hàm dù đã nảy mầm tình yêu, nhưng hơn cả chính là cuộc sống có thể gắn bó làm bạn đến già.

Tiếng nước chảy dừng lại, thân ảnh cao lớn của Sở Khanh Hàm lại xuất hiện trước mặt Minh Tư, bất quá có chút khác biệt so với trước đó. Hẳn là bởi vì mới vừa rồi mở nước, Sở Khanh Hàm tùy ý xắn lên tay áo, khiến cho khí chất đoan chính của hắn có chút thay đổi. Minh Tư đột nhiên cảm thấy nam nhân trước mắt chẳng những lớn lên đẹp trai, hơn nữa còn rất gợi cảm, so với cánh môi dày của hắn còn muốn gợi cảm hơn.

Nghĩ tới cái ví dụ này, Minh Tư đột nhiên bật cười ra tiếng, cũng dẫn tới sự chú ý của Sở Khanh Hàm, ánh mắt nam nhân chuyển thành tìm tòi nghiên cứu, Minh Tư cười lắc đầu một cái, “Em sẽ thay quần áo rồi đi tắm.”

Không đợi Minh Tư bước xuống đất, Sở Khanh Hàm đã đi tới, ngựa quen đường cũ mà cuốn Minh Tư vào trong khuỷu tay, tiến vào phòng tắm, ôn nhu cởi xuống từng mảnh từng mảnh quần áo rách nát trên người Minh Tư, không sắc tình không mập mờ, chỉ một lòng cởi bỏ quần áo cho Minh Tư, thuận tay ném luôn mớ quần áo kia vào trong thùng rác, tiếp theo ôm người thả vào trong bồn tắm nhiệt độ vừa phải, bản thân cũng cởi quần áo bước vào trong nước ôm lấy Minh Tư.

Toàn bộ ngôi nhà thật ra không lớn, nhưng phòng tắm lại là nơi được xây dựng và bố trí hoàn hảo nhất, hai nam nhân trưởng thành ở trong bồn tắm, cũng không thấy chật chội.

Vốn lúc Sở Khanh Hàm cởi bỏ quần áo cho cậu, trong lòng Minh Tư có nổi lên chút ngượng ngùng, nhưng phát hiện người trước mặt thật sự không vươn tạp niệm mà phục vụ cậu, Minh Tư chỉ đành nhắm mắt tựa vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, hưởng thụ sự thư thái mà nước ấm mang tới, nhưng loại ý nghĩ này chỉ dừng trong chốc lát, bàn tay vốn an tĩnh đã bắt đầu dao động trên người Minh Tư, không biết là cố ý hay vô tình, nhẹ nhàng lướt qua điểm nhô ra trước ngực, Minh Tư không nhịn được khẽ run lên.

Nghiêng đầu nhìn về hướng nam nhân phía sau, không đợi ánh mắt dừng lại, môi đã bị người nọ bao bọc ở trong miệng, không có cuồng liệt như lúc trước, từng chút một ôn nhu, phòng tắm vốn ấm áp càng thêm nóng bức. Thời điểm hai môi rời nhau, Sở Khanh Hàm nhìn đôi tròng mắt ướt át mê luyến của Minh Tư, trong lòng sinh ra rung động mãnh liệt, hai cánh tay càng siết chặt hơn, trán kề sát trán, “Minh Tư.” Một nụ hôn dịu dàng rơi trên tóc của cậu, “Cả đời.”

Đáy mắt Minh Tư có chút nóng lên, tình cảm là thứ không cần lời ngon tiếng ngọt, biểu hiện chân thành mới là cảm xúc ngọt ngào nhất tiến vào trái tim, lời tỏ tình vụng về của Sở Khanh Hàm, mới là sự ầm áp khó cầu nhất, tựa đầu vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, tiếng tim đập hữu lực của hai người giống như dung hợp cùng nhau.

“Cả đời.” Khẽ thốt ra hai chữ, ngay sau đó hôn lên vị trí nơi trái tim của Sở Khanh Hàm. Người khác tỏ tình đều là ‘Em yêu anh’, nhưng Minh Tư biết, tình yêu đến cuối cùng vẫn phải được bao dung từng chút một trong đời sống, cam kết ‘cả đời’ mới là thứ ầm áp và xúc động lòng người nhất.

Môi của hai người rất tự nhiên mà hòa hợp cùng một chỗ, Sở Khanh Hàm là một người cho tới bây giờ chưa từng trải qua chuyện tình cảm, chỉ biết dựa vào bản năng nguyên thủy mút lấy môi của Minh Tư, thẳng đến khi nước lạnh, mới ôm Minh Tư cả người xụi lơ thả lên giường, bản thân cũng trào lên theo. Ở trong nước vốn không có cảm giác quá lớn, nhưng khi ở trên giường, hai người cái gì cũng không mặc, da thịt cọ sát, thân thể cũng dần dần nóng lên, Sở Khanh Hàm tựa hồ đối với loại nhiệt độ này có chút phiền muộn, nhưng vẫn không tìm ra được ngọn nguồn.

Sở Khanh Hàm giống như một đứa trẻ mê mang, gò má Minh Tư hơi ửng đỏ, làm là một chuyện, nhưng đích thân hướng dẫn lại là một chuyện khác. Nhìn người trước mặt, Minh Tư chỉ có thể thở dài, khẽ cắn răng, xoay lật người lại, để cho Sở Khanh Hàm nằm ở phía dưới, ngưỡng ngừng vươn tay hướng ra vị trí phía sau của mình.

Lúc đã khuếch trương không sai biệt lắm, Minh Tư cả người mềm nhũn có chút không nhận được, sắc mặt đỏ ửng nằm trên người Sở Khanh Hàm, thanh âm khàn khàn chậm rãi vang lên bên tai nam nhân, “Có thể.”

Lời vừa dứt, Sở Khanh Hàm liền xoay người, lần nữa đặt Minh Tư xuống bên dưới cơ thể mình, tay dần dần trượt ra chỗ phía sau của Minh Tư, xúc cảm mềm mại ầm áp khiến cho hấn mất đi phần lý trí cuối cùng.

Đêm cũng chân chính bắt đầu...

Ngày hôm sau trời vừa hửng sáng, Sở Khanh Hàm đã thức dậy, lần đầu tiên làm tình, khiến cho Sở Khanh Hàm có chút không khống chế được mà quần lấy Minh Tư suốt một đêm. Nhìn người trong lòng tràn đầy dấu vết yêu thương, môi Sở Khanh Hàm bắt giác cong lên một độ cong khó phát giác, ôm ấp rồi lại vuốt ve người bên cạnh một hồi, Sở Khanh Hàm cầm lên tay Minh Tư, mười ngón quần quít.

Trong mắt Sở Khanh Hàm đều là cưng chiều, nhìn thụy nham một môi của Minh Tư, lắng nghe tiếng tim đập, nhớ tới ánh mắt mê hồn ngày hôm qua của Minh Tư, tim giống như bị mèo cào, cõi lòng trong nháy mắt tràn đầy, không nhận được lại hôn lên cần cổ mảnh khảnh của cậu, dấu ấn hồng hồng rơi vào đáy mắt, vô cùng thỏa mãn...

## 10. Chương 10

Đã xác định quan hệ, Minh Tư liền cự tuyệt mười vạn phí quản gia Sở Khanh Hàm gửi cho cậu mỗi tháng, mối quan hệ đã thay đổi, Minh Tư không muốn nhận khoản tiền này, nói với Sở Khanh Hàm một câu, đối phương cũng không phản đối, điều này khiến Minh Tư càng thêm thưởng thức, Sở Khanh Hàm sẽ vì cậu mà lo nghĩ khắp nơi, cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cậu.

Hồi lâu không có đi ra ngoài, hai người hằng ngày đều làm ỉa trong nhà, cuộc sống trôi qua bình thản lại ấm áp. Buổi tối ăn cơm xong, Sở Khanh Hàm cầm sách ngồi trên ghế sofa lật xem, Minh Tư cũng xách laptop tựa vào người Sở Khanh Hàm nhằm chán lướt mạng, trong lúc vô tình dừng lại trước một bức hình phong cảnh, không nhận được tán thưởng, “Thật xinh đẹp.”

Trong hình là đỉnh núi hùng vĩ, bầu trời xanh biếc, vạn dặm không mây, khí thế phóng khoáng, tự do bất tận, làm cho Minh Tư giống như hăm sâu vào nó, trong đầu vẽ ra vô số tưởng tượng.

Sở Khanh Hàm theo thanh âm của Minh Tư nhìn qua, không có lên tiếng, nhưng thả sách trong tay xuống bàn nhỏ bên cạnh, một tay ôm eo Minh Tư, điều chỉnh tư thế thoải mái, ôm Minh Tư vào trong lòng cùng thưởng thức những bức hình phong cảnh khác. Bất đồng chính là, Minh Tư chỉ đơn thuần thưởng thức, còn ánh mắt của Sở Khanh Hàm lại chú ý đến nhiều thứ hơn.

Xế trưa ngày hôm sau, Lục Phong luôn khôn khéo lão luyện lại xuất hiện, trong tay không xách theo văn kiện như lúc trước, mà là hai tấm vé máy bay cùng một số tờ rơi quảng bá phong cảnh.

Minh Tư quay đầu nhìn về phía Sở Khanh Hàm đang đứng bên cạnh mình, trong lòng tràn ngập ấm áp. Cậu biết đây đều là Sở Khanh Hàm đích thân an bài, cho nên đối với ‘lễ vật’ này Minh Tư cũng không có từ chối, sau khi tiễn Lục Phong rời đi, liền trở về tặng một nụ hôn thật to, cộng thêm một bữa tối thịnh soạn.

Hai ngày sau, hai người mang theo hành lý ngồi lên máy bay, Minh Tư cho tới bây giờ chưa từng ra khỏi nhà đột nhiên phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, mặc dù bọn họ ngồi là khoang hạng nhất, rất thoải mái, rất yên tĩnh, nhưng cậu lại không cách nào tránh khỏi một chuyện, cậu bị say máy bay, hơn nữa còn thuộc loại nghiêm trọng.

Từ lúc máy bay cất cánh, sắc mặt Minh Tư liền không tốt, hai mắt nhắm nghiền, trán lúc nào cũng ẩn hiện mồ hôi, lông mày nhíu lại thành từng rãnh vết nhăn, tựa như rất thống khổ, cộng thêm sắc mặt còn lộ ra xanh trắng, khiến cho sắc mặt Sở Khanh Hàm ngồi ở bên cạnh cũng chẳng khá hơn. Nhận lấy thuốc Lục Phong đưa tới, đút cho Minh Tư uống, nhìn người mơ màng ngủ mà lông mày vẫn nhíu chặt, trong lòng Sở Khanh Hàm liền sinh ra hối hận không thôi, vốn muốn làm cho Minh Tư vui vẻ, kết quả lại khiến cho Minh Tư chịu nhiều khổ sở như vậy, loại tâm tình đau lòng cùng hối hận này, cho đến lúc máy đáp xuống mặt đất, vẫn không có tiêu tán.

Máy bay hạ cánh, không đành lòng khuấy rối giấc ngủ thật vất vả mới có được của Minh Tư, Sở Khanh Hàm nhẹ nhàng ôm ngang người trong khuỷu tay, chậm rãi bước xuống máy bay. Bên dưới sân bay đã sớm có một nhóm đông người chờ đợi, thống nhất tây trang màu đen, mặt mày nghiêm chỉnh, nhìn thấy Sở Khanh Hàm đi xuống, rất tự giác dần thành hai hàng hơi cúi thấp người, cung kính nghênh đón Sở Khanh Hàm.



Mặc dù rất ít khi thấy ông chủ của mình, nhưng đã sớm nghe qua ông chủ không thích đụng chạm vào người khác, thế nhưng lần này lại ôm một người đàn ông bước xuống máy bay, không dám suy đoán bảy bạ, lại không thể cầm lòng mà tò mò, nhưng cũng chỉ giới hạn trong lòng, không dám ngẩng đầu lên tìm tòi kết quả.

Ngồi lên xe, Sở Khanh Hàm vẫn ôm Minh Tư, sợ Minh Tư ngủ không yên, Sở Khanh Hàm cũng không thay đổi tư thế, cẩn thận ôm người vào trong lòng, đến lúc xe tiến vào một biệt thự sang trọng, Minh Tư ngủ say thật lâu mới chậm rãi mở mắt ra, mê mang nhìn xung quanh, trí nhớ có chút gián đoạn, nhưng khi thấy bản thân mờ ám nằm trong vòng tay của Sở Khanh Hàm, trên mặt Minh Tư liền đỏ ửng. Dẫu sao đây là bên ngoài, trong mơ hồ còn thấy không ít người đi theo phía sau, mặc dù những người đó như cũ cúi đầu, không ai dám nhìn về phía bên này, nhưng Minh Tư bị ôm ấp có chút ngượng ngùng liền vùng vẫy muốn ngồi dậy, lại bị Sở Khanh Hàm ôn nhu ôm chặt hơn, “Đừng động, ngoan.”

Mặc dù ba chữ ngắt khúc thành hai nửa, nhưng vẫn không che giấu được cương chịu bên trong, nhìn khuôn mặt không biểu tình của Sở Khanh Hàm, Minh Tư liền thành thật không tiếp tục động dậy, chẳng qua là đem mặt vùi vào trong lồng ngực của Sở Khanh Hàm, quyết định làm một con đà điểu hạnh phúc.

Đi vào phòng ngủ chính trên lầu, Sở Khanh Hàm mới nhẹ nhàng đặt Minh Tư lên giường, tự tay cởi vớ cho Minh Tư, kéo chăn bao bọc lấy người yêu bắt đầu xuống tinh thần, bản thân cũng cởi giày, để nguyên quần áo nằm lên giường, một tay thuận theo vịn nhẹ trên lưng Minh Tư, “Ngủ đi.”

Mặc dù vẫn còn khó chịu, nhưng trong lòng Minh Tư tràn đầy nắng ấm, môi bất giác lộ ra nụ cười, bởi vì động tác ngày hôm nay của Sở Khanh Hàm có chút tương tự với quảng cáo mà cậu vô tình nhìn thấy mấy hôm trước, nữ nhân vật chính dỗ dành cậu con trai cảm mạo nóng sốt, mặc dù cốt truyện cũ rích quen thuộc, nhưng ở nơi này vẫn như cũ xài rất được.

Thuận theo hơi thở ôn nhu bảo hộ, Minh Tư rất nhanh tiến vào mộng đẹp...

Bởi vì không phải tham gia đoàn du lịch, cho nên cũng không có thời gian quy định gì, Minh Tư nghỉ ngơi suốt ba ngày mới khôi phục sức sống, ngày thứ tư Lục Phong lái xe mang bọn họ đi xem không ít thắng cảnh, cảnh sắc u mỹ, núi sông tráng lệ, còn có không khí mát mẻ, khiến cho Minh Tư không ngừng tung tăng, thật giống như trong nháy mắt quên mất toàn bộ khó chịu trước đó.

Sở Khanh Hàm từ đầu đến cuối bầu bạn bên cạnh cũng quét sạch cảm giác không thoải mái trước đó, lộ ra vui vẻ hiếm thấy, nhưng loại tâm tình này không phải bởi vì cảnh sắc, mà là vì nét cười tươi rói trên mặt Minh Tư.

Sau cùng bọn họ đứng trên một con thuyền nhỏ giữa hồ, bầu trời quang đãng bỗng kéo tới một cơn mưa bất chợt, vốn cũng không lớn, chẳng qua mưa phùn như tơ, cũng không tạo thành phiền toái lớn, ngược lại nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, sương mù lượn lờ mưa phùn liên miên, mang theo mấy phần ý cảnh, bất quá Sở Khanh Hàm bên cạnh nhìn thấy trên tóc Minh Tư lấm tấm vài giọt nước mưa trong suốt, liền cởi xuống áo khoác trên người, che chắn nước mưa cho Minh Tư.

Không thấy gió lạnh thổi tới, Minh Tư đang chuyên chú ngắm cảnh liền ngẩng đầu lên, nhìn áo khoác trên đầu, trong lòng một mảng ấm áp, nhưng đồng thời cũng dần tới tò mò từ bốn phía. Minh Tư kéo Sở Khanh

Hàm trở về khoang thuyền, bởi vì hiện tại không phải mùa du lịch, cho nên trên thuyền chỉ có thuyền phu cùng hai người bọn họ, mà Lục Phong làm tài xế đồng hành, thì đang chờ ở điểm cuối.

Thuyền phu là một người nhiệt tình, cầm ấm sạch sẽ và nước trà ấm áp đưa cho Minh Tư, bởi vì khí thể của Sở Khanh Hàm quá mức mạnh mẽ, cho nên từ lúc lên thuyền đến nay, thuyền phu cũng không dám nhìn lâu người đàn ông tuy đẹp mắt nhưng lại lạnh như băng này, chỉ dám nói mấy câu hòa nhã với Minh Tư.

“Không sao, mưa tới nhanh, đi cũng nhanh, bình thường không tới năm phút là có thể khôi phục khí trời tốt đẹp như trước.” Cầm ra túi thuốc lá có chút cổ xưa, đập đập nhẹ lên sàn thuyền, đang tính đốt thuốc, khói còn chưa kịp bay lên, liền thấy Sở Khanh Hàm lạnh lùng nhìn ông, thuyền phu âm thầm xoa xoa mồ hôi lạnh, thói nghiện thuốc lá cũng bị sợ hãi quét sạch, theo bản năng nắm chắc đồ vật trong tay, thu chúng trở về.

Minh Tư và Sở Khanh Hàm được vây quanh bởi thảm ẩm, nhưng có lẽ bởi vì không phải là người bản xứ, mặc dù không lạnh, nhưng vẫn có chút không thích ứng khí hậu, “Nơi này trời thường mưa như vậy sao?”

“Ừm, mùa này cứ cách hai ba ngày liền có một trận.” Thuyền phu ngồi cách vị trí Sở Khanh Hàm khá xa, nhấp một ngụm trà, “Hai người là anh em hả?”

“Người yêu.” Không đợi Minh Tư trả lời, Sở Khanh Hàm từ đầu đến cuối im lặng không lên tiếng lại mở miệng thốt ra câu nói đầu tiên trong ngày. Minh Tư cũng không có phản bác, nhìn nam nhân đem tấm giày vò một trận, hai cái ghép thành một, sau đó lần nữa bọc ở trên người của cả hai. Dấu sao đều là người trưởng thành, bất luận có chính như thế nào thì trông cũng có vẻ nhỏ, che được chỗ này thì không che được chỗ kia.

Khóe môi cong cong mỉm cười, Minh Tư muốn nhìn thử xem cuối cùng Sở Khanh Hàm sẽ giải quyết cái vấn đề này như thế nào, thế nhưng giây kế tiếp đã bị Sở Khanh Hàm kéo vào trong lòng ôm lên trên đùi, Minh Tư không nhận được vui vẻ, ở dưới tấm vải tay Sở Khanh Hàm một cái. Cậu không ngại thẳng thắn quan hệ của hai người, nhưng cũng không muốn thất lễ trước mặt người khác, thế nên sau đó bèn kéo tấm vải của mình ngồi trở về chỗ cũ.

Thuyền phu đối với sự thẳng thắn của hai người ngược lại không có bao nhiêu kinh ngạc, dấu sao sống đến từng này tuổi, cũng gặp qua không ít người yêu đương đồng tính, tiếp xúc nhiều người, tư tưởng cũng không còn gò bó truyền thống, muốn cùng Minh Tư trò chuyện mấy câu, nhưng khi nhìn thấy Sở Khanh Hàm giống như trời đông giá rét, lời đến mép lại phải nuốt xuống, sau đó nhanh chóng đứng dậy, “Tôi ra ngoài trông thuyền một chút.”

Thuyền phu cho tới bây giờ chưa từng sợ hãi qua một người đến vậy, huống hồ không có trò chuyện gì, cũng không có tiếp xúc thực sự, nhưng cái loại khí thể mãnh liệt đó, khiến thuyền phu bị dọa sợ không nhẹ.

“Ừm.” Minh Tư gật đầu, người khác nghĩ cậu thế nào cậu không thêm để ý, cho nên khi thuyền phu rời đi, cũng không có ảnh hưởng gì đến tâm tình của cậu, kỳ thật cậu không biết, thuyền phu không phải bị quan hệ của bọn họ dọa cho bỏ chạy, mà là sợ hãi Sở Khanh Hàm.

Xuống thuyền, mưa vẫn không ngớt hạt, đá chồng chất thành bậc thang, bởi vì quanh năm được nước mưa tưới thấm nên vô cùng trơn trượt. Sở Khanh Hàm một tay bung dù che mưa, một tay dắt Minh Tư, từng bước từng bước đi rất chậm.

Minh Tư không biết tại sao, giờ phút này, cậu cảm thấy mình cùng Sở Khanh Hàm giống như một đôi vợ chồng già, dù tóc hoa râm, nhưng vẫn có thể bên nhau dẫu dẫu làm bạn, loại cảm giác này thật sự vô cùng đặc biệt. Người bên cạnh cúi đầu nhìn cậu, Minh Tư cũng ngẩng đầu lên nhìn lại, trong mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt, mặc dù mưa gió lạnh lẽo, nhưng quanh thân bọn họ lại tỏa ra ấm áp, loại ấm áp này không cách nào hình dung.

Một tiếng ‘Cạch’ vang lên, phá vỡ không khí, Minh Tư nhìn sang, là một thiếu niên, tóc nhuộm đỏ rực, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, một tay cầm máy ảnh tức thì Polaroid, một tay quơ quơ tấm hình vừa mới ra lò, đợi hình chụp lộ ra rõ nét, mới đưa cho Minh Tư. “Xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi cảm thấy đáng vẽ của hai người quá tốt, cho nên không nhận được chụp cho hai người một tấm, đây cho anh.”

“Cảm ơn.” Nhận lấy, nam nhân trong hình che dù cúi đầu nhìn về phía người trong lòng, mặc dù trên mặt người kia vẫn rất lạnh, nhưng ánh mắt lại mềm mại, hình chụp không quá chuyên nghiệp, nhưng góc độ bắt được rất tốt, Minh Tư mang theo cảm ơn từ trong thâm tâm, “Tấm hình này chụp rất tốt.”

“Ha ha, cũng thường thôi, chủ yếu là do bộ dạng của hai người quá tốt, chụp kiểu gì thì cũng đẹp thôi.” Thiếu niên được tán dương, nụ cười càng thêm lớn, lộ ra mấy cái răng nhỏ, cách ăn mặc hợp một, đáng vẽ có chút khả ái.

Thấy Minh Tư nhìn chằm chằm người khác, đáy mắt Sở Khanh Hàm lộ ra nồng đậm lãnh ý, dĩ nhiên không phải đối với Minh Tư, mà là người trước mặt này.

Đoán chừng là Lục Phong thấy thuyền cập bờ hồi lâu mà không thấy ông chủ cùng Minh Tư đi lên, nên liền xuống xe đi tìm, bắt gặp thiếu niên tóc đỏ, có chút sững sốt, “Đường thiếu gia.”

“Ha ha, thật là đúng lúc, đi ra ngoài một chuyến không ngờ lại gặp được nhiều người quen như vậy.” Thu hồi máy ảnh, thanh niên vẫy vẫy tay, “Còn nữa, thư ký Lục, anh đừng có gọi tôi Đường thiếu gia, như thể tôi là một tên đại thiếu gia ăn chơi lêu lổng rãnh rỗi sinh nông nổi không bằng ấy, gọi tôi Đường tiên sinh hoặc trực tiếp gọi tôi Đường Tư Tiệp là được rồi.”

Sau đó phúi phúi quần áo nhả nhụi thẳng tắp trên người, dời ánh mắt tràn đầy thiện ý lên người Minh Tư, “Dĩ nhiên, anh đáng đáp không tệ, lại hợp mắt tôi.” Đường Tư Tiệp tự nhận tiêu sái nháy mắt mấy cái, đi lên trước hai bước, “Cho nên anh có thể trực tiếp gọi tôi Tư Tiệp.”

Đường Tư Tiệp thoát nhìn cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt con nít kết hợp với biểu tình đáng yêu kia, trông giống như em trai nhà bên, Minh Tư mỉm cười, “Chào em, anh là Thẩm Minh Tư.” Không nhiều lời thêm, bất quá khi thấy Đường Tư Tiệp đưa tay tới trước mặt, chỉ có thể cười xin lỗi một tiếng, không phải cậu không thích người trước mặt, mà là bởi vì Sở Khanh Hàm gắt gao nắm lấy tay cậu, kiểm chế toàn bộ động tác của cậu.

Tự giác thu hồi tay, trên mặt Đường Tư Tiệp không có vẻ lúng túng, nhưng vẫn bĩu môi một cái, “Sở tổng tài, anh chớ có nhỏ mọn như vậy được hay không, lần trước em vô tình đốt phòng của anh, cũng đã nói xin lỗi rồi, làm gì mà nhìn em lãnh đạm như vậy, còn không để cho em nói chuyện cùng Tư Tư.” Đường Tư Tiệp lẩm bẩm, giống như đứa trẻ bị ủy khuất ôm lấy ngón tay, vẻ mặt vô tội.

Ánh mắt Sở Khanh Hàm vẫn không gợn sóng, chẳng qua lúc Đường Tư Tiệp gọi Minh Tư là Tư Tư, thì toát ra hơi thở không vui, nhìn Đường Tư Tiệp một cái, liền kéo Minh Tư hướng về xe đậu ở phía trên.

Lục Phong gật đầu chào Đường Tư Tiệp, liền đuổi theo phía sau cùng rồi đi.

Leo lên bậc thang đá xanh, bước lên xe, một đường hành trình khiến cho Minh Tư có chút mệt mỏi, cậu tựa vào bả vai Sở Khanh Hàm nhắm mắt nghỉ ngơi, tốc độ xe rất ổn định, khiến cho người mơ màng buồn ngủ. Thông qua kính xe nhìn ông chủ và Thẩm Minh Tư ngồi ở phía sau, Lục Phong đưa tay tăng chỉnh điều hòa, rồi mới chuyển ánh mắt về phía trước, chuyên tâm lái xe.

Trong xe ấm áp, Sở Khanh Hàm nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế cho Minh Tư, để cậu nằm trên đùi hắn, cởi xuống áo khoác đắp lên người Minh Tư, một tay bảo vệ cơ thể Minh Tư.

Chu đáo và dịu dàng, khiến khoe môi Minh Tư dẫn ra một nụ cười thư thích, vốn chỉ định tạm nghỉ một lát, cuối cùng vẫn không ngăn được cơn buồn ngủ nồng đậm.

Sở Khanh Hàm cúi đầu nhìn người trên đùi, ánh mắt mềm mại vô cùng, nâng tay nhẹ nhàng phủ lên tóc Minh Tư, không thoải mái trong lòng cũng dần dần bình ổn. Hắn trước kia, không có thất tình lục dục, nhưng từ khi gặp Minh Tư, hắn đã phá vỡ rất nhiều thói quen mà trước đây chưa từng có.

Đầu ngón tay phác họa đường nét trên môi Minh Tư, hắn phát hiện bản thân càng ngày càng gia tăng sự chú ý và ham muốn chiếm giữ làm của riêng đối với người trước mắt này, hắn không thích Minh Tư cười với người khác, không thích Đường Tư Tiệp gọi Minh Tư thân mật như vậy, bàn tay dời khỏi khuôn mặt Minh Tư không tự chủ mà nắm chặt thành quyền, ngay sau đó chậm rãi buông lỏng.

Cúi người hôn lên trán Minh Tư, bàn tay che chở trên người Minh Tư càng siết chặt hơn, người này thuộc về hắn... Thật tốt...

Khi Minh Tư tỉnh lại thì đã ở trong phòng ngủ, cậu chậm rãi ngồi dậy, trong phòng yên ắng, thiếu đi Sở Khanh Hàm bên cạnh làm cậu có chút không tự nhiên, Minh Tư cười xùy một tiếng, xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Chỉnh trang thỏa đáng, bước ra khỏi phòng tắm, vẫn không thấy Sở Khanh Hàm, ngược lại gặp được Lục Phong.

“Thư ký Lục.”

“Thẩm tiên sinh.” Lục Phong mỉm cười gật đầu, “Ông chủ sợ quấy rầy đến ngài, cho nên ở phòng sách xem văn kiện.”

“Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn.” Đột nhiên nghĩ đến thiếu niên họ Đường gặp được trước đó, trong lòng Minh Tư nổi lên tò mò nho nhỏ, “Lục Phong, vừa nãy anh biết cậu trai kia?”

“Ừm.” Lục Phong theo thói quen đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, “Không biết Thẩm tiên sinh còn nhớ Đường tổng tài lần trước ký hợp đồng với ông chủ hay không?”

Đường tổng tài? Ký hợp đồng? Trong đầu Minh Tư hiện ra hình ảnh người đàn ông mang theo nụ cười tà mị bá đạo kia, “À, nhớ.”

“Cậu ấy chính là em trai của Đường tổng tài, Đường Tư Tiệp. Sở gia cùng Đường gia đều là thế gia, tổ phụ của ông chủ và thế hệ đồng lứa bên đó có quan hệ thân thiết, cho nên ông chủ và hai vị thiếu gia Đường gia cũng coi như từ nhỏ đã quen biết.”

Lục Phong bày ra một tư thế mời, để cho Thẩm Minh Tư ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, khom lưng rót ly trà cho Minh Tư, “Đường thiếu gia là thiếu niên thiên tài, từ nhỏ đối với bất kỳ đồ vật gì đã gặp qua liền không quên, bởi vì rất ít tiếp xúc với bạn bè đồng trang lứa, cho nên Đường tổng tài càng sủng ái người em trai này, cũng dưỡng thành tính cách thích chơi đùa và thất thường của Đường Tư Tiệp. Cậu ấy thuộc loại người chỉ cần muốn làm, liền không đạt được sẽ không bỏ qua. Cậu ấy nổi danh nhất vùng không phải bởi vì thân phận của mình, mà là vì tính khí của cậu ấy, phàm là người chọc giận cậu ấy hoặc là cậu ấy nhìn không vừa mắt, cuối cùng đều không có kết quả tốt.”

Có chút ý tứ cảnh cáo, Minh Tư biết sở dĩ Lục Phong nói nhiều như vậy với cậu, nhất định là do Sở Khanh Hàm bày mưu đặt kế, bất quá cậu cũng không tức giận, dẫu sao Đường Tư Tiệp là bạn bè của bọn họ, mà cậu cũng sẽ không cùng đối phương có bất kỳ giao du gì.

Nhưng nghe Lục Phong nói nhiều như vậy, Minh Tư cũng biết được Đường Tư Tiệp là một tên giả heo ăn con cọp, thiếu niên khả ái trong ấn tượng đã có chút thay đổi, bất quá nghĩ đến chuyện Đường Tư Tiệp nói đốt phòng của Khanh Hàm, Minh Tư không nhịn được cười ra tiếng, không cách nào tưởng tượng nổi người đàn ông bình tĩnh như nước kia, làm thế nào chọc tới cái tên tiểu bá vương đó.

---

*Editor lảm nhảm: chương sau kể về quá khứ của Minh Tư & Lãnh Lâm, là một chương phiên ngoại về Lãnh Lâm ^ \_ ^*

## 11. Chương 11: Phiên Ngoại: Năm Ấy Gặp Nhau (lãnh Lâm)

Liên tiếp mấy ngày, trời đều lơ mờ, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng sấm rền, mưa nhỏ rơi tí tách, khiến cho tâm tình người ta cũng theo đó mà buồn bực đi xuống, sờ không rõ phương hướng, cũng không có tinh thần, giống như Thẩm Minh Tư lúc này đây, đôi mắt không gọn sáng lẳng lẳng nhìn nước mưa tấp vào khung cửa sổ ngăn người.

“Thẩm.” Kiệt Lý nhặt quyển sách Thẩm Minh Tư ngồi lên, quơ quơ trước mặt cậu, “Tĩnh hồn.”

Vốn đang ‘toàn tâm toàn ý’ ngăn người, đột nhiên bị dọa một trận, Minh Tư hoàn toàn khôi phục trạng thái, ánh mắt chuyển sang hướng Kiệt Lý đang đứng cạnh bàn học của mình, đó là một bạn học ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, “Xin lỗi, vừa rồi thất thần.”

Kiệt Lý giơ tay lên xoa xoa mái tóc mềm mại của Minh Tư, đây cũng là động tác theo thói quen của hắn, bởi vì Thẩm Minh Tư đi học tương đối sớm, nên sau khi thi vào đại học, so với tất cả bạn học cùng lớp nhỏ hơn ba tuổi. Kiệt Lý là người ngoại quốc, lớn lên lại cao to cường tráng, cho nên đối với đứa bé trai ‘nhỏ nhắn’ như Thẩm Minh Tư, tự nhiên đối xử khác biệt hơn nhiều, “Sắp tốt nghiệp rồi, cậu có tính toán gì không?”

Tóc bị Kiệt Lý vò có chút loạn, Minh Tư cũng không tức giận, chỉ giơ tay vuốt vuốt, “Hắn là tiếp tục con đường phiên dịch.” Lúc đi học cậu thường xuyên nhận một vài công việc phiên dịch, nhà xuất bản rất thích phần phiên dịch của cậu, cậu cũng rất thích công việc này.

Kiệt Lý gật đầu tán đồng, “Ừm, công việc này đúng là tương đối thích hợp với cậu.” Giống như đột nhiên nghĩ tới gì đó, Kiệt Lý từ trong túi áo lấy ra một vé xem ca nhạc, “Cái này cho cậu.”

“Gì vậy?” Minh Tư nhìn tấm vé được nhét vào trong tay, có chút nghi ngờ.

“Buổi biểu diễn của ca sĩ Lãnh Lâm đang nổi dạo gần đây, 8 giờ tối nay.” Kiệt Lý lại lấy ra một tấm vé khác từ trong túi áo của mình, “Chúng ta gặp mặt ở đó.”

“Nhưng mà...” Cậu từ nhỏ tới lớn chưa từng chú ý tới ca nhạc hay nghệ sĩ gì, tự nhiên cũng không có bao nhiêu hứng thú đối với cái vị ca sĩ đang ăn khách này.

“Đừng có nhưng mà, tuần tới tớ trở về Anh quốc rồi, coi như chúng ta tụ tập một chút đi.” Nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Giáo sư Mạc tìm tớ, tớ đi trước đây.” Vừa đi vừa quơ quơ vé ca nhạc trong tay, “Không gặp không về.”

Nhìn Kiệt Lý rời đi, Minh Tư mỉm cười thờ dài, cúi đầu nhìn tấm vé trong tay, thu dọn đồ đạc xong, tiếp tục ngăn người...

Bảy giờ rưỡi tối, Minh Tư đã vào sân chờ đợi, nhìn nhìn vé, lại nhìn nhìn vị trí, là hàng đầu tiên cũng là khu vực có tầm nhìn tốt nhất, ngồi vào chỗ, điện thoại di động liền đổ chuông, nhìn dãy số hiện ra, Minh

Tư đặt điện thoại lên tai, “Kiệt Lý.”

“Thảm, xin lỗi, xin lỗi, vạ phần xin lỗi, tớ bị giáo sư Mạc túm đến phòng thí nghiệm giúp ông ấy làm thí nghiệm rồi, nhất thời không đến được.”

Đối với áy náy của Kiệt Lý, Minh Tư ngược lại dịu dàng an ủi, “Không sao, chuyện của cậu tương đối quan trọng hơn.”

“Cậu đợi tớ một tiếng, tớ rất nhanh sẽ thoát thân.”

“Ừm.” Minh Tư cười cười, dường như cậu nghe thấy giọng nói oang oang của thầy Mạc réo gọi Kiệt Lý, “Cậu đi làm việc đi, tớ chờ cậu.”

“Cứ quyết định thế nhé.”

“Được.” Buông xuống điện thoại, Minh Tư vốn muốn đi lần nữa ngồi về vị trí, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu, Minh Tư kéo lại ngay ngắn quần áo trên người, bắt đầu quan sát xung quanh. Đập vào mắt là một sân vận động lộ thiên, có thể chứa rất nhiều người, người bên cạnh cũng rất nhiệt huyết mà gào tên thần tượng, điên cuồng hét chói tai, mang theo hưng phấn kích động. Đây là thứ mà Minh Tư cho tới bây giờ chưa từng có qua, cậu là một cô nhi, từ nhỏ đã cô độc một mình, bởi vì lúc được đưa đến cô nhi viện đã hiểu chuyện và có trí nhớ, nên rất ít gia đình nguyện ý nhận nuôi, một đường trắc trở, thứ duy nhất trong trí nhớ của Minh Tư chính là cô độc.

Trời lại bắt đầu đổ mưa, Minh Tư lẳng lặng ngửa đầu nhìn trời, bốn phía kêu la cùng giai điệu ca khúc giống như bị ngăn cách khỏi đầu cậu, trong mắt Minh Tư chỉ có nước mưa lạnh lẽo, giống như nước mắt ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong cõi lòng, lẳng lặng, lẳng lặng...

Không biết buổi biểu diễn kết thúc lúc nào, mọi người xung quanh đều đã bỏ ra ngoài vây kín xe của thần tượng, Minh Tư vẫn lẳng lặng ngồi đó, tự giễu cười một tiếng, trong tay cầm dù, lại không che, khiến cả người từ trên xuống dưới đều bị nước mưa làm ướt đầm.

Đem tầm mắt chuyển trở về trên đài, cả buổi biểu diễn Minh Tư đều không có đặt ánh mắt lên trên khán đài, không khỏi bật cười, đến xem minh tinh ca hát, nhưng ngay cả ngôi sao gọi là Lãnh Lâm kia hình dạng thế nào cậu cũng không biết, bất giác cảm thấy thật có lỗi với ý tốt của Kiệt Lý.

Gió thổi sau cơn mưa khiến không khí buổi tối càng thêm rét lạnh, Minh Tư cả người ẩm ướt đứng dậy, vừa muốn rời khỏi, lại đụng phải một người đàn ông đeo kính đội mũ lưỡi trai, đối phương không hề hấn gì, ngược lại Minh Tư thì ngã trên mặt đất.

Người đàn ông cúi xuống, đem Minh Tư kéo dậy, quan sát Minh Tư một chút, liền tháo xuống kính mắt trên sống mũi đưa giỡn trong tay.

Minh Tư gật đầu nói xin lỗi cộng thêm cảm ơn, dù sao cũng là cậu thất thần nên mới lỡ mồm đụng trúng người ta, “Mới vừa rồi thật xin lỗi, còn có cảm ơn anh.”

Ấy náy và tạ lỗi xong, Minh Tư muốn xoay người rời đi, lại bị người đàn ông kia kéo lại, một thanh âm dễ nghe xen lẫn bá đạo vang lên, “Cậu không nhận ra tôi à?”

Minh Tư lắc đầu, “Xin lỗi.” Nhìn người nọ vẫn nắm lấy cổ tay cậu, “Tiên sinh, có thể buông tôi ra trước hay không?”

Trong mắt của đối phương thoáng qua một tia nghiền ngẫm, “Tôi là Lãnh Lâm.”

Trí nhớ của Minh Tư trong tích tắc kết nối lại mọi thứ, buổi hòa nhạc, Lãnh Lâm, ca sĩ, ngôi sao sáng, mấy chữ mẩu chốt tổ hợp chung một chỗ, Minh Tư đã biết người trước mặt rốt cuộc là ai, bất quá không nhận ra cũng rất bình thường, Minh Tư không cảm thấy có gì thất lễ, khẽ gật đầu, “Chào anh.”

Lãnh Lâm hơi nhú mày, biểu tình của người trước mặt chẳng những nằm ngoài dự liệu của hắn, mà còn khiến cho hắn vô cùng không vui, bất quá cũng dẫn tới hứng thú của hắn, “Chào cậu.”

Minh Tư nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, vốn là lỗi kéo cổ tay, vòng vo phương hướng, lại trở thành mười ngón giao triền, chưa bao giờ thân mật nắm tay người khác như vậy, khiến cho bàn tay lạnh như băng của Minh Tư có chút ấm áp, nhưng mà, “Lãnh tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta cũng không quen biết gì, cho nên có thể buông tôi ra trước hay không? Quần áo của tôi bị ướt, tôi cần phải đi về thay quần áo.”

Lãnh Lâm cười một tiếng, bước chân thon dài đi về phía sau đài, tự nhiên cũng không có buông ra tay Minh Tư, “Trong phòng thay đồ có quần áo, tôi mang cậu đi đổi.”

Giấy giũa cũng tốt, mở miệng từ chối cũng được, Lãnh Lâm giống như không có nghe thấy, lôi kéo Minh Tư đi vào phòng thay đồ.

Bọn họ vốn là hai đường thẳng song song, lại bằng cách không thể tưởng tượng nổi mà đụng phải nhau, từ cái ngày ấy, Lãnh Lâm thường xuyên không thông báo trước mà hẹn Minh Tư cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi xem phim, mặc dù Minh Tư đều là bị động, bởi vì lời cự tuyệt ở trước mặt Lãnh Lâm tương đương với mất đi hiệu lực.

Bất tri bất giác hai người trở nên quen thuộc, vừa lấy được bằng tốt nghiệp đại học, Minh Tư liền muốn một căn hộ 40 mét vuông, thanh toán tiền nhà một năm, còn chưa kịp vào ở, đã bị Lãnh Lâm đơn phương thoái lui. Bởi vì Minh Tư ký hợp đồng, cho nên chỉ có thể lấy lại mười phần trăm tiền muốn.

Giá cả năm tiền nhà chính là số tiền mà Minh Tư tiết kiệm được trong bốn năm đại học trừ đi học phí cùng tiền cơm, đang suy nghĩ muốn nhà, tiền trên tay còn thừa lại gom góp thế nào cũng không đủ. Không đợi Minh Tư lộ ra bất mãn đối với Lãnh Lâm, hành lý của cậu đã bị đưa về nhà hắn.



Minh Tư không biết phải làm sao, cuối cùng vẫn lấy danh nghĩa bạn cùng phòng mà vào ở với nhau.

Minh Tư phát hiện ngôi sao bề ngoài hoa lệ này thật ra cũng có một mặt không muốn người khác biết, hắn không thích bất kỳ người nào tiến vào ‘lãnh địa’ của hắn. Minh Tư đối với chuyện bản thân có thể vào ở cũng có chút kinh ngạc, bất quá kinh ngạc xong, nhìn nhà cửa tràn đầy bụi bặm cũng chỉ đành thở dài, xắn lên tay áo, bắt đầu sửa sang lại ngôi nhà giống như bị bao phủ bởi bụi bặm này.

Lãnh Lâm quay trở về nhà, nhìn thấy ngôi nhà chừng trăm mét vuông của mình rực rỡ đổi mới hoàn toàn, trong lòng càng thêm khẳng định lựa chọn Minh Tư quả không sai, ý muốn vẫn luôn che giấu càng thêm rõ ràng, có lẽ chỉ là một câu trả lời, cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt\*, hai người liền tự nhiên mà đến với nhau.

*[\*lâu đài ở gần bờ nước thì được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, ý tứ: ở gần thì sẽ được ưu tiên.]*

Thật ra thì Minh Tư không thích đàn ông, cũng không thích phụ nữ, không phải cậu thiếu phần tình cảm kia, mà là vì còn chưa có gặp được ‘người ấy’, nhưng lúc Lãnh Lâm tỏ tình với cậu đã nói một câu, đánh động thật sâu vào lòng cậu, “Minh Tư, anh yêu em, anh sẽ chăm sóc cho em cả đời.” Lời nói rất phổ thông cũng rất phổ biến, nhưng vẫn gõ vào cõi lòng phủ bụi nhiều năm của Minh Tư.

Cuộc sống là thời gian tích lũy từng giây từng phút một, thời điểm Lãnh Lâm không có công tác sẽ ở nhà, nhìn Minh Tư nấu cơm nấu canh cho hắn, luôn hô to mình rất hạnh phúc, sau đó sẽ nghiêng người hôn lên gương mặt của Minh Tư, tiếp theo trở về phòng khách nhìn tiết mục âm nhạc. Minh Tư đối với cuộc sống như vậy đã cảm thấy rất đủ, dấu sao cả đời là một loại tương thủ.

Lãnh Lâm có lúc sẽ thông báo rất khuya mới về nhà, Minh Tư cũng sẽ vừa lật dịch văn kiện, vừa hâm nóng thức ăn, chờ đợi người kia trở về.

Cuộc sống bình thản, nhưng là cuộc sống, Lãnh Lâm nhận sáng tác, tiền kiếm nhiều, nhà cũng đổi thành một căn biệt thự rộng lớn hai tầng. Minh Tư không thích, bởi vì nơi ở cũ mặc dù nhỏ, nhưng lại có mùi vị của nhà, mà căn biệt thự trước mắt này, lại mang lãnh ý sâu đậm, giống như một lâu đài hoa lệ không người ở. Nhưng cuộc sống vẫn phải trôi qua, Minh Tư phiên dịch một quyển tiểu thuyết trung thiên, nhận được nhiều khen ngợi, vốn danh tiếng của cậu không lớn, nay cũng có được thành tựu nho nhỏ trong nghề phiên dịch.

Từng bó lớn công việc cứ thế xông tới trước mặt, nhưng Lãnh Lâm thường xuyên sáng tác và diễn xuất, chỗ ở hiện tại so với trước kia càng khiến cậu tiêu tốn thời gian gấp hai lần để dọn dẹp. Minh Tư đột nhiên phát hiện, cuộc sống so với trong tưởng tượng của cậu khó khăn hơn rất nhiều, bởi vì cậu phải lựa chọn giữa sự nghiệp và Lãnh Lâm.

Cuối cùng cậu buông tha sự nghiệp, chỉ nhận một ít văn kiện nhỏ không quan trọng, dành thời gian để chiều cổ Lãnh Lâm.

Bất luận mười năm sau bọn họ có như thế nào, năm ấy cuộc sống của hai người cũng đã vô cùng hạnh phúc, Lãnh Lâm năm ấy còn chưa có đem Minh Tư trở thành thói quen, Minh Tư năm ấy khát vọng có

một mái nhà...

## 12. Chương 11-2

Hành trình du sơn ngoạn thủy bởi vì mùa mưa mà chính thức tuyên bố chấm dứt, vốn nên trở về theo đường cũ, nhưng lại bắn khoăn Minh Tư bị say máy bay, Sở Khanh Hàm liền an bài lái xe trở về, cho dù ngồi xe sẽ tiêu hao nhiều thời gian hơn hẳn so với ngồi máy bay, Sở Khanh Hàm vẫn không buông bỏ quyết định này.

Tài xế vẫn là Lục Phong, mang hành lý lên xe, chặng đường trở về nhà cũng chính thức bắt đầu. Một đường hành trình tự nhiên không bằng phẳng giống như trong thành phố, đôi lúc sẽ gặp ghềnh đản xóc, Sở Khanh Hàm cả chặng đường giống như phụ huynh bảo bọc con trẻ, sợ Minh Tư chịu không nổi lắc lư, luôn ôm cậu thật chặt vào trong lòng, mà thất lưng Minh Tư đã sớm được lót bằng cái đệm giường mềm nhũn tên Sở Khanh Hàm.

Cảm giác thoải mái cùng sự thân mật của Sở Khanh Hàm khiến cho Minh Tư dọc theo đường đi từ đầu đến cuối đều mang ý cười, dấu sao được tình nhân quan tâm chính là một loại hạnh phúc ấm áp không gì sánh được.

Lái xe Lục Phong ngược lại rất tận tụy với công việc, không biết mua đĩa nhạc dương cầm từ khi nào, rất ưu nhã cũng rất nhẹ nhàng, giai điệu tuyệt vời ngược lại khiến cho con đường rất dài không còn đáng về tịch mịch.

Dọc theo đường đi thường xuyên dừng lại nghỉ ngơi, mỗi khi qua một thành phố, cũng sẽ dạo chơi một phen, dấu sao ráng chiều hòa cùng ánh đèn cao ốc, cũng coi như một loại cảnh đẹp rực rỡ khác biệt. Khi đi ngang qua thành phố sầm uất, Minh Tư gọi lại Lục Phong đang muốn xuống xe đi siêu thị mua đồ.

“Thư ký Lục, hay là để tôi đi cho.” Dù sao Lục Phong một đường lái xe ít nhiều cũng có chút mệt mỏi, Minh Tư thật không đành lòng để Lục Phong làm thêm những chuyện khác.

Không đợi Lục Phong mở miệng, Minh Tư đã xuống xe, sau đó bước theo xuống chính là Sở Khanh Hàm. Đôi lúc một thư ký thành công không phải chỉ nằm ở chỗ những việc hần có thể làm, mà càng quan trọng hơn chính là có thể hiểu rõ tâm tư của ông chủ, huống chi còn là một ông chủ không thích nói chuyện, cho nên lúc nhận được ánh mắt của Sở Khanh Hàm, Lục Phong liền dừng lại lời nói bên mép, lui trở về chỗ ngồi của tài xế.

Minh Tư nghiêng đầu nhìn Sở Khanh Hàm, trong mắt mang theo lo lắng, “Hay là anh vào xe nghỉ ngơi đi, người trong siêu thị tương đối nhiều...”

Lời còn chưa nói hết, Sở Khanh Hàm đã không cho phản bác mà kéo tay Minh Tư đi về phía trước, có khuyên thêm cũng không ích gì, Minh Tư chỉ có thể thở dài đi bên cạnh. Vào siêu thị, quả nhiên đông nghẹt giống như trong tưởng tượng của cậu, Minh Tư tận lực bảo hộ Sở Khanh Hàm ở bên cạnh, lúc không

che chở được, Minh Tư sẽ trở tay nắm thật chặt tay Sở Khanh Hàm, nhìn sắc mặt Sở Khanh Hàm không còn trắng xanh như lúc đầu, cũng tỏ ra bình thường, trong lòng Minh Tư vui vẻ còn hơn cả chuyện được nhìn thấy phong cảnh đẹp.

Mua xong đồ, sắc mặt Sở Khanh Hàm vẫn không chút gợn sóng, cõi lòng một mực khấn trương của Minh Tư cũng an ổn trở lại. Quay về xe, liền kết thúc thời gian dừng chân ngắn ngủi, bắt đầu chặng đường thật dài kế tiếp.

Khi chỉ còn một ngày đường là có thể về đến nhà, đêm đó Minh Tư đang thư giãn tại quầy bar của khách sạn thì đụng phải Đường Tư Tiệp, chính xác mà nói là cậu thấy được Đường Tư Tiệp, mà đối phương thì không nhìn thấy cậu. Minh Tư tự động tránh né qua một bên, nhìn đứa trẻ kia cởi bỏ nụ cười lần đầu tiên gặp mặt, trong mắt mang theo dày đặc tịch mịch, trong tay còn cầm bình rượu, bước chân có chút lảo đảo, Minh Tư liền biết người này đã uống nhiều rồi, hơn nữa còn không phải nhiều bình thường.

Theo bản năng đi theo Đường Tư Tiệp ngả nghiêng xiêu vẹo, mặc dù biết Đường Tư Tiệp không phải yếu đuối như vẻ ngoài, nhưng Minh Tư vẫn xem cậu như một đứa trẻ, dẫu sao gặp mặt một lần, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không yên lòng. Đúng như dự đoán, đi chưa được mấy bước Đường Tư Tiệp đã buông người mềm nhũn trên mặt đất, bình rượu rơi xuống lăn vòng, rượu còn thừa không nhiều cũng chảy ra, trong suốt như ngọc trai, nhưng ít đi vài phần trong trẻo, nhiều thêm vài phần say mê.

Minh Tư thở dài, nhìn Đường Tư Tiệp nằm trên mặt đất không hề lộn xộn, trong mơ hồ thật giống như đang ngủ. Minh Tư giơ tay gọi phục vụ tới, từ trong miệng phục vụ biết được Đường Tư Tiệp đã đến đây hồi lâu, Minh Tư liền nhét chút tiền boa, cho người đưa Đường Tư Tiệp trở về phòng chiếu cố thật tốt, sau đó chính mình cũng trở về phòng.

Đẩy cửa ra, nhìn Sở Khanh Hàm đã thay đồ ngủ ngồi trên giường đọc sách, Minh Tư liền cầm quần áo đi vào phòng tắm. Thay đồ xong, đang muốn nằm lên giường, lại bị Sở Khanh Hàm ôm vào trong lòng ngực. Minh Tư không có đứng dậy, ngược lại thuận theo tìm một tư thế thoải mái cầm lấy quyển sách Sở Khanh Hàm đang đọc dở, đơn giản lật xem vài trang, sau đó buông xuống.

“Vừa nãy em có thấy Đường Tư Tiệp ở bên ngoài, cậu ấy giống như uống không ít rượu.” Nghe Lục Phong nói bọn họ đã quen biết nhau từ nhỏ, cho nên cũng biết rõ Sở Khanh Hàm không thích Đường Tư Tiệp cho lắm, Minh Tư cảm thấy cần phải báo cáo rõ ràng mọi chuyện.

“Ừm.” Sở Khanh Hàm không thêm để ý mà ừm một tiếng, nhưng lúc sờ lên mái tóc ẩm ướt của Minh Tư, không tự chủ cau mày một cái, đỡ người dậy, tiếp theo liền xuống giường đi vào phòng tắm lấy một cái khăn lông khô nhẹ nhàng khoan khoái, bắt đầu lau tóc cho Minh Tư, động tác êm ái khiến cho cậu thoải mái đến sinh ra buồn ngủ.

Minh Tư không chờ được Sở Khanh Hàm nói tiếp, liền nhắm mắt hưởng thụ phục vụ của Sở Khanh Hàm, hoàn toàn không hay biết quá trình lau khô tóc tương tự như mát xa xoa bóp này kết thúc như thế nào. Minh Tư từ lâu đã ngủ say trong lòng Sở Khanh Hàm.

Sở Khanh Hàm sờ qua những sợi tóc khô ráo của Minh Tư, rồi mới đem người bỏ vào trong chăn gói kỹ, sau đó tắt đèn, cũng nằm xuống giường, cánh tay vươn dài kéo cả người cùng chăn vào trong lòng ngực,

đặt xuống một nụ hôn nhỏ bé trên môi Minh Tư...

### 13. Chương 12

Minh Tư xuống xe, ngẩng đầu nhìn nắng chiều tà tà chiếu xuống, thân ở ngoại ô, ngôi nhà duy nhất thể chân vạc mang hoàng hôn chói lọi, cây cối cao ngất xung quanh phủ một lớp ánh sáng u vàng, vì vu trong gió theo từng cơn sóng lá, nhiều ngày không thấy nhà khiến cho trái tim Minh Tư ấm áp hơn dĩ vãng.

Cánh tay quen thuộc vòng qua sau lưng cậu, Minh Tư liền an tâm dựa vào lồng ngực người kia, tay khoác lên bàn tay bên hông cậu, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, “Rốt cuộc đã về nhà.” Nhà, cái chữ này ở trong lòng Minh Tư càng ngày càng tự nhiên, cảm xúc của con tim cũng càng ngày càng khác biệt.

Sở Khanh Hàm dịu dàng hôn lên tóc Minh Tư, “Ừm.”

Minh Tư vỗ cánh tay Sở Khanh Hàm, “Thư ký Lục mệt mỏi cả quãng đường, chúng ta đi lấy hành lý.” Nhưng lúc giương mắt nhìn lên, Lục Phong đã đem hành lý đến trước cửa rồi, mà cửa nhà lại mở ra từ bên trong, đi ra là Hồng Lâm khoác tạp dề, đưa tay nhận lấy vật trong tay Lục Phong, đứng ở cửa, “Ông chủ, Thầm tiên sinh, cơm tối đã chuẩn bị xong.”

“Cảm ơn.” Không cần nhìn Sở Khanh Hàm bên cạnh, Minh Tư cũng biết chuyện này nhất định là do Sở Khanh Hàm an bài, nhất là khi bước vào nhà thấy phòng khách không nhiễm một hạt bụi, Minh Tư càng thêm xác định.

Giữ lại hai người muốn rời đi, bữa cơm tối hiếm thấy mà náo nhiệt hơn bình thường, đợi thu dọn chén đĩa thỏa đáng, Hồng Lâm mới cùng Lục Phong rời đi.

Lúc trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, chuyện thứ nhất Minh Tư làm chính là đem tấm hình Đường Tư Tiệp chụp cất giữ cẩn thận, dọn dẹp đơn giản lại vài thứ, rồi mới tắm rửa một thân một mồi, sau đó hai người liền đi ngủ thật sớm.

Khi trời vừa tờ mờ sáng, trên không trung xanh nhạt còn mơ hồ lấp ló vài ngôi sao cuối cùng, Minh Tư đã chậm rãi mở mắt ra, đoán chừng là do suốt cả hành trình được Sở Khanh Hàm chiều cố quá tốt, cho nên không có một mồi bao nhiêu, sau khi tỉnh liền không còn buồn ngủ, muốn ngồi dậy, lại bị Sở Khanh Hàm vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp bao vây ở giữa hai cánh tay.

Nhìn người bên cạnh vẫn say sưa ngủ, Minh Tư liền không lộn xộn, chỉ đưa tay đem chăn để ngang bên hông Sở Khanh Hàm kéo lên trên, tiếp theo liền làm ổ lẩn nấp trong lồng ngực Sở Khanh Hàm. Đợi đến tám giờ, Minh Tư nhẹ nhàng xuống giường, rửa mặt chải đầu sau đó bắt đầu vào bếp nấu bữa ăn sáng, thuận tiện hầm một nồi canh ngon.

Chín giờ, Sở Khanh Hàm hiếm thấy dậy trễ mới xuất hiện trước mặt Minh Tư, cúi đầu hôn lên môi người

yêu, Sở Khanh Hàm liền nhận lấy thức ăn trên tay Minh Tư bưng lên bàn, ngày đầu tiên sau khi du lịch trở về cũng coi như chính thức bắt đầu.

Đến trưa, nhìn Lục Phong không có vẻ gì là mệt mỏi lại xuất hiện trong nhà, bất đồng với lần trước là, Lục Phong lại khôi phục một thân âu phục cùng cặp tài liệu mà hắn rất ít khi rời tay, xem bộ dạng hắn là cần nói chuyện công việc. Minh Tư vào bếp múc hai chén canh bưng lên phòng sách, Sở Khanh Hàm đang cúi đầu nhìn văn kiện, thấy Minh Tư xuất hiện, sự lãnh đạm lúc xử lý chuyện công trong nháy mắt như được phủ lên một tầng tình cảm, loại cảm xúc khiến cho người ta không thể nào hình dung, nhưng rõ ràng ánh mắt Sở Khanh Hàm lúc này đã hàm chứa ôn nhu cùng mềm mại không lời.

Khóe miệng Minh Tư tràn ra tươi cười, buông xuống chén canh trong tay liền rời khỏi phòng. Vừa đóng cửa lại, điện thoại di động trong túi lập tức rinh rinh vang lên, nhìn tên người gọi tới, nụ cười của Minh Tư càng mở rộng.

“Minh Tư, Minh Tư, mau mau hỗ trợ, trong tay mình có một thứ cần phiên dịch.” Giọng oang oang của Tiêu Viễn lộ ra sự vội vã nồng đậm, quả thật nếu không phải không giải quyết được cái mớ văn kiện toàn là danh từ chuyên môn này, hắn cũng sẽ không làm phiền đến Minh Tư vừa mới du lịch trở về.

“Mình biết.” Nụ cười của Minh Tư từ đầu đến cuối đều không có thay đổi, “Cậu gửi văn kiện vào hộp thư của mình, mình sẽ nhanh chóng phiên dịch rồi chuyển cho cậu.” Đi vào phòng ngủ mở máy vi tính lên, đăng nhập vào hộp thư.

“Mình mua cho cậu quà lưu niệm, ngày kia gặp mặt sẽ đưa cho cậu.”

“Quả là anh em tốt của mình, bất quá bây giờ mình cần phải xử lý chuyện khác, Minh Tư, qua mấy ngày nữa mình sẽ tẩy trần cho cậu.”

Tiêu Viễn dường như bề bộn rất nhiều việc, từ trong điện thoại, cũng có thể nghe ra được người người bên kia nóng nảy cùng bận rộn, “Ừm, mình biết rồi.”

Để điện thoại xuống, thuận tay mở ra bức thư điện tử thứ nhất, Minh Tư phát hiện người gửi tới không phải là Tiêu Viễn, mà là Lãnh Lâm đã lâu không nghĩ tới kia, số lượng từ ngữ không nhiều, nhưng Minh Tư lại không có đọc hết, rất bình tĩnh mà tắt đi, mở ra bức thư thứ hai ký tên Tiêu Viễn.

Không có gợn sóng, vẫn như thường ngày xử lý văn kiện thỏa đáng, lại gọi điện thoại cho Tiêu Viễn, đem văn kiện phiên dịch tốt chuyển đi.

Hộp thư đã lâu chưa mở, chất đầy thư của Lãnh Lâm chẳng biết gửi tới từ bao giờ, tắt hộp thư, Minh Tư xóa bỏ toàn bộ thư của Lãnh Lâm.

Thật ra xóa bỏ không phải bởi vì Minh Tư còn chưa buông xuống, mà vì đã thật sự buông xuống mười năm chung sống kia.

Đơn giản lướt một vòng internet, lại mua một ít tài liệu nước ngoài ở trên mạng, Minh Tư mới tắt máy vi tính. Cửa phía sau truyền đến tiếng mở ra, Minh Tư xoay người, nụ cười càng thêm sâu sắc, trong mắt phủ đầy bóng hình của người mang theo ánh sáng chậm rãi bước về phía cậu, mặc dù mặt mày người kia vẫn bình tĩnh, nhưng vô hình lộ ra hương vị của ánh mặt trời, rất ấm rất ấm...

## 14. Chương 13

Cuộc sống không có bất kỳ trắc trở, liền có vẻ bình thản, nhưng loại bình thản này khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, cho dù có đắm chìm trong đó cũng là nắng ấm vô tận.

Ăn cơm tối, sắc trời đã trở nên thâm thúy như màu biển khơi, Minh Tư cùng Sở Khanh Hàm tản bộ trong sân, xung quanh yên tĩnh, chỉ có cây cối bị gió thổi phát ra tiếng xào xạc. Hai người tay nắm tay, đi từ từ, đợi tiêu hóa không sai biệt lắm mới trở vào nhà, nhân nhả dựa lưng trên ghế sofa.

Minh Tư đứng dậy mở ti vi, tìm ra một cái đĩa phim, bỏ vào đầu DVD, vì tạo bầu không khí, lại tắt bớt đèn trong nhà, chỉ giữ lại ngọn đèn đêm trong phòng khách, bởi vì bộ phim bọn họ xem tối nay là một bộ phim ma. Chuẩn bị xong xuôi toàn bộ, Minh Tư liền trở về nằm ổ trong lòng Sở Khanh Hàm.

Sở Khanh Hàm chưa bao giờ xem cái thể loại gọi là phim, ngay cả tin tức thường ngày cũng không xem nhiều, ngược lại Minh Tư nhân lúc rảnh rỗi sẽ mở ti vi, dùng tiếng ồn ào làm cho không khí náo nhiệt một chút. Đang lúc không có việc gì làm, lại vừa ý mấy bộ phim điện ảnh, Sở Khanh Hàm vốn mang tinh thần Minh Tư đi nơi nào thì hẳn sẽ theo tới nơi ấy, cũng liền cùng ngồi xem, bất quá phần lớn thời gian Minh Tư chuyên tâm vào nội dung phim, còn Sở Khanh Hàm thì chuyên tâm vào Minh Tư.

Bộ phim điện ảnh Minh Tư chọn lần này thuộc thể loại kinh dị mà cậu chưa bao giờ xem qua, một chốc giật mình một chốc kinh hãi, cộng thêm thanh âm rùng rợn, khiến cho Minh Tư có chút không chịu nổi, càng xem càng rúc sâu vào trong lồng ngực Sở Khanh Hàm, mặc dù sợ nhưng vẫn không quay đầu đi, vì sợ sẽ bỏ qua tình tiết hấp dẫn, đành phải tiếp tục chống mắt nhìn chằm chằm ti vi.

Sở Khanh Hàm hơi cúi đầu nhìn về phía Thẩm Minh Tư trong lồng ngực, mặc dù trên mặt không có biểu tình gì lớn, nhưng lại lộ ra sự ôn nhu vô hạn, nâng tay lên, ôm lấy Minh Tư càng chặt hơn, tay còn lại vô cùng thân mật mà dầy dụa cầm lấy tay Minh Tư.

Lúc phim kết thúc, Minh Tư cơ hồ nằm gọn cả người trong lồng ngực Sở Khanh Hàm, đối với tình cảnh này, Minh Tư ngược lại không có bất kỳ ngượng ngùng gì, bởi vì cậu cảm thấy, nấu cơm dọn dẹp nhà cửa cũng tốt, nhất gan cũng được, đều không phải là độc quyền của phụ nữ, mà là bản tính của một người, cho nên Minh Tư rất thản nhiên ngẩng đầu lên, “Bộ phim này có chút dọa người.” Không khí của bộ phim quá mức kinh dị lại gần gũi với đời sống, có chút giống như ám thị trong lòng, mặc dù biết là giả, nhưng kết hợp với không gian bốn phía tối thui thật đúng là có chút rợn tóc gáy.

Thần sắc cương chịu lộ ra giữa mi tâm Sở Khanh Hàm, cúi đầu hôn lên đôi môi non mềm phấn hồng của Minh Tư, “Đừng sợ.” Lại hôn lên mái tóc mềm mại của cậu, “Có anh đây.” Nói xong liền ôm ngang lấy cơ thể nhỏ nhắn của Minh Tư, đi về phía phòng ngủ, xung quanh ám trầm, làm cho Minh Tư tối nay có chút

lệ thuộc vào Sở Khanh Hàm, chút tình sự này nọ vào buổi tối cũng liền thuận lý thành chương.

Mặt trời mọc, hai người luôn luôn dậy sớm lại tham ngủ hiếm thấy, dẫu sao tới lúc trời tờ mờ sáng thì cái trò quần quýt đưa đẩy kia mới dừng lại, dù thể lực có tốt, Minh Tư hiện tại cũng dậy không nổi, còn Sở Khanh Hàm thì cơ hồ ôm sát cậu vào trong người mình, mang theo trạng thái sung sướng thỏa mãn mà ngủ say sưa bên cạnh.

Ngủ tới tận trưa, hai người mới lần lượt đứng dậy, cùng nhau dọn dẹp nhà cửa, Sở Khanh Hàm không cho Minh Tư bước vào phòng bếp nấu cơm, đỡ cậu ngồi xuống ghế sofa. Minh Tư nhìn nhìn Sở Khanh Hàm cúi đầu hôn cái chóc lên môi cậu, nghi ngờ trong đầu còn chưa tiêu tán, liền thấy nam nhân đi vào phòng bếp.

Minh Tư cười một tiếng, mặc dù hiếu kỳ nhưng cũng không có đứng dậy ngăn cản, ngược lại học theo Sở Khanh Hàm, cầm lên quyển sách trên bàn lật xem, mới vừa nhìn được hai trang, liền ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Minh Tư giương mắt lên, đúng lúc nhìn thấy Sở Khanh Hàm bưng một vật thể giống như cái nồi đặt lên trên bàn ăn.

“Ăn thôi.” Thanh âm bình tĩnh không gợn sóng, trong mắt đều là ôn nhu vô hạn.

Minh Tư ngồi vào bên bàn cơm, nhìn người nọ đem cháo còn dư ngày hôm qua hâm nóng lại lần nữa, bên trong còn nổi lênh phềnh một ít vật thể tương tự như mì sợi, mặc dù nấu không được tốt cho lắm, mùi vị cũng có chút gượng gạo, nhưng ở trong lòng Minh Tư, không có bất kỳ món ngon thiên hạ nào có thể so sánh được.

Ăn cơm xong, Sở Khanh Hàm vẫn không để cho Minh Tư rửa chén, mà tự mình đeo vào tạp dề, cầm chén trong bồn, bắt đầu nghiêm túc kì cọ.

Minh Tư bưng chén trà Sở Khanh Hàm pha cho cậu, dựa vào cạnh bồn rửa, nhìn nam nhân đang lau chùi chén đĩa trước mặt, cảm thấy đây mới chính là cuộc sống, mặc dù chỉ là củ gạo dầu muối, nhưng là cuộc sống thật sự.

Cuộc sống có thể gắn bó làm bạn cùng nhau đến già.

## 15. Chương 14

Phơi xong bộ quần áo cuối cùng trong vườn, Minh Tư ngẩng đầu, nhìn trời xanh rộng lớn, tâm tình cũng tốt đẹp tựa như muốn tung bay lên không trung vậy.

Thu hồi tầm mắt, cầm lên giỏ quần áo trên mặt đất, vừa bước vào nhà, liền nhìn thấy áp suất thấp quanh thân Sở Khanh Hàm, cùng Hồng Lâm đứng thẳng tắp bên cạnh nhưng mặt mày xanh mét như cọng cải thìa.

Hơi thở của Sở Khanh Hàm từ đầu đến cuối đều lạnh như băng, khi nhìn đến Minh Tư thì sắc mặt mới dần dần hòa hoãn, đứng dậy, tự nhiên nhận lấy giỏ quần áo trong tay Minh Tư, bỏ vào phòng tắm.

Minh Tư nhìn nhìn Hồng Lâm, giữa bọn họ rất ít tiếp xúc, cho nên so với Lục Phong, cậu cùng Hồng Lâm chỉ tính là gặt đầu xã giao. Dù không tiếp xúc qua mấy lần nhưng cậu cảm thấy người này tính cách rất tương tự Tiêu Viễn, coi như là yêu ai thì yêu cả đường đi lối về, Minh Tư mặc dù không muốn hỏi, nhưng vẫn chuyển hướng sang Sở Khanh Hàm, “Có chuyện gì xảy ra à?”

“Không có gì.” Dù hơi thở không nhấp nhô phập phồng, Minh Tư vẫn có thể cảm giác được Sở Khanh Hàm không vui, nhưng loại tâm tình này từ đâu tới, sao lại khiến cho hắn buồn bực như vậy, “Khanh Hàm, em đánh rơi chiếc khăn trên bãi cỏ rồi, anh giúp em lấy tới đây đi.”

“Ừm.” Đối với Minh Tư, Sở Khanh Hàm chưa bao giờ cự tuyệt bất kì điều gì, hắn đứng dậy đi ra ngoài.

Thành công dụ Sở Khanh Hàm rời đi, Minh Tư mới chuyển tầm mắt về phía Hồng Lâm, dấu sao để cho Sở Khanh Hàm kiếm lời tự thuật cả câu chuyện là không thể nào, trước mặt Sở Khanh Hàm mà hỏi Hồng Lâm, hắn càng không thể trả lời. Minh Tư cảm giác, chuyện này có liên quan đến cậu.

Hồng Lâm biết, chuyện giao cho Minh Tư nhất định sẽ giải quyết rất nhanh, mặc dù sợ áp suất thấp của ông chủ, nhưng vẫn muốn giải thích ngọn nguồn vấn đề, bởi vì người có thể hóa giải cục diện này chỉ có Thẩm Minh Tư. Trầm ngâm một hồi, Hồng Lâm cuối cùng vẫn nói ra nguyên nhân, “Ông chủ cần phải xuất ngoại tham gia một nghi thức ký kết hợp đồng.”

“À.” Rất bình thường, mặc dù không biết tính chất công việc của Sở Khanh Hàm, nhưng xuất ngoại ký hợp đồng là chuyện nhất định sẽ thường xuyên xảy ra.

“Nhưng mà...” Có chút muốn nói lại thôi, hít sâu một hơi, trong lòng oán hận cái tên hồ ly Lục Phong kia đem vấn đề khó khăn như vậy giao cho hắn, “Nhưng mà bởi vì ngài bị say máy bay, không thể đi cùng, ông chủ liền...” Nhìn thấy Sở Khanh Hàm sắp sửa tiến vào, Hồng Lâm ngậm chặt miệng lại, không dám nhiều lời thêm.

Câu kế tiếp không cần phải nói, Minh Tư cũng có thể đoán được mấy phần, thở dài, “Cậu đi về trước đi, một hồi tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.”

“Cảm ơn, Thẩm tiên sinh.” Hồng Lâm sâu sắc thở phào nhẹ nhõm, dấu sao có thể khuyên được ông chủ chỉ có một mình Thẩm Minh Tư mà thôi.

Đúng như dự đoán, cũng là trong dự liệu, hai ngày sau Sở Khanh Hàm mang theo khí thể mười phần lạnh lẽo leo lên máy bay.

Nhà đột nhiên ít đi một Sở Khanh Hàm luôn bầu bạn đi theo sau lưng, Minh Tư bỗng cảm thấy có chút không quen, có chút cô đơn, cũng bắt đầu có chút nhớ nhung.



Dọn dẹp nhà cửa, tỏ ra vô sự, nằm trên giường, nhìn khắp bốn phía, diện tích nhà không tính là quá lớn, nhưng trong mắt Minh Tư đã bắt đầu mang sắc thái trống trải. Ngần người hồi lâu, Minh Tư đứng dậy cầm chìa khóa ra khỏi nhà, cậu không biết lái xe, cho nên đi bộ một đoạn dài mới nhìn thấy xe cộ lui tới, lúc ngồi lên taxi đến thành phố, đã là một giờ sau.

Dừng bước trước cửa tiệm sách, đi vào chọn mua mấy quyển tài liệu tham khảo, lúc đi ra thì đụng phải Lãnh Lâm đã lâu chưa gặp.

Vì che giấu khuôn mặt mình tinh, Lãnh Lâm mang một cặp kính mát to đùng cùng mũ lưỡi trai, nhưng dù sao cũng đã sống chung mười năm, Minh Tư vừa nhìn liền nhận ra.

“Minh Tư.”

“Đã lâu không gặp.” Lời chào hỏi có chút hơi hợt cũng có chút khách sáo khiến cho ánh mắt Lãnh Lâm xuất hiện không vui, nhưng vẫn đề xuống loại tâm tình này, bởi vì hắn bây giờ không muốn tiếp tục cãi nhau cùng Minh Tư. Tiến lên một bước muốn cầm lấy tay Minh Tư, lại bị Minh Tư không dấu vết tránh né, tay Lãnh Lâm dừng lại giữa không trung, bầu không khí trong nháy mắt thay đổi có chút cứng ngắc, không vui đè nén trong lòng Lãnh Lâm cũng từ từ thăng hoa.

“Thăm Minh Tư.” Thấp giọng gầm thét mặc dù không quá dẫn tới sự chú ý của người khác, nhưng Minh Tư ở đối diện vẫn nghe được hết sức rõ ràng, cậu biết cậu đã chọc giận Lãnh Lâm luôn luôn tự phụ, nhưng kết thúc chính là kết thúc, cậu không hy vọng hai người có thêm tiếp xúc gì nữa, không phải cậu không đủ rộng rãi và cởi mở, mà là quá mức hiểu rõ tính cách của Lãnh Lâm.

“Lãnh tiên sinh, chúng ta đã chia tay.”

“Minh Tư, đừng có quậy nữa, chuyện lần trước anh thừa nhận anh sai, anh đã nói xin lỗi, anh cũng có thể tha thứ chuyện em tìm bạn trai, chúng ta trở về có được hay không?”

“Lãnh tiên sinh, anh vẫn không hiểu.” Không muốn tiếp tục dây dưa, Minh Tư xoay người đi sang một hướng khác, lại bị Lãnh Lâm vẫn chưa từ bỏ ý định ngăn cản.

“Cùng anh về nhà, chúng ta về nhà rồi nói.” Thanh âm đè nén của Lãnh Lâm như cũ mang theo lửa giận kết hợp với giọng điệu lạnh như băng.

“Nơi đó chỉ là nhà của anh.” Minh Tư ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Lâm, “Hơn nữa chúng ta đã chia tay, cũng không còn bất kỳ điều gì cần nói.”

Lãnh Lâm bắt lấy tay Minh Tư, giống như một gọng kìm vây khốn cổ tay Minh Tư, “Không có chia tay, anh không đồng ý thì không phải là chia tay, anh có người bên ngoài, em tìm bạn trai, chúng ta mỗi người một lối, coi như huê nhau.”

Lời này khiến Minh Tư bật cười thành tiếng, sống chung nhiều năm như vậy, cậu cho tới bây giờ chưa từng phát hiện thì ra Lãnh Lâm có năng lực đổi trắng thay đen, thì ra sống chung lâu như vậy vẫn chưa đủ để hiểu, “Nếu là huê nhau, vậy thì anh đi đường lớn của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi.” Thanh âm Minh Tư không nhanh không chậm, nhưng đủ kiên quyết.

Mây rậm nhúu chặt, ánh mắt sáng quắc từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm Minh Tư, “Em biết anh không phải ý này.”

Cuộc tranh chấp dường như trở nên vô nghĩa, Minh Tư thở dài, muốn hất tay ra, lại bị nắm chặt hơn, người xung quanh ghé mắt nhìn sang, nhưng thấy bầu không khí quanh thân hai người, cũng lượn vòng mà cách xa. Đang lúc giằng co thì một chiếc xe thể thao sang trọng dừng lại bên cạnh hai người, người trên xe có chút quen mắt, nhưng nhất thời Minh Tư không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu.

Người đàn ông trên xe nâng lên một nụ cười tà mị, từ trên xe bước xuống, dựa vào xe thể thao, không có ý giúp đỡ, mang theo dáng vẻ xem náo nhiệt, nhìn Lãnh Lâm gắt gao nắm tay Minh Tư, “Tôi nghĩ đại minh tinh không hy vọng trở thành đầu đề khắp các mặt báo vào ngày mai đâu nhỉ?”

Một phát liền nhận ra Lãnh Lâm, khiến cho Minh Tư đối với người đàn ông này có chút hiếu kỳ, bất quá ánh mắt cũng chỉ tò mò hai giây liền thu hồi, dấu sao nó chẳng liên quan gì đến cậu.

“Đường tổng tài cũng thật rảnh rỗi, sao có thời gian để ý tới những chuyện này.”

“Tôi chẳng qua là có ý tốt, dấu sao lời kéo như vậy, không nhất định có thể ôm mỹ nhân về nhà, nhưng nhất định sẽ bị một vài phóng viên không tốt thêm dầu thêm mỡ trở thành tin tức nặng kị vào ngày mai.”

Lời của Đường Tư Phong mặc dù phảng phất như thuận miệng nói, nhưng Lãnh Lâm biết, đó là mười phần uy hiếp, ẩn giấu một chút quyền lợi cá nhân, bàn tay nắm lấy Minh Tư cũng dần dần buông lỏng, “Minh Tư, anh sẽ đến tìm em.” Dứt lời lại nhìn Đường Tư Phong một cái, rồi xoay người rời đi.

Xoa xoa cổ tay có chút ửng đỏ, Minh Tư quay đầu nhìn về phía người kia, “Cảm ơn.”

Giống như không nghe thấy lời cảm ơn của Minh Tư, Đường Tư Phong ngồi vào xe, thái độ rõ ràng có chút thay đổi, ánh mắt nhìn Minh Tư mang theo khinh thường, “Lên xe.”

Minh Tư cũng không có không vui, nếu không có người này xuất hiện, hiện tại phỏng chừng cậu vẫn phải hao tổn một khoảng thời gian đây đưa cùng Lãnh Lâm.

Lần nữa nhìn qua, đối phương đã khôi phục nụ cười tà mị trước kia, trí nhớ của Minh Tư bay ra một đoạn hình ảnh trùng điệp, là người hôm đó ký hợp đồng cùng Khanh Hàm. Nếu đã quen biết liền ít đi vài phần cố kỵ, ngồi lên xe, nhìn xe phóng đi thật nhanh, Minh Tư cũng không có mở miệng nói chuyện.

## 16. Chương 15

Một đường yên lặng, lúc xuống xe, Minh Tư nhìn về phía Đường Tư Phong ở vị trí ghế lái, “Vào nhà uống tách trà nhé.”

“Không cần.”

Lời vừa dứt, liền quay đầu xe, nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Minh Tư, mặc dù không biết tại sao người này lại có thái độ như thế, Minh Tư vẫn không để trong lòng, xoay người lấy chìa khóa, mở cửa bước vào nhà.

Mà Lãnh Lâm bên kia, trên mặt nồng đậm hàn băng, mang theo khí thế dọa người trở lại hậu trường nơi biểu diễn.

Trợ lý cùng quản lý bước tới, dĩ nhiên không dám hỏi nhiều, chỉ đưa lịch trình đã chuẩn bị cho hắn, liền không tiếng động lui sang một bên.

Lên sân khấu hát một ca khúc, không để ý tới người bên dưới la hét cùng vỗ tay tán thưởng, Lãnh Lâm lại mặt lạnh đi xuống sân khấu, đem áo khoác hoa lệ trên người ném cho trợ lý, liền ngồi vào xe, thế nhưng không ngờ lại bắt gặp Thượng Quan Tuệ đã sớm chờ đợi hắn ở trên xe.

Mi tâm của Lãnh Lâm càng hiện ra không vui, nếu không phải tại cô, Minh Tư cũng sẽ không chia tay với hắn, “Đi ra ngoài.”

Không để ý tới sự lãnh đạm của Lãnh Lâm, trên mặt Thượng Quan Tuệ mang theo nụ cười nhàn nhạt, kết hợp với gương mặt xinh đẹp của cô, liền lộ ra cảm giác mẫu tính, “Lãnh Lâm, em mang thai con của anh, đã ba tháng.”

Ánh mắt Lãnh Lâm bỗng híp lại, không nói gì, tầm mắt nhìn về phía bụng Thượng Quan Tuệ, toàn thân cô là một bộ váy cắt xẻ rất đẹp, không nhìn ra có bụng, bất luận là có đứa nhỏ hay không, Lãnh Lâm cũng không muốn, bởi vì cái giá phải trả sẽ chỉ khiến Minh Tư cách hắn càng xa, “Phá bỏ nó.”

“Lãnh Lâm, anh không thể vô tình như vậy.” Đôi tay mảnh khảnh kéo lấy tay Lãnh Lâm, ngay cả vạt áo cũng chưa đụng tới, đã bị Lãnh Lâm hất ra, trên gương mặt Thượng Quan Tuệ lộ ra thương tâm và không cam lòng, “Con là của anh, anh làm sao có thể nhẫn tâm phá bỏ, đây chính là xương thịt của anh.”

“Tôi không quan tâm.”

“Nếu em nói với truyền thông thì sao? Lãnh Lâm anh là kẻ máu lạnh vô tình, ngoan tâm muốn giết chết con mình, anh nói xem tai tiếng như vậy có thể khiến cho việc tuyên truyền album mới xảy ra vấn đề hay không?” Cô biết Lãnh Lâm để ý nhất chính là album và sự nghiệp, vô luận là ca khúc hay sáng tác, là quay MV hay dựng phim, hắn đều một tay lo liệu, chuyện này không chỉ ảnh hưởng tới một album, mà còn là cả tâm huyết của hắn, huống chi...” Hay là, anh không quan tâm mọi người sau khi biết được thân tượng của

họ là một kẻ đồng tính luyến ái, sẽ có biểu tình như thế nào?”

“Cô...” Ánh mắt sắp phun lửa của Lãnh Lâm nhìn về phía Thượng Quan Tuệ, xem ra hắn đã đánh giá thấp người đàn bà này, “Cô có tin hay không, trước khi cô kịp nói ra bất kì điều gì, thì tôi đã khiến cho cô biến mất khỏi cái giới giải trí này, thậm chí là trên cả thế giới này?”

Về mặt tự tin của Thượng Quan Tuệ trong nháy mắt liền tái nhợt, cô biết Lãnh Lâm ác, nhưng không nghĩ đến hắn lại vô tình như vậy, lạnh lùng như vậy. Chống lại ánh mắt huyết tinh của Lãnh Lâm, đáy lòng cô run lên một trận, giọng điệu cường ngạnh vừa nãy cũng mềm nhũn ra, “Lãnh Lâm, em làm vậy cũng bởi vì yêu anh, anh thử nghĩ xem, nếu anh kết hôn với em, có đứa nhỏ, anh liền có thể yên tâm cùng người anh yêu sống bên nhau cả đời, mà em chỉ muốn lưu lại bên cạnh anh.”

Lãnh Lâm dời đi tầm mắt, lão già gần đây cũng ép dữ quá rồi, hiện tại hắn xác thực cần phải có một người thừa kế, nhìn về phía Thượng Quan Tuệ bên cạnh, “Cô có thể sinh đứa trẻ, nhưng tôi sẽ không cưới cô.” Nói xong, liền mở cửa xe bước xuống.

Trên xe khôi phục yên tĩnh, Thượng Quan Tuệ cúi đầu, sờ cái bụng bản thân đã che giấu hoàn mỹ lại luôn cảm giác nắm được trong lòng bàn tay, mặc dù lời nói của Lãnh Lâm rất lạnh khốc, nhưng môi cô lại mang ý cười, bảo bối, mẹ dùng hết thủ đoạn để con có thể ra đời, con cũng đừng khiến mẹ thất vọng nha!

Mặc dù không thể kết hôn, nhưng có hài tử trấn giữ, cô tin tưởng, chung quy sẽ có một ngày, cô có thể trở thành Lãnh phu nhân...

Lãnh Lâm mệt mỏi trở về nhà, mở cửa nhìn ngôi nhà lạnh lẽo không một bóng người, tâm tình lại phiền não, không có tâm trạng viết nhạc, cũng không muốn đi ra ngoài uống rượu chè chén say sưa, hắn chỉ muốn ngã người trên ghế sofa, ‘gặm nhấm’ ký ức có Minh Tư, lấp vào khoảng trống trong lòng.

Chuông cửa đình đông vang lên, ánh mắt Lãnh Lâm mở ra, nhanh chóng đứng dậy, mở cửa, “Minh Tư...” Khi thấy rõ người đứng ngoài cửa là ai, sự vui mừng kinh ngạc trên mặt liền chuyển thành lãnh ý, “Cô tới đây làm gì?”

“Lâm, em là một nhân vật công chúng, bây giờ có đứa nhỏ, không thuận tiện ở bên kia cho lắm.” Nhìn Lãnh Lâm đứng chắn ở cửa không tính để cô tiến vào, nét mặt Thượng Quan Tuệ lộ ra vẻ bối rối khó xử, “Em biết anh không muốn cưới em, nhưng nếu bị phóng viên phát hiện, vô luận thế nào, đến cuối cùng anh vẫn phải ở trước mặt mọi người đính cùng một chỗ với em.”

Sờ sờ bụng của mình, Thượng Quan Tuệ tiếp tục nói, “Em cũng chỉ muốn ở bên này cho đến khi đứa nhỏ ra đời, có được không?”

Hắn biết, nếu để cho Thượng Quan Tuệ ở bên ngoài, vô luận cuối cùng ra sao, bọn họ cũng sẽ trở thành tình trạng tương tự như vợ chồng trong mắt người khác, nếu ở bên này của hắn, có thể phòng ngừa bị phát hiện, cần nhắc lợi hại, hắn liền nhích ra một khoảng trống ngay cửa, để cho Thượng Quan Tuệ tiến vào nhà.

Lúc đóng cửa, mùi nước hoa bình thường hần không thêm để ý lắm, lại khiến hần nhúu mày, “Tấy đi mùi thơm trên người cô, ở trong cái nhà này, không cho phép cô lau đi mùi vị của bất kỳ đồ vật nào.”

Nói xong liền trở lại ghế sofa, tiếp tục nhắm mắt.

Lãnh Lâm không thích nhất chính là người khác bước vào nhà của hần, Thượng Quan Tuệ đối với chuyện bản thân có thể tiến vào ở, đã rất hài lòng, cho nên cô tỏ ra tương đối thuận theo mà lên lầu tìm phòng ngủ.

Trong nhà thêm một người, cũng không làm cho Lãnh Lâm cảm thấy an nhàn, ngược lại càng thêm phiền loạn. Lên lầu, nhìn mớ quần áo đã bỏ vào trong tủ và Thượng Quan Tuệ chuẩn bị vào phòng tắm, Lãnh Lâm càng nhìn càng cảm thấy chướng mắt, siết chặt nắm đấm, không nói một tiếng liền xoay người xuống lầu, rời đi ngôi nhà vốn là nơi khiến hần cảm thấy ấm áp nhất, thả lỏng nhất... Có lẽ bắt đầu từ ngày đó Minh Tư rời đi, nơi này đã không thể gọi là nhà nữa rồi...

## 17. Chương 16

Sở Khanh Hàm đã rời đi tám tiếng, Minh Tư lâu rồi không có trải qua cảm giác cô độc, lần đầu tiên cảm thấy căn nhà không lớn này có chút trống trải dọa người, cảm giác cô độc làm bạn mỗi ngày khi còn sống chung với Lãnh Lâm cũng không giống như lúc này đây, mang theo một loại nhớ nhung.

Mỉm cười thờ dài, đóng kỹ toàn bộ cửa sổ, Minh Tư thay quần áo ngủ nằm trên giường, mở lên ngọn đèn bàn ấm áp, đảo qua mớ sách mới mua hôm nay, điện thoại di động bên cạnh chợt vang lên ong ong. Cầm lên điện thoại, nhìn tên hiện ra trên màn hình, Minh Tư liền mỉm cười dịu dàng, “Khanh Hàm.”

“Ừm.” Nam nhân đầu bên kia, thanh âm vẫn không phập phồng, nhưng Minh Tư có thể tưởng tượng được ánh mắt của hần, ôn nhu như nắng ấm.

Minh Tư dựa vào đầu giường, trên mặt mang theo ý cười, “Em xem dự báo thời tiết, thấy nói nhiệt độ mấy ngày nay sẽ hạ thấp, anh mặc nhiều quần áo một chút.”

“Ừm.” Dừng lại mấy giây, thanh âm Sở Khanh Hàm lại vang lên lần nữa, so với lúc này càng thêm ôn nhu, “Minh Tư.”

Sở Khanh Hàm không có nhiều ngôn từ, cho nên không giống người yêu bình thường mà nói lời ngon tiếng ngọt, cho dù một câu ‘Anh yêu em’ cũng chưa từng nói qua, nhưng mỗi lần Sở Khanh Hàm dốc hết tâm tình mà gọi tên cậu, Minh Tư liền cảm thấy hạnh phúc hơn bất kỳ lời nói hoa mỹ nào, bởi vì điều quan trọng nhất không phải lời nói, mà là tình cảm trong lời nói.

Cho nên khi nghe Sở Khanh Hàm gọi tên mình, Minh Tư liền cảm thấy trong lòng tràn ngập ấm áp.

Minh Tư có lúc sẽ tự hỏi, tình yêu là gì, trước kia cậu không hiểu, cho rằng hi sinh là có thể đạt được tình yêu. Minh Tư nhắm hai mắt nằm trên giường, nghe thanh âm truyền qua điện thoại, trên mặt đều là ý cười, cậu đang đắm chìm trong hạnh phúc. Bởi vì cậu hiện tại đã hiểu được giá trị chân chính của hai chữ kia, đó là cảm xúc đơn sơ chân thành bao bọc bởi niềm hân hoan vui sướng, sửa ăm trái tim lẫn nhau.

Nói chuyện điện thoại xong, Minh Tư để điện thoại sang một bên, nụ cười trên khóe môi vẫn chưa tắt, lần nữa kéo chăn đắp lên người, đánh dấu sách, tắt đèn, mang theo nụ cười từ từ thiếp đi...

Trời tờ mờ sáng, Minh Tư đã thức dậy, cô đơn ở nhà một mình, bữa sáng cũng liền đơn giản. Không có chuyện gì làm, liền tản bộ xung quanh, đột nhiên cảm thấy không có Sở Khanh Hàm bên cạnh, so với lúc chia tay cùng Lãnh Lâm, còn trống vắng tịch mịch hơn rất nhiều.

Đang lúc ngẩn người, tiếng chuông điện thoại di động reo lên, Minh Tư cúi đầu lấy điện thoại ra kiểm tra, dãy số đã lâu không thấy đập vào mắt, là Lãnh Lâm, chờ một hồi, Minh Tư vẫn nhận cuộc gọi.

“Minh Tư, chúng ta đừng cãi nhau, đừng nói chia tay nữa, được không?” Thanh âm của Lãnh Lâm vốn ưu nhã dễ nghe, đặc biệt là sau khi tiến vào trạng thái cảm xúc, càng như rượu ngon nguyên chất, nhưng lại không cách nào tiến vào lòng Minh Tư.

“Dù anh có nói bao nhiêu lần cũng vậy thôi, Lãnh Lâm, chúng ta thật sự đã chia tay.” Thở dài một hơi, “Chúng ta có thể coi nhau như bạn.”

“Minh Tư, anh sẽ không buông tay.” Sau đó điện thoại truyền ra thanh âm tút tút, đối phương đã cúp máy. Minh Tư nhìn điện thoại di động, bất đắc dĩ thở dài, có lúc cậu không thể hiểu rõ, năm đó cậu đối với Lãnh Lâm là thân tình ỷ lại hay là ái tình, nhưng dù sao cũng đã là chuyện cũ, có một số việc, một khi đứt chính là đứt, tiếp tục níu kéo, ngược lại trở thành khổ não vô tận.

Mà ở một nơi khác, Lãnh Lâm cúp máy ngồi trong xe, lôi ra tấm hình duy nhất hân chụp cùng Minh Tư từ trong ví, nhìn hồi lâu, mới bước xuống xe mở cửa vào nhà. Đi lên phòng ngủ lầu hai, đập vào mắt chính là hình ảnh sàn nhà vốn không nhiễm một hạt bụi lại chất đồng hàng loạt túi đồ hoa lệ, Lãnh Lâm cảm thấy cái nơi vốn là nhà này đã hoàn toàn mất đi dáng vẻ ban đầu, mùi vị vốn thuộc về Minh Tư cũng bị hương nước hoa nồng đậm thay thế.

Toàn bộ nhẫn nại tức giận cùng nóng nảy của Lãnh Lâm bạo phát, đem những thứ chướng mắt kia ném qua cửa sổ, ánh mắt tựa như hàn băng ngàn năm nhìn trừng trừng Thượng Quan Tuệ đang ngồi trang điểm trước gương, “Tôi đã nói qua, ở cái nhà này, không cho phép có mùi nước hoa.”

Thượng Quan Tuệ mặc áo ngủ, trên mặt là mặt nạ dưỡng da, sợ Lãnh Lâm tiếp tục mất hứng, liền kéo xuống mặt nạ, “Lâm, lần sau em sẽ không như vậy nữa, anh đừng tức giận.”

Thanh âm lấy lòng không chút giả bộ, Lãnh Lâm nhìn đến phần bụng có chút lớn dần của Thượng Quan Tuệ, đè xuống lửa giận, không muốn để cho cơn điên tiết trở dậy, Lãnh Lâm đập cửa lái xe ra ngoài.

Điện thoại di động bị ném trên ghế phó lái đột ngột reo lên, vốn không muốn để ý tới, nhưng điện thoại vẫn reo không ngừng, Lãnh Lâm lạnh mặt, cầm lấy điện thoại đặt lên tai, không biết đối phương nói cái gì, sắc mặt không tốt này giờ của Lãnh Lâm bỗng dưng lộ ra nụ cười...

Hẹn địa điểm với người trong điện thoại, Lãnh Lâm lái xe phóng nhanh, đến chỗ hẹn liền xuống xe, thấy người đàn ông đứng dưới gốc cây lớn, lưng gù, trên mặt mang theo nụ cười khiến người không thoải mái. Lãnh Lâm nhíu mày, nhưng tầm mắt lướt qua vật trong tay ông ta, nháy mắt lãnh ý trên mặt cũng dần dần nhạt đi.

“Lãnh tiên sinh, đây là đồ ngài muốn.” Người đàn ông kia chìa ra vật trong tay, nụ cười trên mặt càng lộ vẻ lấy lòng.

Lãnh Lâm rút ra chi phiếu đã chuẩn bị sẵn từ trong túi áo, một tay cầm lấy vật trong tay người đàn ông kia, mở ra túi công văn nhìn hai lần, môi Lãnh Lâm bất giác ẩn hiện nụ cười, đang muốn xoay người rời đi, lại bị người đàn ông kia gọi lại.

“Lãnh tiên sinh.” Từ trong túi cầm ra một mẫu giấy, “Tôi còn có một đầu mối, phỏng chừng ngài sẽ thích.”

Lãnh Lâm nhìn một cái, là địa chỉ nơi ở hiện tại của Minh Tư, trên mặt lóe lên một nụ cười chói mắt, hài lòng lấy ra mấy tờ tiền lớn thả vào tay người đàn ông kia, tiếp theo liền lên xe rời đi.

Trong một cái sân không coi là quá lớn, Minh Tư ngồi dưới tàng cây đọc sách, dường như bị ánh mặt trời ầm ập làm cho có chút mơ màng buồn ngủ, không chú ý tới xung quanh, cũng không chú ý tới Lãnh Lâm bước xuống xe chậm rãi đi đến bên người cậu.

Lãnh Lâm mỉm cười, trong sát-na ấy cảm giác như thời gian trở ngược trở về những năm đầu tiên, hân hoan tình với Minh Tư sau giờ học, nhiệt độ của nắng cũng ầm ập như lúc này đây, khác biệt duy nhất chính là địa điểm.

Lãnh Lâm ngồi xổm người xuống, ngón tay nâng lên sợi tóc của Minh Tư, tất cả không vui trước đó với Thượng Quan Tuệ nháy mắt liền tiêu tán. Nghiêng người hôn lên Minh Tư đang ngủ, hài lòng nhìn người tâm niệm động đây, nhưng ngay sau khi Minh Tư thốt ra một cái tên, hơi thở trên người Lãnh Lâm liền trở lại giá rét khủng bố, ‘Khanh Hàm’? Không cần nghĩ nhiều Lãnh Lâm cũng biết Minh Tư đang gọi người yêu mới kia.

Lòng Lãnh Lâm giống như tuôn đổ ngũ vị, chua cay mặn đắng ngọt đan xen. Dĩ vãng trong lòng Minh Tư chỉ có hắn, không có bất kỳ khe hở nào để người khác có thể tiến vào. Nhưng từ ba tháng trước, sau khi Minh Tư biến mất trước mặt hắn, Lãnh Lâm phát hiện cậu đã thay đổi. Là hắn khiến cho cậu thay đổi, hay là rời đi hắn, khiến cho cậu thay đổi. Vô luận câu trả lời là gì, Lãnh Lâm cũng không muốn tìm hiểu.

Đang lúc hân hoan trầm tư, Minh Tư dần tỉnh lại, mở ra đôi mắt có chút mê ly, lấy lại bình tĩnh, mới nhìn rõ Lãnh Lâm trước mặt, đáy mắt Minh Tư thoáng qua kinh dị, đứng dậy lui về phía sau hai bước, “Anh làm sao tới đây?” Minh Tư càng ngày càng không đoán được thái độ lúc nóng lúc lạnh của Lãnh Lâm, sự xuất hiện đột ngột ngày hôm nay của hắn, khiến cho tâm tình Minh Tư chất đầy nặng nề.

“Đây chính là chỗ ở mới của em?” Lãnh Lâm khôi phục khuôn mặt lãnh đạm cũng đứng dậy, nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng đưa ánh mắt trở về trên người Minh Tư, “Một nơi không tới ba tháng?”

“Đúng, đây là nhà mới của tôi.”

“Địa phương không tệ.” Lãnh Lâm nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười làm cho người khác toàn thân phát lạnh, “Minh Tư, em nói xem nếu có người không tìm được nhà, vậy người đó phải bị trừng phạt như thế nào mới được đây?”

Minh Tư không tự chủ lùi về sau, biểu tình, thái độ của Lãnh Lâm, khiến cậu có dự cảm xấu, “Lãnh Lâm, chúng ta đã chia tay.”

“Anh biết.” Nhìn Minh Tư lui về phía sau, Lãnh Lâm cũng không tức giận, chẳng qua từng bước từng bước đi tới trước mặt Minh Tư, “Nhưng anh nhớ em từng nói qua, chúng ta có thể coi nhau như bạn, chẳng lẽ bạn bè không thể đến tìm em, không thể trò chuyện với em?” Ôm lấy Minh Tư chuẩn bị né tránh, “Thậm chí là hôn môi.”

Âm tiết sau cùng của Lãnh Lâm, chìm ngập trong nụ hôn, Minh Tư giãy giụa, muốn thoát khỏi hơi thở nồng đậm nóng bỏng kia, nhưng phí công, cuối cùng buông tha giãy giụa mặc cho Lãnh Lâm hôn, cho đến khi Lãnh Lâm rời đi đôi môi đỏ tươi, Minh Tư mới dùng sức đẩy ra một khoảng cách, từng ngụm từng ngụm hít lấy không khí.

Nụ cười của Lãnh Lâm càng thêm khó dò, sống lưng Minh Tư giống như có gió lạnh thổi qua, xoay người muốn thoát khỏi cái ôm khiến cậu không thoải mái này, lại bị Lãnh Lâm nhìn thấu, thủ đoạn giữ lấy càng thêm dùng sức.

Cánh tay có chút đau, Minh Tư ngẩng đầu nhìn Lãnh Lâm, khuôn mặt người kia từ đầu đến cuối luôn mỉm cười, giống như dịu dàng, giống như nhu tình, tựa như sự thô bạo lúc này đây, là người khác, không phải hắn.

“Các người đang làm gì?!”

Chất giọng lạnh như băng, khiến cho hai người đang ngưng đọng trong không khí cứng ngắc hồi thần.

Hai hàng lông mày của Lãnh Lâm không lộ ra bất kỳ thần sắc kinh hoàng nào, ngược lại phần lớn là tức giận, “Đường tổng tài, thật là đúng lúc nhỉ, tới chỗ nào cũng gặp được ngài.” Bàn tay ôm lấy Minh Tư không tiết chế mà dùng lực ấn chặt, một tay hộ ở ngang eo Minh Tư, nhìn như tình nhân mập mờ thân mật, thật ra chỉ có bản thân Minh Tư và Lãnh Lâm tay nổi gân xanh, mới biết Minh Tư thừa nhận bao nhiêu áp lực.

“Quả thật rất đúng lúc.” Ánh mắt Đường Tư Phong nhìn về phía Minh Tư cùng Lãnh Lâm, trong mắt dày đặc khinh thường, nhưng đáy mắt lại ngưng tụ băng giá, “Tôi vẫn giữ câu nói kia, Lãnh tiên sinh là nhân vật công chúng, hy vọng cậu có thể quý trọng tiền đồ hiện tại.”



“Đa tạ Đường tiên sinh nhắc nhở.” Không phải bởi vì lời nói của Đường Tư Phong mới buông ra Minh Tư, mà vì Lãnh Lâm biết, hấn càng cứng rắn, sẽ chỉ càng khiến Minh Tư cách xa hấn hơn. Nhưng nhìn đến Minh Tư nhanh chóng lùi xa giữ khoảng cách ngay thời khắc hấn buông ra kia, tim Lãnh Lâm xuất hiện từng tia đau đớn. Nhưng trên môi vẫn mang theo nụ cười, nhìn Minh Tư, “Anh sẽ còn tới.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Minh Tư nhìn cổ tay bầm tím, trong lòng than nhẹ, quen biết Lãnh Lâm mười năm, coi như không còn là tình nhân, cũng hy vọng có thể trở thành bạn, nhưng mà... Giương mắt nhìn về phía chiếc xe phóng đi bỏ lại bụi đất, Minh Tư biết, loại suy nghĩ này vĩnh viễn sẽ không thành hiện thực.

“Lãnh Lâm cũng đã đi rồi, còn quyến luyến không thôi vậy sao?”

Thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía Đường Tư Phong, đập vào mắt lại là giễu cợt cùng nồng đậm khinh thường của đối phương, Minh Tư không khỏi cười khổ, quả thực cậu không biết đã đắc tội người này lúc nào, “Đường tiên sinh, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì hay không?”

“Hiểu lầm thì không có, nhưng tôi có một câu thành thật khuyên cậu.” Thanh âm vô cùng lãnh đạm, nhưng vô hình trung mang theo một loại khí thế.

Minh Tư mỉm cười, “Đường tiên sinh, mời nói.”

“Nếu cậu đã sống chung với Khanh Hàm, thì đừng đi trêu chọc những kẻ khác.”

Mặc dù lời này không chút thân thiện, nhưng Minh Tư cũng không có không vui, bởi vì cậu biết, người trước mắt này thật sự rất quan tâm Sở Khanh Hàm, Minh Tư cũng không tiếp lời, vẫn như cũ mỉm cười đậm mạc, “Ngày đã trễ thế này, ở lại ăn cơm tối đi.” Dứt lời, liền xoay người mở cửa vào nhà.

Dự liệu hết thấy phản ứng của Thẩm Minh Tư, duy nhất không đoán được cậu sẽ phản ứng thế này, lòng mày Đường Tư Phong hơi nhíu, dừng lại mấy giây, cuối cùng vẫn theo đuôi đi vào nhà.

Trầm mặc nấu cơm, trầm mặc ăn cơm, không một câu trò chuyện, sau khi ăn xong Minh Tư trở về phòng bếp rửa chén, mà Đường Tư Phong đã đứng dậy rời đi...

Ngày hôm sau trời vừa hửng sáng, Đường Tư Phong đã lần nữa xuất hiện trước cửa Sở gia. Minh Tư còn đang mơ màng đứng dậy, chỉ mặc một bộ đồ ngủ đi ra mở cửa, “Đường tiên sinh.” Gió lạnh đột ngột khiến Minh Tư không tự chủ kéo lấy đồ ngủ trên người, tránh đường để cho Đường Tư Phong tiến vào.

Đóng cửa lại, Minh Tư cũng không mở miệng hỏi han, thậm chí là nguyên nhân khiến hấn bái phỏng người hấn cực ghét sớm như vậy, bởi vì câu trả lời đã rất rõ ràng, Đường Tư Phong đang lo lắng, Lãnh Lâm sẽ tới quấy rầy lần nữa.

Khoảnh khắc Minh Tư đóng cửa, Đường Tư Phong liền quan sát Minh Tư, một thân quần áo ngủ màu ngà

khiến cho da thịt Minh Tư càng lộ vẻ trắng nõn, tóc tai bình thường luôn chỉnh tề bởi vì vừa ngủ dậy mà có chút lộn xộn vểnh lên, cùng với ánh mắt đậm mạc bình thường có chút bất đồng.

Nụ cười tà mị biến mất đã lâu của Đường Tư Phong lại xuất hiện trên gương mặt, thật giống như có thêm chút gì đó, nhất là khi gương mặt tuấn dật của hắn chỉ cách một bàn tay thì dừng lại trước mặt Minh Tư, nụ cười lịch sự của Minh Tư vẫn không chút biến hóa, bởi vì cậu thấy được trong mắt Đường Tư Phong không có ý cười, ngược lại tràn đầy khinh thường, cho nên loại hành động tương tự trên đùa này, chẳng qua là một loại uy hiếp biến hình mà thôi.

“Thì ra thật sự là một mỹ nhân.” Đưa tay vén tóc trên trán Minh Tư, động tác chưa đạt tới ôn nhu, nhưng cũng không tính là thô lỗ, trên mặt không có chút ý hài hước nào, “Khó trách nhiều người thích cậu như vậy.”

“Bữa sáng ăn món Trung được không?”

Uy hiếp trong lời nói bị Minh Tư nhẹ nhàng chuyển trở về bữa ăn sáng, Đường Tư Phong thu hồi hết thấy cảm xúc lộ ra ngoài, buông xuống bàn tay đặt trên tóc Minh Tư, nhìn Minh Tư một cái thật sâu, liền xoay người ngồi vào ghế sofa, cầm lên quyển sách trên bàn, cúi đầu lật xem, tựa như cái gì cũng không phát sinh, tựa như trước giờ vẫn luôn an tĩnh như vậy.

Khoảnh khắc Đường Tư Phong xoay người, Minh Tư thấy được hắc lợ đang toát ra thần sắc tức giận, môi Minh Tư dần dần cong lên, trở về phòng thay đổi đồ mặc ở nhà, sửa sang lại phòng ngủ, trong nhà vẫn như cũ giống như chỉ có một mình cậu, nhưng trên thực tế, người đang trong trạng thái tương tự ‘hộ vệ’ kia, vẫn không có đổi tư tể ngồi trên sofa.

## 18. Chương 17

Tốc độ lái xe tăng vọt, tựa như chỉ có vận tốc cực hạn mới làm cho tâm tình hắn bình phục. Lúc sắp sửa tiến vào thành phố, Lãnh Lâm đột nhiên dừng xe, đầu gục xuống tay lái, nhắm lại hai mắt, trong đầu tràn ngập nụ cười của Minh Tư, sự ôn nhu của Minh Tư, sự tỉ mỉ chu đáo của Minh Tư đối với hắn, còn có ánh mắt kiên định lúc chia tay của Minh Tư, chúng liên tục xuất hiện, giống như có sinh mệnh mà hiện ra sống động trong đầu Lãnh Lâm.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, những kí ức này đã trở thành một loại thống khổ, nắm chặt đấm tay, hít sâu một hơi, nhìn về phía tập hồ sơ kia, ánh mắt Lãnh Lâm mới dần dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi khởi động xe, hướng về quán bar mà đi.

Lúc chưa cùng Minh Tư tách ra, Lãnh Lâm rất thích tới quán bar, rất thích không khí nơi đó, có tiếng cười vui vẻ, có rượu ngon, còn có rất nhiều mỹ nhân muôn màu muôn vẻ, cùng bạn bè nói chuyện quên cả trời đất, nhưng lúc Minh Tư dần dần biến mất khỏi cuộc sống của hắn, Lãnh Lâm bắt đầu có sự lệ thuộc đặc biệt đối với nhà.

Thế nhưng hiện tại, người đàn bà kia vào nhà ở, làm tan đi nỗi khát vọng đối với nhà của hắn, không chỗ để đi, quán bar lại trở thành trọng tâm trong cuộc sống của hắn, bất đồng duy nhất chính là, tại nơi này, sự tìm kiếm của Lãnh Lâm chỉ còn có men rượu.

Số lần tới đây uống rượu càng thêm khốc liệt, rượu qua ba tuần, sáng sớm trợ lý nhỏ sẽ chạy tới, đỡ Lãnh Lâm ngồi vào trong xe, hộ tống Lãnh Lâm trở về chỗ ở của hắn.

Đậu xe xong, đỡ Lãnh Lâm lắc lư lão đảo ngồi lên thềm đá hoa lệ của biệt thự, trợ lý nhỏ từ ngày đầu tiên nhận nhiệm vụ, liền biết quy tắc Lãnh Lâm không cho phép bước vào nhà hắn, cậu không dám tự tiện mở cửa bước vào, cũng không dám ném Lãnh Lâm một mình ở cửa, khe thở dài một tiếng, trợ lý nhỏ đứng dậy, nhấn chuông cửa.

Khi thấy đại minh tinh Thượng Quan Tuệ xuất hiện trước mắt, trợ lý nhỏ cũng không giật mình, dẫu sao có một số việc đối với trợ lý và quản lý, đều không phải là bí mật, “Thượng Quan tiểu thư, Lãnh tiên sinh uống nhiều rồi, làm phiền cô đỡ ngài ấy đi vào được không?”

“Haizz, đã lớn như vậy, tại sao Lâm còn không biết tự chiều cổ bản thân.” Thượng Quan Tuệ hoàn toàn không có ý đưa tay ra đỡ, ngược lại tránh sang một bên tạo lối đi ngay cửa, “Cậu đỡ anh ấy lên lầu hai phòng ngủ thứ nhất.”

“Cái này...” Trợ lý nhỏ có chút chần chờ, dẫu sao cậu chỉ nghe lệnh của Lãnh tiên sinh, trắng trợn phá hư quy tắc của ông chủ, quả thật có chút sợ hãi ngày mai bản thân phải cuốn gói ra đi.

“Cái gì mà cái này cái kia.” Trên mặt Thượng Quan Tuệ lộ ra vẻ không vui, phủ tay lên bụng, “Còn không đi.”

Trợ lý nhỏ mím môi, cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn đỡ Lãnh Lâm say đến tê liệt trở về phòng, làm xong chuyện nên làm, trợ lý nhỏ mới đứng dậy rời đi.

Ngã xuống giường, Lãnh Lâm vẫn còn mang giày, đắp chăn thật dày, mi tâm nhú thật chặt, say rượu khiến hắn hết sức không thoải mái, kéo lấy áo sơ mi không được thay đổi trên người, mang theo nếp nhăn cùng mùi rượu nồng đậm, đắm chìm trong men rượu mê huyền, khiến hắn nhất thời sinh ra ảo giác, không tự chủ gọi tên Minh Tư.

Dây thần kinh chậm chạp chạm tới bộ nhớ, Lãnh Lâm lắc người miễn cưỡng ngồi dậy, tốn sức mở mắt ra, mơ hồ nhìn xung quanh, bài trí không có thay đổi, nhưng trên bàn trang điểm bỏ thêm rất nhiều đồ, trên tủ đầu giường là một khung hình chưa từng thấy qua, Lãnh Lâm đưa tay cầm lấy mấy lần, mới cảm chắc trong tay, là hình của Thượng Quan Tuệ.

Lửa giận không cách nào đè nén bộc phát ra ngoài, quăng khung hình xuống đất, đem toàn bộ những thứ không thuộc về cái nhà này vứt xuống đất. Trong lúc hắn điên cuồng đập đồ, Thượng Quan Tuệ chẳng thèm tới nhìn một cái, không khuyên, cũng không sợ hãi, chỉ khép cửa lại, không muốn nhìn thấy nhân vật vốn hoa lệ kia, lúc này đây lại giống như một hán tử say mềm, sau khi rượu vào liền trở thành tên điên múa may đập đồ loạn xạ.

Khoi thông phiền não, một đồng đồ trang điểm bởi vì sự bạo lực của Lãnh Lâm mà chia năm xẻ bảy, chất lỏng từ trong chai lọ bể tan tành chảy ra, phiêu tán mùi thơm nồng nặc, hun ngợp cả căn phòng. Lãnh Lâm ngừng tay, xụi lơ ngã xuống giường, hắn cảm thấy bản thân hiện tại rất loạn rất loạn, suy nghĩ quay trở về trước kia, cho dù hắn có say rượu, thì Minh Tư vẫn luôn chiều cố hắn rất tốt.

Mùi thơm gay mũi kéo tỉnh hắn từ trong kí ức, Lãnh Lâm mặc dù vẫn say, nhưng đầu óc hắn lại thanh tỉnh. Hắn biết cuộc sống của hắn đã hoàn toàn rối loạn, khoảng không gian hắn kiên trì gìn giữ, đã bị người khác tước đoạt không còn dư lại mảnh nào, giống như mùi thơm nồng đậm kia, đã xâm nhập vào mỗi một xó xỉnh trong nhà hắn. Tâm tình phiền muộn có chút ũ rũ, Lãnh Lâm dứt khoát kéo chăn qua đầu, che đi hương vị khiến người chán ghét, nghênh đón bóng tối tràn ngập mùi rượu.

Mà lúc này, Minh Tư đang ôm máy tính trò chuyện qua video cùng Sở Khanh Hàm, không có quá nhiều ngôn ngữ trao đổi, chẳng qua hai người giống như thường ngày ở nhà, Minh Tư phiên dịch những thứ Tiêu Viễn giao cho cậu, Sở Khanh Hàm xử lý văn kiện của hắn. Mặc dù cách một lớp màn hình, mỗi người đều rất bình thản mà bận rộn công việc của riêng mình, nhưng cả hai thỉnh thoảng lại ăn ý mà nhìn nhau, trong vô hình lộ ra một loại âm áp kỳ diệu.

“Minh Tư.”

Ngẩng đầu lên từ trong đồng chữ phiên dịch, Minh Tư nhìn về phía Sở Khanh Hàm trên màn hình, “Hửm?”

Ánh mắt Sở Khanh Hàm lộ ra ôn nhu, phối hợp với chất giọng dễ nghe, khiến cho cảm xúc bao phủ lên hai chữ thốt ra không cách nào sánh được, “Nhớ em.”

Minh Tư mỉm cười, nụ cười kia như tia nắng mặt trời, mang theo ánh sáng rực rỡ, đây là lần đầu tiên Sở Khanh Hàm nói ra một câu ‘buồn nôn’ đến vậy, mặc dù đơn giản, nhưng vô cùng chân thành, chất phác, âm áp lắng đọng trong trái tim, khiến hàng mi của Minh Tư cũng lấy nhiệm cả phần âm áp ấy, “Em cũng nhớ anh.”

## 19. Chương 18

Liên tiếp hai ngày, Đường Tư Phong sẽ đúng hạn đến thăm, vẫn không nói bất kỳ lời nào, có lẽ sự trao đổi duy nhất mỗi ngày, chính là trong ánh mắt kia dần dần giảm bớt sự khinh miệt. Minh Tư vẫn không rõ, nhưng cũng không hỏi nguyên do hay để ý tới. Vẫn mỉm cười với Đường Tư Phong, trải qua cuộc sống đơn giản.

Mặt trời mọc rồi lặn, khi ánh bình minh của ngày thứ ba chiếu rọi, Đường Tư Phong luôn có mặt đứng giờ lại không xuất hiện. Người tới bàn giao thay thế là Hồng Lâm, mặc dù Minh Tư cùng Hồng Lâm không có quen biết quá sâu, nhưng so với Đường Tư Phong, Minh Tư ở một mình cùng Hồng Lâm càng tự tại.

Pha hai ly trà nóng, Minh Tư và Hồng Lâm ngồi tán gẫu ở phòng khách. Đến buổi trưa, vì công ty có văn kiện cần ký, Hồng Lâm phải rời đi. Minh Tư rảnh rỗi có chút nhàm chán, mở máy tính lướt xem tài liệu

tham khảo tiếng nước ngoài, âm thanh du dương của chuông điện thoại vang lên, Minh Tư nhìn dãy số phía trên, là một dãy số lạ hoàn toàn không ấn tượng, chần chờ một chút, cuối cùng vẫn tiếp máy.

“Minh Tư, chúng ta nói chuyện một lát được không?” Thanh âm chậm rãi của Lãnh Lâm truyền tới, “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“... Được.” Không cần suy nghĩ nhiều, những ngày qua Minh Tư đã cho số điện thoại của Lãnh Lâm vào sổ đen, Lãnh Lâm mới phải dùng số lạ.

Không ngờ Minh Tư đồng ý nhanh như vậy, giọng của Lãnh Lâm càng tỏ ra ôn nhu hơn rất nhiều, “Vậy một tiếng sau chúng ta gặp mặt tại quán cà phê Z.”

“Được.”

Gọi taxi, lúc Minh Tư tới quán cà phê Z, vừa vặn kém thời gian hẹn năm phút. Bước vào không gian hoa lệ lại ưu nhã của quán, Minh Tư liền được nhân viên phục vụ chờ sẵn dẫn tới phòng VIP. Nhìn Lãnh Lâm đứng đây, Minh Tư đi vòng qua đối phương, ngồi xuống vị trí đối diện.

Sự lạnh lùng của Minh Tư khiến tim Lãnh Lâm hừng lấy đủ loại mùi vị, than nhẹ trong lòng, nhưng ánh mắt vẫn tỏ ra hết sức ôn hòa, “Chúng ta thật sự không thể nào sao?”

“Lãnh Lâm, em hy vọng chúng ta sớm tụ sớm tan.”

Không cần nói những thứ khác, sự kiên định của Minh Tư đã nói rõ toàn bộ, Lãnh Lâm cũng không nổi giận như ngày xưa, ngược lại lộ ra mỉm cười mang phong độ của ngôi sao, “Minh Tư, anh tin tưởng, so với Sở Khanh Hàm, anh thích hợp với em hơn.” Đưa ra túi văn kiện trong tay, đặt ở trên bàn trước mặt Minh Tư.

Nhìn lướt qua, Minh Tư cũng không đưa tay mở ra, chỉ đứng đây, “Những gì em muốn nói đã nói xong, tạm biệt.”

“Minh Tư, em thật sự không muốn nhìn một chút sao?” Lãnh Lâm ngược lại rất trấn định ngồi yên tại chỗ, bưng tách cà phê khẽ nhấp một ngụm, “Anh nghe nói Tiêu Viễn là ứng cử viên dự bị cho vị trí chủ bút, em cũng biết ông chủ của nhà xuất bản kia là bạn của anh, chỉ cần anh nói một câu, toàn bộ cố gắng của Tiêu Viễn, sẽ lập tức biến thành bọt nước.”

Uy hiếp trắng trợn khiến lông mày Minh Tư hơi nhíu lại, nhưng cậu biết Lãnh Lâm nói được thì sẽ làm được, đành phải ngồi về chỗ cũ, đưa tay mở ra túi văn kiện, nhìn về phía mấy tờ giấy bên trong. Khi nhìn xong từng tờ, Minh Tư lại đem văn kiện trả trở về, ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Lâm, “Những thứ này tôi đã nhìn xong, tôi có thể rời đi chưa?”

Bình tĩnh, là hoàn toàn bình tĩnh, ngay cả cái khẽ nhúc nhích của lông mày cũng là bình tĩnh, loại an tĩnh

này khiến tim Lãnh Lâm giống như bị cái gì đó đâm một cái, đau đớn vạn phần, “Chúng ta ở chung mười năm, chẳng lẽ còn không bằng một Sở Khanh Hàm ở chung với em mấy tháng hay sao?” Nén xuống lửa giận, Lãnh Lâm cười nhạt, “Hay là em không ngại làm thể thân cho Đường Tư Tiệp.”

Khóe môi Minh Tư nhẹ nhàng cong lên, nụ cười thanh đạm như gió, không có vui vẻ hay giận giữ, “Dù trong phương diện thân thể hay tình cảm, anh ấy đều chưa từng phản bội tôi.”

Nụ cười trên mặt Minh Tư khiến cho đáy mắt sâu thẳm của Lãnh Lâm thoáng qua tức giận, tại sao Minh Tư lại tin nhiệm Sở Khanh Hàm như vậy, còn đối với mình ngay cả một cơ hội cũng không cho.

“Tôi cần phải trở về, Lãnh tiên sinh, tạm biệt.” Dứt lời, Minh Tư liền lần nữa đứng dậy, mở cửa rời đi.

Lãnh Lâm nắm chặt hai nắm tay, ổn định tâm tình muốn đuổi theo. Điện thoại di động trên bàn vang lên, Lãnh Lâm vốn không rảnh để ý, nhưng nhìn đến dãy số phía trên, hần liền đưa tay cầm lấy, “Ông nội. Dạ, cháu biết. Bây giờ cháu quay về.”

Để điện thoại xuống, Lãnh Lâm đứng dậy bước đến trước cửa sổ, cúi nhìn Minh Tư đã đi xuống lầu dưới, ánh mắt toát ra vẻ kiên định. Lãnh Lâm biết Minh Tư là một phần trong cuộc sống của hắn, không có Minh Tư, thế giới của hắn trở nên ngổn ngang hỗn loạn. Bất luận dùng biện pháp gì, hắn cũng sẽ khiến cho Minh Tư lần nữa trở về trong vòng tay của hắn...

## 20. Chương 19

Ra khỏi quán cà phê, Minh Tư gọi taxi nhưng không về nhà, mà đổi đường đi đến hiệu sách. Vừa xuống xe, dừng bước nhìn về phía Đường Tư Phong đến còn sớm hơn cậu một bước, đang chờ ở đối diện.

Lần thứ hai đi vào một quán cà phê khác, Minh Tư chỉ có thể cười khổ. Nhìn quán cà phê lớn như vậy nhưng một người cũng không có, Minh Tư liền biết đây là ý tứ của Đường Tư Phong, sau khi ngồi xuống, liền đi thẳng vào chủ đề, “Anh đang theo dõi tôi.”

“Đúng vậy.” Không chút phủ nhận, Đường Tư Phong nhìn thẳng vào Minh Tư, “Chẳng lẽ cậu không muốn hỏi tôi, chuyện Lãnh Lâm tra được rốt cuộc có phải thật hay không?”

Minh Tư lắc đầu một cái, bưng lên tách cà phê trước mặt nhấp một ngụm, tựa như những chuyện này không liên quan đến cậu.

Loại phản ứng bình tĩnh như vậy khiến cho Đường Tư Phong nhướng mày, “Chẳng lẽ cậu một chút cũng không muốn biết quan hệ giữa Khanh Hàm và em trai tôi, hay là cậu một chút cũng không yêu Sở Khanh Hàm.”

“Đường tiên sinh, tôi nghĩ anh chưa từng chân chính yêu qua một người nào.” Minh Tư chậm rãi mỉm cười, không hề sắc bén, ngược lại rất ôn hòa, “Tiền đề của việc yêu một người, chính là tin tưởng, vô luận trước kia họ có tình nhân hay không, cũng là chuyện tình cảm trước kia của họ.”

“Chẳng lẽ cậu một chút cũng không quan tâm, một chút cũng không tức giận?”

“Tại sao phải tức giận, chẳng lẽ bởi vì Lãnh Lâm nói hình dáng của tôi và Đường Tư Tiệp rất giống nhau, cho nên tôi là thể thân của cậu ấy hay sao?” Cầm lên muỗng nhỏ, khuấy đều cà phê, Minh Tư từ trong tách cà phê dời đi tầm mắt, nhìn về phía Đường Tư Phong, “Nói cách khác, tôi chia tay với Lãnh Lâm, lại gặp gỡ Khanh Hàm, chẳng lẽ Khanh Hàm là thể thân của Lãnh Lâm?”

Thật ra thì hình dáng của Đường Tư Tiệp và Minh Tư không hề giống nhau, là hai loại phong cách hoàn toàn khác nhau, khuôn mặt cũng là hai kiểu khác biệt, chẳng qua ban đầu Đường Tư Phong tung ra tin tức hư cấu, cho nên mới bị giả thuyết thành thể thân. Đường Tư Phong vẫn mê muội không nhận ra, hình ảnh định kiến về Thẩm Minh Tư trong lòng hắn dần dần bị phá hủy, thế nhưng...

“Nếu như không phải lần trước hai người đi du lịch, tôi nghĩ cậu vẫn sẽ không biết đến Đường Tư Tiệp, chẳng lẽ cậu không tức giận Sở Khanh Hàm không nói cho cậu?”

“Chuyện giữa tôi và Lãnh Lâm, Khanh Hàm cho tới bây giờ đều không hỏi. Mặc dù lúc ban đầu quen biết, Khanh Hàm có điều tra tôi, nhưng chuyện giữa Đường thiếu gia và anh ấy, tôi cũng đã biết từ chỗ Lãnh Lâm, dù không phải tôi tự nguyện nhìn, nhưng cũng xem như đã biết.” Tay khuấy cà phê vẫn không dừng lại, “Huống chi chuyện giữa Đường thiếu gia và Khanh Hàm là chuyện tình trước kia của bọn họ, mà không phải là bây giờ, tại sao tôi lại phải tức giận.”

Đường Tư Phong nhìn Minh Tư hồi lâu, rồi chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ nhìn đường phố người đến người đi, “Cậu có muốn biết tại sao Khanh Hàm sợ bị người chạm vào hay không?”

“Muốn.”

“Hai nhà chúng tôi đều là thế gia, trưởng bối thì luôn giao hảo, thành ra thế hệ tuổi xấp xỉ như chúng tôi cũng thường chơi chung một chỗ. Ngày đó, tôi đùa dai đem Khanh Hàm khóa trái nhốt ở trong phòng của dì tôi, thật ra dì là một người phụ nữ rất đẹp rất dịu dàng, nhưng bởi vì tuổi thiếu thời bị tổn thương tình cảm, thần trí có lúc sẽ trở hỗn loạn. Bình thường mỗi khi nhìn thấy những đứa trẻ như chúng tôi, dì sẽ luôn mỉm cười ngọt ngào, nhét chút kẹo cho chúng tôi ăn, chúng tôi cũng không sợ dì, nhưng vào những ngày đó dì thay đổi có chút kinh khủng, không nhận ra ai, cứ ngồi một chỗ cười rất lạnh, mà tôi lại đem Khanh Hàm khóa nhốt ở trong căn phòng kia.”

Đường Tư Phong từ trong túi áo cầm ra bao thuốc lá, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, mới chậm rãi kể tiếp, “Không ngờ ngày đó dì ở trong phòng đốt lửa, muốn thiêu chết mình, khi người lớn mở cửa xông vào, chỉ thấy một biển lửa cùng thi thể dì đã cháy đến mặt mũi hoàn toàn hư tổn, Khanh Hàm rúc ở trong góc, chỗ không tới nửa mét chính là thi thể phát ra mùi cháy khét của dì.”

Lại hít một hơi thuốc lá, trong con ngươi Đường Tư Phong mang theo hồi hận, “Từ ngày đó trở đi, Khanh

Hàm liền rất sợ người khác chạm vào.” Ánh mắt dừng trên người Minh Tư, “Cho nên tôi hy vọng cậu có thể thật lòng yêu cậu ấy, đừng để tôi phát hiện cậu phản bội Khanh Hàm, nếu không dù Khanh Hàm có hận tôi, tôi cũng sẽ khiến cho cậu biến mất hoàn toàn trên thế gian này.”

Minh Tư dường như thấy được thứ gì đó từ trong mắt Đường Tư Phong, cậu đột nhiên cảm nhận được, nhiều năm qua cõi lòng Đường Tư Phong đã đè nén hồi hận đến nặng nề. Minh Tư mỉm cười mỏng manh, mềm mại tựa gió nam, mang theo dịu dàng, “Tôi yêu Sở Khanh Hàm, nhưng đây không phải là lời cam đoan hướng về anh, mà là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng tôi.” Minh Tư bưng tách cà phê đến bên môi, uống vào trong miệng, rồi mới đứng dậy, “Cảm ơn anh đã mời, cà phê rất ngon.”

Lúc Minh Tư đi tới cửa, Đường Tư Phong mới lên tiếng lần nữa, giọng điệu không chậm rãi cũng không vội vàng, “Tư Tiếp cùng Khanh Hàm chỉ là bạn, tài liệu Lãnh Lâm tra được không phải thật.”

Nói cách khác cậu không phải thể thân, giữa Đường thiếu gia và Khanh Hàm không có quan hệ mập mờ. Đối với việc Đường Tư Phong nói ra chân tướng, Minh Tư cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ gật đầu một cái, “Cảm ơn.” Sau đó mới đẩy cửa rời đi.

## 21. Chương 20

Trong từ điển của Minh Tư, tình yêu giống như cuộc sống, nhưng cuộc sống vẫn xoay quanh tình cảm. Việc chăm sóc Lãnh Lâm đối với cậu có lẽ chỉ là thói quen, khi Đường Tư Phong hỏi cậu, cậu cũng tự hỏi lòng mình, cậu thật sự yêu một Sở Khanh Hàm chỉ sống chung mấy tháng ngắn ngủi, hay đây cũng chỉ là thói quen, hoặc giả bởi vì trong lúc cảm thấy cô đơn, thì nguồn ấm áp đột ngột ập đến kia khiến cậu sinh ra ảo giác về tình yêu.

Trong lòng vốn có chút mộng lung mờ mịt, cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ qua vấn đề này, đột nhiên bị Đường Tư Phong hỏi đến, tại giây phút ấy, Minh Tư mới nhận ra, cậu yêu người kia.

Mặt trời mọc rồi lặn, trong những ngày Sở Khanh Hàm rời đi, cậu nhận ra chờ đợi cũng không phải là cô độc, nhớ nhung cũng không phải là trống rỗng, mà hết thảy đều là ấm áp, một loại cảm giác ấm áp, không cách nào dùng câu từ để hình dung, không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả cảm xúc chính xác.

Nhất là sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy, phát hiện Sở Khanh Hàm vốn phải hai ngày nữa mới về lại đang nằm ngủ bên cạnh, vẫn là cái ôm mười phần chiếm hữu ấy, không hề bá đạo, ngược lại mang theo vô tận ôn nhu.

Minh Tư mỉm cười ấm áp, nhẹ nhàng chạm môi vào môi nam nhân, “Hoan nghênh trở về nhà.” Một cái chạm êm ái, lại khiến lòng Minh Tư sinh ra rung động. Nhẹ nhàng rời khỏi lồng ngực nam nhân, Minh Tư thay đổi quần áo, rửa mặt xong, liền đi ra phòng ngủ, bật rộn gần ba tiếng, một bàn thức ăn phong phú xuất hiện.

Minh Tư cúi xuống tạp dề, dùng khăn lông xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn về phía nồi canh đang sôi trào,



lại nhìn đồng hồ treo trong phòng bếp, rồi mới đi vào phòng ngủ, nhìn nam nhân trên giường vẫn còn ngủ say. Minh Tư cúi người xuống, khẽ đẩy đẩy Sở Khanh Hàm, “Khanh Hàm, tỉnh dậy đi, ăn cơm xong rồi hẳn ngủ tiếp.”

Mí mắt hơi mở ra, khuôn mặt đẹp trai của Sở Khanh Hàm mang theo lười biếng nồng đậm, nhưng trong mắt Minh Tư lại giống như đứa trẻ hiềm khi làm nũng, môi cậu bất giác cong lên, “Em nấu mấy món anh thích ăn, trước tiên đứng dậy rửa mặt nào.”

“Ừm.” Mặc dù đồng ý, Sở Khanh Hàm lại không đứng dậy, mà đưa tay kéo Minh Tư đứng ở cạnh giường vào trong lồng ngực, hôn lên mặt, lên trán Minh Tư, trong con ngươi chứa đầy ôn nhu, rồi mới từng chút từng chút một ngồi dậy, “Minh Tư.”

“Sao thế?”

Trên mặt Sở Khanh Hàm thấp thoáng nụ cười, rất mơ hồ, nhưng lại giống như làn nước mềm mại, chẳng qua vẫn như cũ không buông ra Minh Tư, ôn nhu ôm vào lòng, hít lấy ấm áp, hít lấy hơi thở, “Rất thơm.”

“Vậy thì nhanh lên, đến giờ ăn cơm rồi.” Mặt Minh Tư hơi ửng đỏ, dời tầm mắt sang một bên. Thật không hiểu làm sao, Sở Khanh Hàm mới đi công tác có mấy ngày, trở về liền biến hóa lớn như vậy. Nhìn vào mặt Sở Khanh Hàm, Minh Tư biết những lời này của hắn chân chính bao hàm ý nghĩa gì, nhưng cậu cũng biết, Sở Khanh Hàm không đành lòng để cậu chịu khổ dù chỉ một chút, “Hơn nữa em cũng đói.”

“Được.” Hôn thật sâu lên đôi môi đỏ thắm của Minh Tư, nhìn gương mặt người yêu vì hắn mà nhuốm đỏ, nụ cười trong mắt Sở Khanh Hàm càng lan tỏa, ôm ngang lấy người trong lòng, từ trên giường đứng dậy, đi vào phòng bếp.

Nhẹ nhàng đặt Minh Tư xuống trước bàn ăn, Sở Khanh Hàm mới xoay người xới cơm.

Ăn cơm xong, Sở Khanh Hàm liền để Minh Tư ngồi nghỉ ngơi trong phòng khách, toàn bộ nhiệm vụ rửa chén thu dọn này nọ đều tự mình nhận lấy. Trong tay Minh Tư bưng tách trà nóng, mỉm cười nhìn nam nhân bận rộn trong phòng bếp, đợi đối phương thu dọn thỏa đáng, Minh Tư liền dịch chuyển sang bên cạnh một chút, cơ thể cũng tự nhiên dựa vào lồng ngực của người đã ngồi xuống bên cạnh cậu.

Sở Khanh Hàm vòng tay qua eo Minh Tư, một tay khác nhận lấy tách trà trong tay Minh Tư bỏ qua một bên, lại ôm lấy cả người Minh Tư kéo sát vào người mình, ánh mắt dừng trên khuôn mặt người yêu, chăm chú đến nỗi chộc cho Minh Tư khẽ mỉm cười, “Anh đang nhìn gì đó?”

“Em.”

Lời nói thẳng thắn khiến nụ cười của Minh Tư càng sâu hơn, chủ động vòng tay qua cổ Sở Khanh Hàm, đem nụ hôn đặt lên môi người yêu, nhẹ nhàng từng chút, không nói một lời, nhưng đôi bên đều hiểu rõ.

Ánh nắng nhu hòa chiếu vào phòng, nhiệt độ dần dần tăng cao, nóng như lửa, có vẻ không giống như nhiệt độ. Sở Khanh Hàm cúi thấp đầu nhìn người trong lòng ngực, ánh mắt mềm mại trào ra ôn nhu xán lạn, “Minh Tư.”

“Ừm.” Minh Tư khẽ gật đầu, gương mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, lộ ra mười phần quyến rũ, lần nữa chủ động dâng lên nụ hôn, nhưng cuối cùng lại bị Sở Khanh Hàm dẫn dắt, thẳng đến khi hô hấp dồn dập mới kết thúc nụ hôn triền miên này.

Con người Sở Khanh Hàm tràn ngập ánh sáng nóng bỏng, bàn tay bên hông Minh Tư chậm rãi luồn vào bên trong áo quần mềm mại mỏng manh của Minh Tư...

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa đông đông, cắt đứt không khí đang chậm rãi nóng lên. Minh Tư mỉm cười đứng dậy từ trong lòng Sở Khanh Hàm, lông mày kéo giãn, khóe miệng cong lên, đẩy ra tay Sở Khanh Hàm lần nữa đưa tới, “Em đi mở cửa.”

Kéo kéo quần áo có chút không chỉnh tề trên người, Minh Tư mở cửa, bên ngoài chính là Hồng Lâm gần đây liên tục xuất hiện, trong tay ôm một chồng văn kiện lớn, mỉm cười lúng túng.

“Xin lỗi, Thẩm tiên sinh, quấy rầy.” Trên mặt tuy cười, nhưng trong lòng Hồng Lâm lại than thở, ông chủ giành giật từng giây từng phút ở nước ngoài để kết thúc công việc mà trở về nước, thế nhưng ngày thứ hai mình đã tới quấy rầy thời gian ngọt ngào của đối phương, trắng trợn như vậy không biết có bị sét đánh hoặc trực tiếp bị ánh mắt của ông chủ đông thành nước đá hay không. Bất quá trong lòng cũng đồng thời oán hận cái tên Lục Phong luôn tính kế hấn kia, rõ ràng đã nói cùng nhau tới giải quyết công việc còn thừa lại ở nước ngoài, vậy mà cuối cùng lại để hấn đến đánh trận đầu.

Để Hồng Lâm vào nhà xong, Minh Tư mới cười lắc đầu, “Không sao, mọi người làm việc trước đi, tôi đi pha trà.” Trong lúc đi vào phòng bếp, Minh Tư liên tục nháy mắt với người yêu bắt đầu trưng ra khuôn mặt lạnh, thẳng đến khi trên mặt Sở Khanh Hàm không còn lạnh lẽo nữa, mới yên tâm vào phòng bếp pha trà.

Minh Tư rời khỏi phòng khách, chân Hồng Lâm có chút mềm nhũn đứng trước mặt ông chủ, dẫu sao khí thế kia dù là bất kỳ ai cũng không cách nào tiếp nhận, Hồng Lâm chỉ cảm thấy quanh thân lạnh lẽo như rơi vào hầm băng, bị phạt đứng hồi lâu, mãi đến lúc Thẩm Minh Tư xuất hiện lần nữa, bầu không khí mới chậm rãi dịu xuống. Đợi cho không khí trở lại bình thường, Lục Phong lúc này mới cùng Trình Vân Thụy xuất hiện.

Trình Vân Thụy là nhân viên đi theo ra nước ngoài lần này, mặc dù tên rất thanh tú, nhưng dáng vẻ lại hoàn toàn bất đồng, vóc người cao lớn, da ngăm đen, không giống thành phần trí thức, mà càng giống huấn luyện viên thể hình hơn. Trình Vân Thụy và Minh Tư giới thiệu lẫn nhau một hồi, thân thiện bắt tay một cái.

Ngay lúc Trình Vân Thụy vừa buông tay ra, tay Minh Tư liền bị Sở Khanh Hàm nắm lấy, rất ôn nhu rất tự nhiên, lại khiến cho tất cả mọi người có mặt tại chỗ lập tức nhìn thấu dụng ý chiếm hữu của hấn. Thế nhưng hành động này cũng không khiến cho Minh Tư không vui, trong lòng Minh Tư biết, sự chiếm hữu của Sở Khanh Hàm không giống với sự chiếm hữu của Lãnh Lâm, bởi vì Sở Khanh Hàm luôn dành phần lớn sự tôn trọng trong tình cảm.

Minh Tư cười một tiếng, “Khanh Hàm, mọi người làm việc đi, hôm qua Tiêu Viễn gọi điện hẹn em ăn cơm, em cũng nên đi gặp cậu ấy.”

“Ừm.” Cúi đầu khẽ hôn lên môi Minh Tư, “Về sớm một chút.”

Một cái hôn đơn giản, không sâu không cạn, dịu dàng đơn sơ, mặc dù bên cạnh có người ngoài, Minh Tư cũng không câu nệ, mỉm cười gật đầu, “Được.”

## 22. Chương 21

Tiêu Viễn hẹn cậu là thật, bắt quá thời gian là buổi trưa ngày mai. Bởi vì Minh Tư không muốn quấy nhiễu công việc của Sở Khanh Hàm, nên mới mượn cớ đi ra ngoài.

Minh Tư trực tiếp đi đến nhà xuất bản, nhìn Tiêu Viễn không có bản thảo đang tổ ra nhàm chán, gục xuống bàn ngẩn người, Minh Tư không nhận được vui vẻ, cố ý lớn tiếng gõ gõ cửa phòng làm việc, lại nhìn Tiêu Viễn lập tức ngồi dậy thẳng tắp, tựa như bộ dạng lười biếng trước đó là của người khác, làm bộ dọn tới dọn lui văn kiện bên cạnh, cũng không ngăn đầu, “Mời vào.”

“Tiêu tiên sinh, lát nữa có rảnh không?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Tiêu Viễn nhanh chóng ngẩng đầu lên, “Minh Tư, làm thế sẽ dọa chết người đó.” Tiêu Viễn ai oán nhìn Minh Tư, cố ý khoa trương xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Mình dọa cậu sợ lắm hả?” Minh Tư ngồi vào cạnh bàn làm việc của Tiêu Viễn, trên mặt mang theo ý cười.

“Đúng rồi, trước tiên khoan đề cập tới cái này, cậu có biết gần đây giới giải trí có một tin tức lớn hay không?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Viễn, Minh Tư lắc đầu, “Không biết.”

“Lãnh Lâm sắp kết hôn rồi.”

“Phải không! Vậy rất tốt.” Minh Tư cười một tiếng, trong lòng cũng không khúc mắc, ngược lại có chút chúc phúc.

“Minh Tư, cậu chia tay với Lãnh Lâm thật là quá sáng suốt đi, vị hôn thê của tên khốn kia đã mang thai bốn tháng, tính toán thời gian chính là trước khi hai người chia tay, thật là thứ bại hoại, còn mặt dày tới đây đùa với cậu.” Tiêu Viễn hận đến nghiến răng, “Mình đã thấy qua nhiều người không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy ai không biết xấu hổ như hần.”

Minh Tư mỉm cười nhàn nhạt, “Nghe nói cậu chuẩn bị thăng lên vị trí chủ bút, như thế nào, vẫn thuận lợi chứ?”

Tiêu Viễn vẫn còn hậm hực, tỏ vẻ bất bình, “Ừm, tạm ổn, cơ bản đã mười phần chắc chắn, trước khoan đề cập tới vấn đề này, Minh Tư, lần sau nếu Lãnh Lâm có tới đây đưa, cậu không cần nề tình gì nữa, cứ cầm chổi lông gà đánh hắn, đuổi cái thứ khiến cậu phải chịu ủy khuất nhiều năm kia ra ngoài.”

Trông mắt Tiêu Viễn giống như lộ ra tia lửa, “Càng nhìn hắn, càng cảm thấy hắn khôn nạn, thật không thể hiểu nổi, những thiếu nam thiếu nữ kia tại sao lại thích hắn như vậy, thật sự là một điểm tốt cũng không có.”

So với Tiêu Viễn tức giận, Minh Tư ngược lại tỏ ra hết sức bình thản, từ giây phút Lãnh Lâm phản bội kia, Minh Tư liền biết bọn họ đã triệt để kết thúc, có lẽ sẽ vì có chung hơn ba ngàn ngày kí ức kia, mà lúc ban đầu sẽ sinh ra chút khổ sở, nhưng kết thúc chính là kết thúc, không có hồi hận, cũng không quay đầu lại.

Bất luận Lãnh Lâm bây giờ như thế nào, Minh Tư cũng sẽ lấy ánh mắt của một người bình thường hoặc là người xa lạ để nhìn hết thấy, giống như chuyện Lãnh Lâm kết hôn hay có đứa nhỏ, trong lòng Minh Tư từ đầu đến cuối đều duy trì một loại ý niệm bình thản.

Nhưng Tiêu Viễn luôn ghét Lãnh Lâm ngược lại càng nói càng tức giận, vô luận Minh Tư thay đổi chủ đề nào, cuối cùng cũng vẫn bị Tiêu Viễn dẫn dắt trở về đề tài của Lãnh Lâm, không ngừng nghỉ mắng Lãnh Lâm suốt một buổi chiều, giọng cũng càng lúc càng lớn, Minh Tư bắt đầu bội phục dung tích phổi của Tiêu Viễn.

Ngăn cũng ngăn không được, khuyên cũng khuyên không xong, Minh Tư đành ngồi yên tại chỗ mà nghe, đợi đến khi Tiêu Viễn uống nước lấy hơi, Minh Tư mới dời mắt về phía đồng hồ trên cổ tay, “Cũng đã trễ rồi, mình phải trở về đây.”

Tiêu Viễn cầm ly nước uống một ngụm, thấm cổ họng khô khốc, “Này, cậu không ăn tối cùng mình à?”

“Ngày khác đi.” Nhìn Tiêu Viễn xụ mặt, biểu tình khoa trương, chọc cho Minh Tư cười thành tiếng, “Có thời gian, mình sẽ gọi điện cho cậu.”

“Ừm.” Không cam lòng gạt đầu đồng ý, Tiêu Viễn cũng không ngăn cản Minh Tư rời đi, đổi một tư thế ngồi ở trước bàn làm việc, đem toàn bộ tinh thần quay trở về trong công việc, lật xem văn kiện cần phiên dịch trên bàn.

Trước khi trở về nhà, Minh Tư đi một chuyến đến siêu thị, chọn mua mấy thứ. Lúc Minh Tư xách đồ đứng bên đường chờ xe thì gặp Đường Tư Phong, không biết bắt nguồn từ nguyên nhân gì, thái độ của Đường Tư Phong không còn tệ như lúc trước, ngược lại bình thản mà đứng chung, mặc dù giữa hai người vẫn không có lời gì để nói, nhưng cũng không còn gượng ép như ngày xưa.

“Về nhà hả?”

“Ừm.” Nghe Đường Tư Phong hỏi, Minh Tư gật đầu.

Đường Tư Phong liền thuận tay cầm lấy mớ cải xanh trong tay Minh Tư, thả đồ vào trong cốc xe, rồi mới nhìn về phía Minh Tư, “Lên xe đi, tôi đưa cậu về.”

Cải xanh trong tay đã bị người cầm đi, Minh Tư không thể phản đối, đành gật đầu, “Vây làm phiền Đường tiên sinh.”

“Lãnh Lâm sắp kết hôn.”

Minh Tư tiếp tục gật đầu, trong vòng một ngày được báo tin đến những hai lần, cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng lúc gặp Đường Tư Phong, Minh Tư liền biết chuyện này sẽ lại bị lôi ra trước mặt cậu, “Ừm.”

Có thể do không ngờ tới Minh Tư sẽ biểu hiện như vậy, bầu không khí trong xe rơi vào tĩnh lặng, trên đường đi, hai người cũng không trò chuyện gì thêm.

Minh Tư xuống xe, Đường Tư Phong liền không nói không rằng quay đầu xe, nhìn chiếc siêu xe rời đi, Minh Tư chỉ biết than nhẹ, rồi xách đồ mở cửa. Phòng khách vắng lặng, đặt mớ cải xanh lên bếp, Minh Tư mới đi vào phòng ngủ, đẩy cửa ra, Sở Khanh Hàm đang dựa đầu cạnh giường, hơi cúi đầu, trên dung nhan tuấn mỹ mang theo vẻ mệt mỏi. Ánh mắt Minh Tư thoáng đau lòng, ngồi xuống một bên, nhẹ nhàng đẩy đẩy người yêu đang ngủ ngời, “Khanh Hàm, nằm xuống rồi hử ngủ.”

Sở Khanh Hàm mở mắt ra, nhìn Minh Tư trước mặt, đưa tay kéo một cái, ôm người vào trong lòng, rồi mới gật đầu, “Ừm, ngủ chung.”

Giọng điệu nũng nịu của đứa trẻ đang hồn dỗi chọc cho nụ cười của Minh Tư càng sâu hơn, nhưng cũng không cự tuyệt, cậu biết Sở Khanh Hàm thật sự mệt mỏi, “Được.” Vô cùng thuần khiết cởi ra quần áo ngoài, Minh Tư mới cùng Sở Khanh Hàm nằm vào trong chăn ấm, không có động tác nào khác, chỉ đơn thuần ôm nhau ngủ.

Nhìn Sở Khanh Hàm ngã xuống giường, cũng đã ngủ say, Minh Tư mới nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve vành mắt thâm đen của hắn, có chút ngọt ngào, nhưng càng nhiều hơn chính là đau lòng, nhẹ nhàng hôn lên nơi ấy, rồi mới chôn người vào trong lồng ngực Sở Khanh Hàm, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Xế trưa ngày hôm sau, Sở Khanh Hàm mới thật sự khôi phục tinh lực thức dậy, đẩy cửa phòng ra, lại không tìm thấy bóng dáng Minh Tư, chỉ có mùi hương của canh nóng đang tỏa ra ngào ngạt trên bếp. Từ chỗ cửa sổ nhìn ra, Minh Tư đang ở trong sân phơi đồ, một hàng quần áo ngay ngắn đón gió bay lên, mang theo dáng vẻ sạch sẽ thơm tho.

Một trận gió nhẹ lướt qua, Minh Tư giơ tay vuốt lại mấy sợi tóc rối bị gió thổi tung, đang muốn xách giỏ trở về, sau lưng liền ấm áp, hơi thở quen thuộc vờn quanh eo cậu, Minh Tư không quay đầu lại, mà thuận theo tự nhiên dựa vào lồng ngực người kia, “Em nấu canh.”

“Ừm.”

“Uống trước một ít để lót bụng rồi hẵng ăn cơm.”

“Ừm.”

Minh Tư không khỏi cười khê, “Khanh Hàm, anh còn chữ nào khác muốn nói với em ngoại trừ một chữ này hay không?” Từ thời điểm bắt đầu hiểu nhau rồi quần quýt, Minh Tư vẫn chưa nghe hẵn thốt ra câu nào vượt quá bốn chữ, không khỏi có ý muốn đùa giỡn.

Sở Khanh Hàm buông ra Minh Tư, ôn nhu đem người xoay về hướng của hẵn, “Minh Tư.”

“Ừm.” Minh Tư cười gật đầu một cái.

Từ trong túi áo lấy ra một cái hộp gấm, màu sắc đỏ tươi, dáng vẻ đoan trang lại mang không khí vui mừng, mở nắp hộp ra, bên trong là hai chiếc nhẫn cùng loại, không hoa lệ, nhưng đường nét hết sức ưu mỹ.

Sở Khanh Hàm lấy ra một chiếc, nâng lên tay Minh Tư, ánh mắt dịu dàng như nước, thấy Minh Tư không có cự tuyệt, mới đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cậu, sau đó nâng lấy bàn tay đeo nhẫn của Minh Tư, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.” (*Nắm lấy tay nhau, cùng nhau già đi.*)

Hốc mắt Minh Tư có chút nóng lên, vô luận là vì câu nói tám chữ kia, hay là vì sự ôn nhu của Sở Khanh Hàm, con tim Minh Tư cũng đã triệt để xúc động, bỗng nhiên phát hiện, cậu dường như không phải là đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ, cũng không phải đứa trẻ không người nhận nuôi tại cô nhi viện, mà là một người có thể ôm lấy hạnh phúc, dính lấy ấm áp, một người bình thường.

Minh Tư cầm lên một chiếc nhẫn khác, đeo vào ngón tay Sở Khanh Hàm đưa ra, trong lòng cũng thuật lại tám chữ kia, ‘Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão’. Ngược mắt nhìn Sở Khanh Hàm, trong ánh mắt sâu thẳm của nam nhân đều là biến cả ôn nhu, bên khóe miệng ẩn hiện nụ cười mơ hồ, đột nhiên cả người nhẹ bẫng, cậu bị Sở Khanh Hàm ôm ngang lên.

“Minh Tư.”

“Hửm?!”

“Kết hôn.”

Thanh âm dễ nghe nhẹ nhàng vang lên bên tai Minh Tư, kèm theo là một nụ hôn thật dài rơi xuống. Khi nụ hôn kết thúc, sắc mặt Minh Tư đã đỏ như mận chín, há miệng thở hổn hển, nhìn về phía thần tình nghiêm túc của Sở Khanh Hàm, Minh Tư chỉ mỉm cười, nhưng trong lòng đã gật đầu.

## 23. Chương 22

Không có nghi thức hoa mỹ, cũng không có khách khứa bạn bè đông đúc, Sở Khanh Hàm cùng Minh Tư chỉ đơn giản vượt qua khoảng thời gian hạnh phúc thuộc về riêng họ. Sau khi làm xong thủ tục, dùng một ngày ra nước ngoài đăng ký, liền vội vã trở về, nguyên nhân là vì Minh Tư không thích ứng khí hậu địa phương, hơn nữa, tình trạng say máy bay càng nghiêm trọng hơn, trên căn bản lúc đi cũng như lúc về đều cả người vô lực ngủ trong lòng Sở Khanh Hàm.

Sau khi về nhà, bất luận là dọn dẹp hay nấu cơm, Sở Khanh Hàm đều ôm hết vào người, mặc dù không phải vô cùng tốt, nhưng cũng ra hình ra dạng, ngoại trừ nấu cháo như nấu nước sôi, thức ăn thì bị cháy khét, quần áo giặt xong sẽ bị thất lạc vài cái, thì những thứ khác đều bình thường.

Nhưng dù có ra sao, Minh Tư nằm trên giường nghỉ ngơi đều sẽ mỉm cười ăn hết toàn bộ đồ ăn mùi vị không quá tốt, đợi đến khi tinh thần khôi phục, liền ôm trở lại những nhiệm vụ kia, bởi vì trong lòng mặc dù ngọt ngào, nhưng nhìn Sở Khanh Hàm lúng túng giặt hư toàn bộ quần áo, Minh Tư không thể không dừng lại kỳ nghỉ phép của mình.

Cuộc sống vẫn như cũ không có gì thay đổi, nhưng trong vô hình lại rớt vào chút ấm áp. Trong mắt Minh Tư, tình yêu thật ra rất đơn giản, không phải cứ thể non hẹn biển là trở thành ái tình. Tình yêu là cuộc sống, đeo tạp dề nấu cơm giặt quần áo, cùng người mình yêu nhìn nhau cười một cái, đây cũng là hạnh phúc, đây cũng là tình yêu.

Tay nắm tay, dạo bước xung quanh, rồi nhìn lên bầu trời đầy sao, trong lòng không chút vướn bận, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Khanh Hàm, dung nhan tuấn mỹ không gì sánh kịp kia, ẩn hiện vết cười nhàn nhạt, nụ cười mơ hồ đến khó thể nắm bắt. Dường như thấy được cái nhìn chăm chú của cậu, Sở Khanh Hàm chuyển mắt về phía Minh Tư, trong con ngươi mang theo nghi ngờ.

“Anh nên cười nhiều hơn.”

Ngập ngừng một hồi, Sở Khanh Hàm mới hiểu được ý của Minh Tư, gật đầu một cái, “Ừm.” Muốn đem nụ cười mở rộng thêm, lại có chút cứng ngắc, ngay cả vết cười nhàn nhạt lúc ban đầu cũng bị sự mất tự nhiên của hắn cọ xát không còn một mống, nhưng đồng thời cũng chọc cho Minh Tư cười ra tiếng.

Nhìn gương mặt giống như rút gân của Sở Khanh Hàm, Minh Tư vội vàng lên tiếng ngăn lại, “Tốt lắm, tốt lắm, em chỉ muốn anh cười tự nhiên, không cần miễn cưỡng.”

“Ừm.” Nhìn đôi mắt sáng ngời của Minh Tư, mặt mày vui vẻ càng thêm rực rỡ, môi Sở Khanh Hàm cũng tự nhiên cong lên, đây mới thật là nụ cười chân chính.

Minh Tư nhón chân, in một nụ hôn thật kêu lên môi Sở Khanh Hàm, “Nhìn xem, không cần cố ý cười, em chỉ hy vọng anh tự nhiên là tốt rồi.”

“Ừm.” Ôm eo Minh Tư, lần nữa mút lấy đôi môi rời đi kia, hơi thở hòa quyện vào nhau, ôm thật chặt người vào trong lòng, dịu dàng hôn, dưới ánh trăng xinh đẹp, lộ ra sự lãng mạn mà cả hai đều không chú ý tới.

Dắt tay nhau trở về, vừa mới mở cửa vào nhà, bên ngoài liền thoáng qua ánh đèn xe, sau đó là một hồi chuông cửa. Minh Tư đứng dậy mở cửa, là một ông lão xa lạ, rất cường tráng, vẻ mặt nghiêm túc, tản mát ra khí thế, toát ra vẻ cường thế không giận mà uy.

“Chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Ta tìm Thắm Minh Tư.” Thanh âm khàn khàn, nhưng càng khiến cho Minh Tư nghi ngờ.

“Chính là tôi, xin hỏi ngài là?”

“Ta là cha của Lãnh Lâm.” Kiêu ngạo mà tự giới thiệu chính mình, không báo tên họ, tự động đi vòng qua Minh Tư, tiến vào trong phòng khách, nhìn thấy Sở Khanh Hàm đang ngồi trên ghế sofa, ông lão ngược lại lịch sự gật đầu một cái, “Sở tổng tài, đã lâu không gặp.”

Sở Khanh Hàm chỉ giương mắt nhìn một chút, không mở miệng đáp lại, cũng không tỏ bất kỳ thái độ gì, chỉ vươn tay kéo Minh Tư đang đứng bên cạnh Lãnh lão gia tử, không chút cố kỵ mà ôm vào trong lòng, ngồi chung trên ghế sofa.

Lãnh lão gia tử bị phớt lờ cũng không để ý, chỉ lấy ra một tấm thiệp màu đỏ từ trong túi áo, đặt lên bàn trà, “Khuyến tử ngày mai đám cưới, hy vọng Sở tổng tài có thể mang theo người nhà đến dự.”

Không nhìn về phía thiệp mời màu đỏ, cũng không nhìn về phía ông lão, ánh mắt Sở Khanh Hàm chỉ dừng trên người Minh Tư, ôn nhu vuốt lại mấy sợi tóc trên trán cậu, không đáp lời.

Sống chung cùng Sở Khanh Hàm đã lâu, lấy sự hiểu biết của Minh Tư đối với Sở Khanh Hàm, cậu biết rõ đây là Sở Khanh Hàm đang tức giận Lãnh lão tiên sinh trước đó đối xử lạnh lùng với cậu, cho nên mới lấy gậy ông đập lưng ông, Minh Tư không khỏi cười một tiếng, âm thầm kéo kéo vạt áo Sở Khanh Hàm.

Nhìn Minh Tư một hồi, Sở Khanh Hàm lúc này mới không biểu tình mà nhìn về phía Lãnh lão gia tử, không nói lời nào, cũng không có động tác gì khác, khiến cho Lãnh lão gia tử tuổi đã hơn sáu mươi đứng ở nơi đó càng lộ ra vẻ lúng túng, nhưng vì cố kỵ bối cảnh và thế lực của Sở Khanh Hàm, cùng khí thế hiem có khi tuổi còn quá trẻ của hắn, Lãnh lão gia tử cũng không ở lâu.

Lúc trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Minh Tư mới cầm lên thiệp mời trên bàn. Thiệp đỏ viền vàng toát ra quý khí cùng hỉ khí, “Chú rể Lãnh Lâm, cô dâu Thượng Quan Tuệ.” Tự nhiên mà tựa vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, nhìn tới dòng chữ phía trên, Minh Tư chỉ mỉm cười, không gợn sóng, cũng không bị thương, chẳng qua giống như đang nhìn thiệp cưới của một người bạn, mà không phải là quả bom đỏ của bạn trai cũ.



Nhìn xong, Minh Tư bỏ nó lên bàn, lần nữa làm ổ trong lồng ngực ấm áp, nam nhân phía sau dịu dàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Minh Tư, đôi môi ấm áp đặt lên tóc Minh Tư, rất lâu, rất lâu...

## 24. Chương 23

Xế trưa ngày hôm sau, một ngày tưởng chừng như bình yên, lại bị một trận tiếng chuông cửa quấy rối. Minh Tư mở cửa, đứng bên ngoài chính là thư ký Lục mặt đầy tươi cười, cùng một nam nhân xa lạ thật cao gầy teo, ăn mặc cũng rất hợp mốt. Minh Tư thoáng nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, sau đó cậu liền biết nguyên nhân, bởi vì trong lúc nhìn về phía Sở Khanh Hàm tìm câu trả lời, thì thấy tấm thiệp đồ trên bàn. Nháy mắt toàn bộ tiền căn hậu quả tràn vào trong đầu, Minh Tư chỉ có thể âm thầm than nhẹ.

“Thẩm tiên sinh, vị này là Vương Ngọc Nhiên, là thợ cắt tóc rất nổi tiếng trong giới.” Vương Ngọc Nhiên lịch sự gật đầu một cái, không phải hấn không hiểu quy củ hay thuộc dạng người lạnh lùng, mà là trước khi tới đây, thư ký Lục đã cảnh cáo hấn, vị Thẩm tiên sinh này không phải người hấn có thể chọc nổi, cho nên nếu có thể không chạm, thì tốt nhất không nên có bất kỳ tiếp xúc nào, để tránh rước họa vào thân.

Minh Tư gật đầu, sau khi mái tóc được cắt tỉa đơn giản, lại thay bộ âu phục thư ký Lục mang tới, Minh Tư nhìn mình trong gương, cảm thấy người trong gương có chút xa lạ, đường cong rõ ràng dưới lớp âu phục màu xám tro khiến cơ thể tỏa ra hương vị quyến rũ. Minh Tư không nhìn được tấm tắc một hồi, cảm thấy bản thân hiện tại giống như chuẩn bị đi hẹn hò, nhìn gương, thường thức chính mình, càng nhìn càng thấy buồn cười.

Đến năm giờ, Minh Tư và Sở Khanh Hàm một thân âu phục cùng loại lại có vẻ bất đồng phong cách cùng ra khỏi nhà bước lên xe, tài xế như cũ vẫn là thư ký Lục, kĩ thuật lái xe vững vàng, khiến cho đoạn đường không mấy bằng phẳng trở nên êm ái thuận lợi. Tốc độ xe không nhanh không chậm, cây cối hai bên đường nhìn từ cửa kính xe giống như chạy lùi ra sau lưng. Minh Tư nhìn về phía Sở Khanh Hàm, nhìn về phía đôi mắt tràn đầy ôn nhu kia, môi bất giác cong lên nụ cười nhàn nhạt.

Lúc đến tiệc cưới của Lãnh Lâm, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, chưa tiến vào đại sảnh, Minh Tư đã nghe được giai điệu thanh tao, rất êm tai, cũng rất ưu nhã, không khỏi mỉm cười sâu hơn. Bàn tay ấm áp của Sở Khanh Hàm vô cùng tự nhiên mà ôm lấy cậu, nghiêng đầu nhìn qua, vẫn là vô tận ôn nhu, trong lòng Minh Tư lập tức trở nên ấm áp vô cùng, ngón tay quần quít, không có cổ kị, không có kiểu cách, đường đường chính chính tay nắm tay, cùng bước vào đại sảnh.

Khoảnh khắc Sở Khanh Hàm bước vào, toàn bộ ánh mắt trong đại sảnh đều đổ dồn về. Bất luận là ngoại hình hay khí chất của Sở Khanh Hàm, hay là khuôn mặt dịu dàng hướng về chàng trai bên cạnh, nắm tay nhau một cách tự nhiên, đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Nhưng tất cả đều là người làm ăn từng trải, gặp qua bao nhiêu sóng to mưa gió, đương nhiên rất nhanh liền dấu đi sự tò mò, nên nói thì nói, nên cười thì cười, tựa như trước đó không có gì xảy ra.

Duy nhất chỉ có Lãnh Lâm là còn chưa khôi phục trạng thái, bước chân không tự chủ hướng về phía Minh Tư...

“Minh Tư, sao em lại tới đây?” Giọng Lãnh Lâm có chút kinh hoảng, cũng có chút nổi nóng. Tức giận vì đã để cho Minh Tư thấy được cả người hấn mặc trang phục chú rể đeo nhẫn cưới, cùng bữa tiệc đại biểu cho hôn nhân của hắn. Nhưng lúc nhìn về phía hai bàn tay giao nhau của cậu và Sở Khanh Hàm, cơn nóng giận trong nháy mắt biến chất, ánh mắt trở nên lạnh thấu xương, đưa tay muốn kéo Minh Tư đến bên cạnh mình, lại bị Sở Khanh Hàm ngăn cản. Nhìn người đàn ông đứng trước mặt, Lãnh Lâm tràn đầy lửa giận, có chút không đề nén được muốn bộc phát ra.

“Là ta đưa thiệp.” Lãnh lão gia tử chống gậy, nụ cười vừa lòng khoác tay lên bả vai Lãnh Lâm, dùng ánh mắt hiền hòa chuyển hướng về phía Sở Khanh Hàm, trong thanh âm mang theo khách sáo, “Đây chính là Lãnh Lâm, con trai độc nhất của ta, khuyến tử ngày thường không hiểu chuyện, mong Sở tổng tài thứ lỗi cho.”

Tăng thêm nụ cười, nghiêng đầu nhìn về phía con trai đang lạnh mặt, “Lãnh Lâm, để ta giới thiệu với con một chút, vị này chính là Sở Khanh Hàm, Sở tổng tài, còn vị này là người yêu của Sở tổng tài, Thẩm Minh Tư.” Lãnh lão tiên sinh mỉm cười tự thuật, không hề phập phồng, bất quá lúc nhắc tới Thẩm Minh Tư, nụ cười càng sâu hơn, khiến cho người ta nhìn không thấu.

“Cha, cậu ấy không phải người yêu của Sở Khanh Hàm.” Thanh âm cùng khuôn mặt lạnh lẽo của Lãnh Lâm khiến cho kẻ khác không lạnh mà run, “Cậu ấy là của con...”

“Chúc mừng anh, Lãnh Lâm.” Ngay lúc Lãnh Lâm còn chưa kịp nói xong, Minh Tư đã cắt ngang lời hắn, trên mặt mỉm cười, cầm ra vòng tay buổi trưa nhờ Lục Phong mua giùm, đứng trong một cái hộp gấm màu đỏ mang không khí vui mừng, chìa về phía trước, “Đưa cho Lãnh thái thái, tân hôn vui vẻ.”

Lãnh Lâm nâng tay lên nhận lấy, “Minh Tư, em biết người anh thật sự thích là ai mà đúng không?” Không áp chế được thanh âm, đột nhiên bùng nổ, đồng thời dùng sức ném hộp gấm kia xuống đất, âm nhạc du dương tràn ngập khắp đại sảnh cũng không che lấp được cơn giận dữ của hắn.

Tiếng nói cười xung quanh đột nhiên yên tĩnh xuống, đủ loại ánh mắt thăm dò nhìn về phía bọn họ, bao gồm cả Thượng Quan Tuệ đã trở thành vợ của Lãnh Lâm. Thượng Quan Tuệ mặc một thân lễ phục quý khí, bụng đã nhô lên rõ ràng, nhưng vẫn lộ ra ưu nhã khi chậm rãi đi tới, mặt mày tươi cười, tay muốn vòng qua cánh tay Lãnh Lâm, lại bị Lãnh Lâm tránh né. Thượng Quan Tuệ vốn muốn giảng hòa, không ngờ chính mình cũng rơi vào tình cảnh lúng túng, chặt vật thu hồi tay, đứng yên tại chỗ không biết nên nói gì.

“Lãnh Lâm.” Trên mặt Lãnh lão gia tử vẫn mang ý cười, nhưng lại dè dặt giọng, nhìn như vô sự, thực ra đang cảnh cáo, “Đừng quên đây là hôn lễ của con.” Lãnh lão gia tử là một doanh nhân, bởi vì trung niên mới có con, cho nên thường lấy làm kiêu ngạo, bất luận Lãnh Lâm tự mình mở công ty giải trí, hay là xuất đạo làm ca sĩ, Lãnh lão gia tử đều không can thiệp, nhất là khi biết tình nhân bên cạnh Lãnh Lâm là đàn ông, Lãnh lão gia tử cũng không hỏi nhiều. Nhưng biết là một chuyện, con trai mình thật sự động tình lại là một chuyện khác, ông không thể phá hủy cuộc đời mà ông đã sắp đặt sẵn cho con trai chỉ vì sự tồn tại của Thẩm Minh Tư.

Lãnh Lâm nhìn về phía cha mình, trên môi nâng lên một tia cười lạnh, “Cũng hy vọng ngài không quên chuyện ngài đã đồng ý với con.” Dứt lời, nhìn thật sâu vào Minh Tư, rồi kéo tay Thượng Quan Tuệ, cũng không quan tâm Thượng Quan Tuệ có ổn hay không, bước nhanh về phía khán đài.

Nụ cười của Lãnh lão gia tử vẫn không đổi, nhìn về phía Sở Khanh Hàm và Thẩm Minh Tư, “Vây ta cũng không quấy rầy Sở tổng tài và Thẩm tiên sinh nữa, hai vị cứ tùy ý.” Sau đó, liền chống gậy đi theo lên khán đài.

Đứng ở trên khán đài, thư ký đem lời phát biểu đưa vào tay Lãnh lão tiên sinh, “Khuyến tử hôm nay đám cưới, cảm ơn mọi người trong lúc bận rộn đã đến dự, ở trong mắt lão đầu ta đây, kết hôn là điều cần thiết trong hành trình cuộc sống của một người, chứng minh cho sự trưởng thành, hôn nhân chẳng những là một loại hình thức, mà còn là khởi đầu cho việc nhận thức về trách nhiệm, cho nên từ hôm nay trở đi, chúc vị Tổng giám đốc chính thức do Lãnh Lâm tiếp nhận.”

Lãnh lão gia tử nhận lấy ly rượu từ nhân viên phục vụ, kính hướng mọi người, “Hy vọng mọi người sau này trên phương diện làm ăn, có thể chỉ điểm nhiều hơn cho khuyến tử.”

Trên mặt Lãnh Lâm không chút biểu tình, không có vui mừng khi kết hôn, cũng không có hưng phấn khi quyền lực tới tay, chỉ bình thản cầm lên ly rượu trong khay. Chỉ khi ánh mắt nhìn về phía Minh Tư, khóe môi mới lộ ra nụ cười, nhưng lúc chạm phải hình ảnh bàn tay Sở Khanh Hàm tự nhiên đặt trên eo Minh Tư, Minh Tư dịu dàng nghiêng đầu mỉm cười với đối phương, tâm tình thật vất vả mới bình phục của Lãnh Lâm lại lần nữa cháy lên lửa giận không cách nào dập tắt, ly rượu cầm trong tay không tự chủ dùng lực, phanh một tiếng, ly thủy tinh vỡ vụn thành vô số mảnh, rượu theo kẽ tay tràn ra, hòa chung một chỗ với máu, tạo thành sắc đỏ thẫm nhức mắt.

Thượng Quan Tuệ vội vàng tiến lên, nhận lấy khăn tay quản lý đưa tới bịt lại vết thương trên tay Lãnh Lâm, vì cố kỵ ánh mắt của mọi người bên dưới nên không dám hỏi nhiều.

Tình tiết ngoài dự liệu này không làm cho biểu tình của Lãnh lão gia tử xuất hiện bất kì hư tổn gì, mỉm cười hướng về phía tân khách dưới khán đài, “Mọi người cứ tận tình hưởng thụ món ngon rượu ngon, nếu có gì không chu toàn mong các vị thông cảm nhiều hơn.”

Nhóm tân khách đều là người làm ăn từng trải, tự nhiên sẽ không dò hỏi có chuyện gì xảy ra, sau khi tản đi, lại chuyển ánh mắt về phía Sở Khanh Hàm. Khí chất và sự quyết đoán của người nọ, không phải người bình thường có thể có được, muốn bước tới ra mắt, muốn tiến lên trò chuyện, nhưng lại khiếp sợ khí thế của hắn, nhất là khi thấy đương gia của An gia – An lão tiên sinh, đi tới trước mặt người nọ. Mọi người ở đây đều biết, vị lão tiên sinh này nổi danh nghiêm túc, lúc này lại mang theo ý cười, khiến cho các tân khách cảm thấy nam nhân kia càng không phải nhân vật đơn giản.

Thể lực của Sở gia không thể coi thường, Sở Khanh Hàm mặc dù lãnh đạm, nhưng năng lực ở các phương diện, lại hết sức trác tuyệt, vì rất nhiều chuyện đều không tự mình ra mặt, nên người ở đây không nhận ra hắn. Nhưng An lão tiên sinh là thể gia trăm năm, quen biết với Sở gia đã lâu, trên mặt Sở Khanh Hàm mặc dù vẫn không có biểu tình, nhưng lại hướng về An lão tiên sinh gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

Lão tiên sinh giơ tay vuốt chòm râu trắng như tuyết, khóe môi lộ ra nụ cười từ ái, “Cháu không tới thăm lão đầu tử này, không ai bồi ta đánh cờ.” Tài đánh cờ của Sở Khanh Hàm rất giỏi, cho nên An lão và hắn coi như bạn đánh cờ nhiều năm.

“An Dương.” Thanh âm bằng phẳng, lại không có ý lãnh đạm.

Nhớ tới thằng cháu chưa bao giờ có nề nếp của mình, An lão lắc đầu, “Tên tiểu tử thói An Dương kia có bao giờ ngoan ngoãn bồi ta đánh cờ đâu.” Ánh mắt dừng trên người Minh Tư, nụ cười càng thêm nở rộ, “Đây chính là đứa nhỏ ông nội cháu nhắc tới đi.”

“Ừm.”

“Thật không tệ, thật không tệ, mặc dù là một đứa bé trai, nhưng ánh mắt nhìn người của ta luôn rất chính xác, đứa nhỏ này không tệ.” Mặc dù An lão tiên sinh tuổi đã hơn tám mươi, nhưng lại không có thành kiến thế tục, trong mắt ông, là nam hay là nữ, cũng không thành vấn đề, có thể bên nhau đến già, mới là mấu chốt.

“Ừm.” Đáy mắt Sở Khanh Hàm dâng lên nhàn nhạt ấm áp, vuốt ve tay Minh Tư trong lòng bàn tay của mình, sự ôn nhu ấy, An lão chưa bao giờ thấy qua trên người Sở Khanh Hàm, bất giác càng thêm yêu thích đứa nhỏ Thẩm Minh Tư này.

“Cháu gọi là Thẩm Minh Tư phải không?”

“Chào ngài lão tiên sinh, cháu là Thẩm Minh Tư.” Minh Tư mỉm cười, nụ cười giản dị, nhưng lại làm cho người nhìn vô cùng thoải mái, vừa giống như ánh mặt trời dịu dàng sau giờ ngọ, vừa giống như cơn gió nhẹ thoảng qua, mang theo nhu hòa thân nhiên.

“Không nên gọi ta là lão tiên sinh, như vậy quá khách sáo, ta và ông nội của Sở Khanh Hàm đều quen biết nhau hơn sáu mươi năm, cùng nhìn Khanh Hàm lớn lên, cháu gọi ta An gia gia là được rồi.”

Minh Tư cũng không từ chối, rất dứt khoát kêu một tiếng, “An gia gia.”

“Tốt, tốt.” An lão sang sảng cười to, tháo xuống đồng hồ đeo trên tay, “Đây là cái đồng hồ cổ mấy ngày trước ta mua được ở hội đấu giá, đưa cho cháu làm lễ ra mắt.” Nhìn thấy Minh Tư có ý muốn từ chối, An lão giả bộ tức giận, nhăn nhó mặt mày, “Cháu gọi ta một tiếng gia gia, thì phải thật lòng xem ta là gia gia. Gia gia cho cháu đồ, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không cho phép từ chối.” Lão gia tử cứng rắn nhét đồ vào trong tay Minh Tư, sau đó mỉm cười, “Thời gian cũng không còn sớm, ta đi trước.”

Nhìn đồng hồ kim cương lấp lánh chói sáng trong tay, lại nhìn An lão tự nói một thôi một hồi rồi xoay người rời đi, Minh Tư có chút khó xử nhìn Sở Khanh Hàm, thấy nam nhân gật đầu một cái, Minh Tư đành thở dài thu lại đồng hồ.

Ánh mắt vô tình lướt qua đám tân khách đang tò mò lăm lét, đầu cúi thấp, như có như không thì thầm gì đó, Minh Tư có chút lúng túng. Cậu biết không phải tất cả mọi người ai cũng có thể tiếp nhận loại tình yêu này, nhưng hiện tại Sở Khanh Hàm vẫn đang nắm lấy tay cậu, rất ấm, chẳng những sưởi ấm tay cậu, mà còn sưởi ấm cả tim cậu. Nụ cười trên môi Minh Tư bất giác càng sâu hơn, nồng hơn...

Sau khi rời khỏi bữa tiệc, Minh Tư hồi tưởng về đại sảnh xa hoa linh đình kia, những kẻ tay bưng ly rượu, mặc đồ sang quý, trên mặt luôn nở nụ cười khéo léo nghìn bài một điệu, cảm giác dối trá đó, khiến cho

Minh Tư cảm nhận sâu sắc, cái thế giới kia quả thật không thích hợp với cậu.

Ngồi lên xe đã chờ sẵn bên ngoài, Minh Tư tự nhiên tựa vào trong lòng ngực Sở Khanh Hàm, nghe tiếng tim đập hữu lực của người yêu, trong lòng bình tĩnh như đầm nước yên ả, không có bất kỳ gợn sóng nào. Khi đi ngang qua khu thương mại, Sở Khanh Hàm cho Lục Phong dừng xe, kéo Minh Tư chậm rãi bước đi trên đường phố, tay nắm tay, ngược lại có mấy phần cảm giác người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương.

Đối với ban đêm ở nơi này, Minh Tư thật ra cũng giống như Sở Khanh Hàm, hoàn toàn xa lạ. Thời điểm sống cùng Lãnh Lâm, luôn là vì Minh Tư phải chờ đợi Lãnh Lâm say rượu trở về, mà hiện tại lại bởi vì rời nhà quả thực quá xa.

Thế nên, Minh Tư đối với nơi này mang theo mấy phần hứng thú quan sát. Ánh sao bị những tòa nhà chọc trời ngăn trở, đường phố tràn ngập ánh đèn đủ loại màu sắc, chiếu sáng xung quanh giống như ban ngày, cũng không vì ban đêm mà yên tĩnh, trái lại dường như so với ban ngày càng náo nhiệt hơn.

Dòng người rất đông, Minh Tư có chút lo lắng nghiêng đầu nhìn về phía Sở Khanh Hàm, “Chúng ta trở về thôi.”

Mặt nam nhân đã tái nhợt, nhưng vẫn cố chấp lắc đầu, chỉ siết lấy tay Minh Tư càng thêm chặt, lực đạo vẫn không thiếu phần ôn nhu, “Không sao.”

Minh Tư trở tay cầm lấy tay Sở Khanh Hàm, mặc dù không rõ, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ cẩn thận bảo hộ Sở Khanh Hàm bên cạnh mình, một đường trôi chảy, lúc đi đến một tiệm nhỏ, nhịp bước mới thật sự dừng lại.

Sở Khanh Hàm móc ra ví tiền lấy từ chỗ Lục Phong, đứng trước khung cửa sổ của tiệm, nhìn mấy món tráng miệng bên trong tủ kính trong suốt, hướng về ông chủ chỉ chỉ, ông chủ biết ý lấy ra một khối, bỏ vào hộp, nhận lấy tiền nam nhân đưa tới, không nhìn được trộm liếc vị khách hàng so với sao sáng còn dễ nhìn hơn kia.

Khi Minh Tư nhìn thấy trong tay Sở Khanh Hàm xách một hộp bánh ngọt, trong lòng liền hiểu rõ, “Đứa ngốc.”

Người bị mắng thành đứa ngốc, môi lại khê cong lên, “Điểm tâm.”

Ấm áp trong lòng Minh Tư hiện tại, so với dĩ vãng càng thêm nồng đậm, càng thêm mãnh liệt, “Em biết.”

Đây là món bánh lúc trước Tiêu Viễn mua cho cậu, Minh Tư chỉ nói một câu ‘mùi vị rất được’, ai ngờ nam nhân lại ghi nhớ, không để ý tới chứng dị ứng của bản thân, chạy đến nơi này mua bánh ngọt cho cậu.

Có vài thứ không cách nào kiềm chế, nhất là cảm tình, không quan tâm bản thân đang ở trên đường phố, cũng không quan tâm có người nhìn chăm chăm hay không, Minh Tư nhón chân lên, hôn thật sâu lên môi

Sở Khanh Hàm...

## 25. Chương 24

Cùng một đêm, trong khi bầu trời đêm bên này là chứng nhân cho sự ngọt ngào của Minh Tư và Sở Khanh Hàm, thì bầu trời đêm nơi biệt thự giăng đèn kết hoa bên kia, mặc dù tràn ngập ánh sáng, mang không khí vui mừng của hôn lễ, nhưng trong phòng sách lầu ba của biệt thự, lại tản ra mùi vị hết sức ngọt ngào.

Thượng Quan Tuệ ngồi trên ghế, tay khẽ vuốt ve cái bụng nhô lên, trên người vẫn là bộ lễ phục tinh xảo, nhưng trên mặt đã không còn nụ cười, đầu cúi thấp, nghe hai cha con ở đối diện gây gổ.

“Mày vẫn còn là trẻ con sao? Ngang nhiên náo loạn hôn lễ của chính mình, có phải mày cảm thấy cuộc sống quá bình yên thuận lợi hay không, nhất định phải tạo ra chút rắc rối, mày mới cam tâm.” Cha Lân đã hoàn toàn không còn sự trầm ổn và bình tĩnh như trong bữa tiệc, tất cả dư âm đều là sự phẫn nộ đối với đứa con trai này.

“Cha.” Ánh mắt Lân Lâm thờ ơ, “Cha sợ con gây chuyện, vậy tại sao cha còn để Minh Tư tham dự hôn lễ của con, cha biết rõ người con thích chính là cậu ấy.”

“Lân Lâm, yêu là gì, chẳng lẽ yêu chính là để mày vứt bỏ vợ con hay sao?” Bàn tay chống gậy của Lân lão gia tử phát run, “Mày chớ quên, mày bây giờ đã có gia đình, năm tháng sau sẽ trở thành một người cha.”

“Làm chồng, làm cha sao?” Lân Lâm cười mỉa mai, trong đầu hiện ra hình ảnh Minh Tư mỉm cười với Sở Khanh Hàm, tâm tình càng thêm băng giá, “Nhưng đây không phải là thứ con muốn.” Lân Lâm nhìn thẳng vào cha mình, “Cha đã đồng ý với con, sau hôn lễ sẽ không can thiệp vào đời sống của con nữa, mong cha đừng quên.”

“Đúng vậy, tao đồng ý không can thiệp vào đời sống tình cảm của mày, nhưng Thẩm Minh Tư bây giờ là tình nhân của Sở Khanh Hàm, thế lực sau lưng Sở Khanh Hàm không cần tao nói, mày cũng tự biết, nếu mày dám đoạt tình nhân của hắn, hắn sẽ không ngồi chờ chết, những chuyện ảnh hưởng tới công ty, tao nhất định phải quản.”

Trong khoảnh khắc, Lân Lâm liền hiểu ra tất cả, dù là kết hôn hay chức vị Tổng giám đốc, đều không liên quan đến việc hắn đoạt về Minh Tư, mà đây đều là cái bẫy cha hắn sắp đặt sẵn, nhằm kéo hắn vào thế giới không thuộc về hắn. “Cái gì con cũng không muốn, cha có hiểu hay không, thứ con muốn không phải tiền, không phải quyền, mà là Thẩm Minh Tư.”

‘Ba!’ một cái tát hung hãn đánh thẳng vào mặt Lân Lâm, Lân Lâm từ nhỏ luôn kính sợ cha mình, những lời gầm thét giống như hôm nay chưa từng xuất hiện qua, loại cảm xúc này đã chọc giận cha Lân.

Lần đầu tiên trong đời ông nâng tay đánh đứa con trai mà ông yêu thương hai mươi mấy năm, “Có phải ngay cả người cha này mà cũng không cần hay không?” Thanh âm của cha Lân mang theo khế run cùng thất vọng, “Tự mà suy nghĩ cho thật kỹ đi.” Bỏ lại một câu, Lân lão gia tử liền chống gậy đập cửa rời đi.

“Lân Lâm, anh không sao chứ.” Thượng Quan Tuệ đứng dậy, đi tới trước mặt Lân Lâm, muốn nhìn một chút vết thương của hắn, nhưng ngược lại bị Lân Lâm vươn tay bóp cổ.

“Đừng tưởng rằng cô vào được cửa Lân gia liền thật sự trở thành vợ của tôi.” Khuôn mặt lạnh lẽo như hàn đàm, hai mắt tràn ngập hơi thở huyết tinh lây nhiễm cả không khí xung quanh phòng.

Trong nháy mắt cổ họng bị người dùng lực không ngừng siết lấy, khiến cho Thượng Quan Tuệ lần đầu tiên có được cảm giác cận kề tử vong, ngũ quan xinh đẹp bởi vì không cách nào thở được mà trở nên vặn vẹo, “Lân... Lân Lâm, đứa trẻ...”

Cổ sức thốt ra hai chữ, giống như lá rụng trong gió, không thể bắt lấy, nhưng vẫn thành công khiến Lân Lâm buông lỏng tay. Thượng Quan Tuệ mất hết khí lực, hai đầu gối khuỵu xuống đất, một tay chống trên mặt đất mảnh liệt ho khan, cô bỗng chốc phát hiện ván cờ này cô đã đi nhầm, cô không nên ham hư vinh giả cho một người điên, một người điên tựa như ác ma.

“Hừ.” Lân Lâm hừ lạnh một tiếng sau đó liền xoay người rời đi, hoàn toàn không nhìn lấy người vợ mới cưới của mình thêm một cái nào.

Lân lão gia tử ngồi trong một căn phòng khác ở lầu ba, thu hết thấy hình ảnh và âm thanh từ máy theo dõi vào đáy mắt, quần gia bên cạnh tiến lên trước, “Lão gia, có cần phái người đi xem thiếu phu nhân hay không?” Bị thiếu gia bóp cổ như vậy, người bình thường cũng không chịu nổi, huống chi là phụ nữ mang thai.

Mắt camera dõi theo Thượng Quan Tuệ, mặc dù chật vật nhưng vẫn đứng dậy, trên mặt ngoại trừ tái nhợt thì không có bất kỳ dị trạng gì. Lân lão gia cầm lên ly rượu chất, nhấp nhẹ, “Không cần.”

“Vậy cái đối tượng kia của thiếu gia thì phải xử lý thế nào?”

“Thẩm Minh Tư sao? Hừ.” Khuôn mặt hiền hòa của Lân lão gia tử trong nháy mắt bị sát khí nồng đậm bao phủ, “Ta hận không thể giết chết cậu ta ngay lập tức, nhưng mà, giết một Thẩm Minh Tư thì dễ dàng, giết một tình nhân của cường địch mới là khó càng thêm khó.”

Thả ly rượu trở về chỗ cũ, “Nhưng ta có thể chờ, ta không tin tình yêu giữa hai người đàn ông có thể kéo dài bao lâu.” Một ngày nào đó, cậu ta sẽ rơi vào tay ông, sống không bằng chết...

*(Editor: sẽ không có ngày đó đâu ~)*

## 26. Chương 25

Đã hơn một tháng kể từ sau hôn lễ của Lãnh Lâm, mặt trời mỗi ngày vẫn mọc rồi lặn, cuộc sống giản dị cứ thế bình lặng trôi qua. Có lẽ điểm khác biệt duy nhất chính là Sở Khanh Hàm sẽ cách mấy ngày đến công ty một lần, mặc dù không coi là bận rộn, nhưng cũng bắt đầu thường xuyên.

Minh Tư không có hỏi tới, bởi vì cậu cảm thấy đây là chuyện tốt, cậu từng đi tìm một vài chuyên gia, kết quả kiểm tra đều cho thấy ‘chứng dị ứng’ của Sở Khanh Hàm là một nút thắt tâm lý, tiếp xúc nhiều người, từ từ sẽ cải thiện. Cho nên Minh Tư đem tất cả quan tâm cùng lo lắng hóa thành một nồi canh, mùi thơm so với dĩ vãng càng thêm nồng đậm.

Vào một buổi sáng quang đãng, ăn xong điểm tâm, Lục Phong tới đón Sở Khanh Hàm đi công ty họp, còn Minh Tư thì mượn danh nghĩa cần phiên dịch văn kiện Tiêu Viễn đưa đến, khéo léo từ chối đồng hành. Chờ sau khi bọn họ rời đi, mới một mình ngồi taxi rời khỏi nhà, nhưng mục tiêu hiển nhiên không phải là nhà xuất bản, mà là tiệm đồng hồ nổi tiếng tại khu thương mại sầm uất.

Xuống xe, nhìn khu thương mại mà bản thân chưa từng đặt chân tới, Minh Tư ngược lại rất thản nhiên, bước vào cửa hàng sang trọng như cung điện, trong lúc vô tình quét mắt qua một chiếc đồng hồ đeo tay, Minh Tư liền yêu thích không thôi. Chân vừa mới dừng bước, nhân viên bán hàng được huấn luyện nghiêm chỉnh đã cung kính cúi người chín mươi độ, “Hoan nghênh quý khách đến thăm, xin hỏi có cần trợ giúp gì không ạ?”

“Tôi muốn nhìn giá chiếc đồng hồ đeo tay này một chút.” Thẳng trước lúc cùng Sở Khanh Hàm đăng ký kết hôn, Minh Tư vô tình thấy được ngày sinh được viết phía trên, tính toán thời gian, chỉ còn ba ngày là đến sinh nhật Sở Khanh Hàm, lặn lội tìm kiếm nhiều ngày, cũng không nhìn trúng được lễ vật vừa lòng, duy nhất chỉ có cái đồng hồ đeo tay này, là khiến cho mắt Minh Tư sáng lên.

“Tiên sinh, mắt nhìn của ngài thật tốt, chiếc đồng hồ đeo tay này là kiểu dáng mới nhất trong quý.” Mang bao tay trắng như tuyết, nhân viên bán hàng lấy ra chiếc đồng hồ đặt lên khay vải bông mềm mại.

“Xin hỏi, giá chiếc đồng hồ này bao nhiêu?” Thật ra thì kiểu dáng của đồng hồ rất đơn giản, không sắc sảo, cũng không khoa trương hoa lệ, nhưng lại khiến Minh Tư vô cùng yêu thích.

“Sáu mươi vạn.” Nhìn cách ăn mặc của Minh Tư, mặc dù không bắt mắt, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới không có món nào là rẻ tiền, loại khách hàng này bất luận có mua hay không mua, khó nói chuyện hay không khó nói chuyện, bọn họ đều sẽ trăm phần trăm treo lên mặt nụ cười, “Chiếc đồng hồ này được bao quanh bởi sáu viên kim cương, kiểu dáng cấu trúc do chính bậc thầy trong nghề thiết kế, cũng là bản hạn chế.”

“Ừm, phiền cô gói lại giúp tôi.” Có vài thứ không nằm ở chỗ giá trị riêng của nó, mà nằm ở chỗ hài lòng và yêu thích. Sáu mươi vạn, đối với Minh Tư mà nói, là một con số khổng lồ, vượt quá tất cả số tiền tiết kiệm mà cậu hiện có, nhưng lần đầu tiên cậu nhìn thấy nó, đã vô cùng yêu thích. Món lễ vật này có lẽ sẽ khiến số tiền công phiên dịch mấy tháng nay cùng phí làm quản gia ba tháng kia của cậu, toàn bộ đều tan thành mây khói, đồng thời còn phải đeo trên lưng mấy tháng tiền nợ trong thẻ ngân hàng, nhưng Minh Tư cảm thấy, vì Sở Khanh Hàm, đây là đáng giá.



Cầm trong tay chiếc đồng hồ đại biểu cho toàn bộ gia sản hiện tại của cậu, trên mặt Minh Tư từ đầu tới cuối đều tràn ngập ý cười, đưa tay muốn đón xe trở về, dù sao trong người giữ một món lễ vật trị giá to lớn như vậy, tốt nhất là không nên đi loay hoay ngoài đường.

Minh Tư chỉ có thể than nhẹ một tiếng, đây là chỗ thất sách nhất của cậu, không thể gọi điện thoại kêu Sở Khanh Hàm tới đón, bởi vì phần lễ vật chứa đầy tâm tư này phải đợi đến hôm sinh nhật mới có ý nghĩa. Chần chừ một hồi, cậu liền gọi điện thoại cho Tiêu Viễn, quả nhiên bạn tốt thông khoái đồng ý, nhưng đến nơi này cần ít nhất 30 phút, hơn nữa phụ cận không có chỗ dừng xe, Minh Tư chỉ có thể tự ôm lễ vật sáu mươi vạn, đi xuống con đường phía dưới chờ Tiêu Viễn.

Nhưng vừa mới đi được mấy bước, Minh Tư liền cảm giác có người theo sau lưng, không phải cậu quá nhạy cảm, mà là người nọ quá mức rõ ràng. Hiện tại không phải ngày nghỉ lễ lại đang trong giờ làm việc, đường phố nhộn nhịp trở nên yên ắng dị thường, trên đường không có bao nhiêu người, mà người kia, vẫn bước theo sau Minh Tư, Minh Tư đi, hắn liền đi, Minh Tư dừng, hắn cũng dừng.

Đợi đi tới chỗ khúc quanh, Minh Tư bất chợt xoay người lại, người phía sau hiển nhiên một lòng một dạ đi theo, không nghĩ tới Minh Tư sẽ phát hiện, liền ngay góc đứng hình tại chỗ, lập tức toát mồ hôi lạnh, giống như con nít làm sai chuyện, cúi thấp đầu, không dám mở miệng tranh cãi, cũng không giải thích.

Những cử chỉ này ngược lại khiến Minh Tư cười khổ, tình huống hình như có vẻ nghịch chuyển, “Tại sao anh đi theo tôi.”

“Tôi... Tôi chỉ đi ngang qua.” Người đàn ông mặt đỏ bừng, thanh âm khẽ run rẩy, “Tôi không có đi theo cậu.”

“Nếu anh không nói thật, tôi liền báo cảnh sát, mấy ngày trước lúc tôi đi ra từ tiệm sách, người theo dõi tôi có phải anh hay không?” Thật ra Minh Tư chỉ muốn hù dọa người đàn ông này một chút.

“Không phải tôi, không phải tôi, chỉ hôm nay lúc thấy cậu đi ra từ tiệm đồng hồ tôi mới đi theo...” Người đàn ông phát hiện tự mình lỡ miệng, vóc người cao lớn, nhưng lại giống như một cậu học sinh phạm lỗi, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý đi theo cậu, tôi chỉ là nhìn thấy cậu quen mắt, muốn hỏi cậu có phải họ Thẩm hay không mà thôi.”

Người đàn ông nói liền một mạch không ngừng nghỉ ngắt câu, ngược lại rước lấy tiếng cười của Minh Tư. Người này mà đi lừa gạt, phỏng chừng ngược lại trở thành người đầu tiên bị lừa.

“Tôi họ Thẩm.” Đánh giá đôi phương, dường như có chút quen mặt, “Xin hỏi anh là?”

“Tôi cũng làm nghề phiên dịch, tôi tên Tề An, chúng ta từng gặp nhau ở nhà xuất bản.” Người đàn ông cầm khăn tay xoa xoa mồ hôi trên trán, “Tôi chẳng qua, chẳng qua chỉ muốn chào hỏi, thật sự, chỉ là chào hỏi.”

“Chào anh.” Tề An, người này mặc dù Minh Tư không quen, nhưng cái tên lại nghe vô cùng quen, là một nhân vật rất nổi tiếng trong giới phiên dịch.

“Cái đó... Tôi... Tôi...”

Tề An còn chưa nói hết, điện thoại của Minh Tư đã vang lên, là Tiêu Viễn.

Minh Tư áy náy mỉm cười, nhận điện thoại.

“Minh Tư, xin lỗi, vạ phần xin lỗi, mình không thể tới đón cậu được, quán bar của mình có người tới náo loạn, mình và Lâm Vãn phải đi xử lý một chút.” Quán bar của Tiêu Viễn luôn làm ăn yên ổn, chẳng qua mấy ngày trước có mấy tên côn đồ cắc kè gây chuyện, Tiêu Viễn tìm mấy người bạn đề xuống chuyện này, không ngờ sáng nay trong lúc quán không mở cửa đón khách, đám côn đồ kia lại xông vào, đập phá mọi thứ.

“Ừm, không sao, cậu cẩn thận một chút.”

“Được.” Điện thoại lập tức bị cắt đứt, Minh Tư có chút lo lắng, nhưng nghĩ đến bên cạnh Tiêu Viễn còn có Lâm Vãn, trong lòng cũng yên tâm hơn mấy phần.

“Không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Minh Tư che giấu bất an, môi lộ ra mỉm cười, “Không sao.”

Nhìn nụ cười của Minh Tư, ngón tay Tề An liền bối rối xoay loạn, trên mặt cũng càng thêm ửng đỏ, “Thẩm tiên sinh, cậu có khát không, chúng ta đi uống chút gì đó được không?”

Minh Tư lắc đầu, lời cự tuyệt còn chưa thốt ra, Tề An đã mở miệng lần nữa, “Vậy cậu muốn đi nơi nào, tôi có thể lái xe đưa cậu đi.” Dáng dấp của Tề An rất tốt, thân hình cao lớn, mặt mũi cũng thuộc loại anh tuấn, nhưng động một chút là đỏ mặt, lộ ra vẻ ngây thơ.

“Thật sự không cần, cảm ơn.”

Mặt Tề An đỏ bừng, nhưng lời nói ngược lại không còn đứt quãng, “Dù sao hiện tại tôi cũng không có việc gì, Thẩm tiên sinh đừng từ chối.”

Mặc dù Tề An nói rất thành khẩn, nhưng Minh Tư vẫn uyển chuyển cự tuyệt, dẫu sao nhà cách nơi này thật sự quá xa, giữa cậu và Tề An cũng không phải quá thân quen, làm phiền đối phương như vậy, Minh Tư cảm thấy vô cùng không ổn. Trầm ngâm một lát, nhớ tới ở nhà hình như còn thừa mấy trăm đồng tiền nhuận bút, về đến nhà thì trả tiền xe, “Cảm ơn, tôi đón xe trở về là được rồi.” Đưa tay vẫy taxi, sau khi có xe đến mới quay sang gật đầu một cái, “Tôi đi trước, hẹn gặp lại sau.”

“Thẩm tiên sinh, chờ một chút.” Tề An theo phản xạ kéo lấy cánh tay Minh Tư, “Lần sau nếu rảnh có thể ăn chung một bữa cơm hay không?”

Không dấu vết rút ra cánh tay bị đối phương nắm lấy, Minh Tư khách sáo mỉm cười, “Ừm, được.” Dứt lời, liền ngồi lên xe, Minh Tư báo địa chỉ cho tài xế, liền chậm rãi hướng về nhà. Để tài xế chờ ở cửa một hồi, Minh Tư quả nhiên tìm được mấy trăm đồng kia, sau khi trả hết tiền xe, Minh Tư lúc này mới thật sự trở thành một tên nghèo kiết xác không còn một đồng dính túi, nhưng trên mặt cậu vẫn mỉm cười, là nụ cười âm ỉ.

Cất kỹ lễ vật, Minh Tư ngồi xuống ghế sofa gọi điện thoại cho Tiêu Viễn, dù gì cũng là bạn tốt nhiều năm, trong lòng sao có thể không lo lắng, gọi mấy cuộc, tất cả đều là âm thanh máy bận, gọi điện thoại cho Lâm Văn, kết quả cũng giống như vậy, trong lòng Minh Tư càng thêm lo lắng.

Sắc trời dần tối, trên cửa sổ thoáng qua ánh đèn xe, Minh Tư biết, là Sở Khanh Hàm trở về. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, vừa thấy Sở Khanh Hàm trở về, tâm tình của Minh Tư liền không còn lo lắng hốt hoảng như trước nữa. Đứng dậy mở cửa, nhìn nam nhân chậm rãi bước đến gần, cánh tay âm ỉ theo thói quen vòng qua eo của cậu, nụ hôn êm ái cũng theo đó rơi xuống môi cậu.

“Anh trở về.”

“Ừm.” Minh Tư cong môi mỉm cười, nhưng trong nụ cười còn lưu lại sự lo âu đối với chuyện của Tiêu Viễn. Thấy Lục Phong và Hồng Lâm đi theo phía sau cùng tiến vào, Minh Tư chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

“Thẩm tiên sinh, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Hồng Lâm quan tâm hỏi, bởi vì hắn biết Thẩm Minh Tư là một người rất chú trọng lễ nghĩa, dù bạn bè quen thuộc, cậu cũng sẽ mỉm cười dịu dàng, không đối trá hay chào hỏi khách sáo, nhưng hôm nay tuyệt đối khác thường.

Đang định lắc đầu, lại cảm giác được cánh tay vòng ngang eo siết chặt, ngược nhìn lên thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Sở Khanh Hàm, Minh Tư liền kể ra chuyện của Tiêu Viễn, tất nhiên đã cắt bỏ đoạn mua đồng hồ kia.

Nghe xong sự việc, Lục Phong mỉm cười đẩy gọng kính vàng trên sống mũi, “Thẩm tiên sinh, cậu yên tâm đi, chuyện này chúng tôi sẽ xử lý, chúng tôi đi trước đây.”

Không tới một giờ sau khi Lục Phong và Hồng Lâm rời đi, điện thoại của Tiêu Viễn liền gọi tới.

Nghe được thanh âm khí thế mười phần của Tiêu Viễn, lo lắng trong lòng Minh Tư cũng dần yên ổn trở lại.

“Minh Tư, bạn cậu thiệt quá trâu bò, cậu không biết những tên côn đồ kia phách lối cỡ nào đâu, đem quán bar của mình đập tan tành không nói, còn đánh nhân viên trong quán, lúc mình và Lâm Văn đến nơi, liền bị bọn nó vây khốn, nhưng mấy người bạn của cậu vừa xuất hiện, trận thế kia, khiến tên côn đồ dẫn đầu lập tức trở thành thằng cháu trai co rúm trước ông nội nó, một câu cũng không dám nói, chẳng những bồi thường tiền, còn ăn năn sám hối, mặt mày xám xịt bỏ chạy như bị ma đuổi.”

“Các cậu không sao thì tốt rồi.” Minh Tư nhìn về phía Sở Khanh Hàm, nam nhân đang cúi thấp đầu, kiểm

tra tài liệu thông qua máy tính để trên đùi, có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Minh Tư, Sở Khanh Hàm ngẩng đầu, ánh mắt của hai người liên đối diện nhau.

“Bữa nào hẹn bạn của cậu ra ngoài đi, mình và Lâm Văn mời bọn họ ăn một bữa cơm.” Thanh âm của Tiêu Viễn không giấu được hưng phấn, dấu sao những chuyện chỉ xuất hiện trên phim truyền hình, hôm nay lại được tận mắt chứng kiến, hỏi hắn làm sao có thể không kích động.

“Ừm, được.” Nhìn ôn nhu trong mắt Sở Khanh Hàm, Minh Tư hiểu ý cười một tiếng, “Chừng nào quyết định xong, mình sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

“Được, vậy mình đi xử lý mấy chuyện còn lại trước đây, đừng quên giúp mình hẹn thời gian đó.”

“Được.” Cúp điện thoại, Minh Tư ngồi vào bên cạnh Sở Khanh Hàm, “Cảm...”

Vừa thốt ra một chữ, Sở Khanh Hàm đã hôn xuống đôi môi đỏ mọng của cậu, nhẹ nhàng, đơn sơ, không một tia mập mờ tình sắc, từ đầu đến cuối đều tràn đầy ôn nhu, “Không cần.”

Minh Tư biết ý tứ của Sở Khanh Hàm, giữa bọn họ không cần như vậy, trong lòng càng thêm ấm áp, hai cánh tay tự nhiên vòng lên cổ Sở Khanh Hàm, buổi tối dài dằng dặc cũng chính thức bắt đầu...

Dưới bầu trời đêm đen nhánh, đèn đuốc trong biệt thự tỏa ra dáng vẻ ấm áp, cũng rất an tường, nhưng trong một căn phòng, không khí lại không giống như bề ngoài của nó.

“Lâm.” Một người phụ nữ mang thai nằm ở trên giường, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, hiện ra dáng vẻ khỏe mạnh, “Em muốn ăn trái cây.”

Lãnh Lâm lạnh lùng ngồi cạnh bàn trang điểm đọc báo, ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng nhìn về phía người phụ nữ kia, khiến nữ nhân kia cũng tự động hãm thanh.

“Lâm, bây giờ em hành động không tiện, anh lấy giúp em một trái táo đi.” Trong thanh âm của người phụ nữ mang theo giọng điệu nũng nịu, cho dù sự lãnh đạm của Lãnh Lâm giống như thời tiết tháng mười hai, cũng không ảnh hưởng đến nụ cười của cô.

Lãnh Lâm xếp lại tờ báo, đưa tay ra, nhưng thứ cầm lên không phải mâm trái cây, mà là quyển tạp chí đặt bên cạnh, tiếp tục cúi đầu lật xem, phảng phất như không nghe thấy gì.

Nụ cười của Thượng Quan Tuệ yếu dần, nhưng cô vẫn duy trì sự cao nhã và hào phóng của mình, “Lãnh Lâm, đứa trẻ em đang mang chính là của Lãnh gia các người, ngay cả chút yêu cầu nhỏ nhoi này mà anh cũng không đáp ứng được sao?”

“Tôi nghĩ thứ cô muốn cô đã có được trong tay.” Lãnh Lâm hừ lạnh một tiếng, “Cần gì phải diễn tiết mục

vợ chồng son này ở trước mặt tôi.”

Thượng Quan Tuệ thay đổi sắc mặt, “Lâm, em không hiểu ý anh.” Ngón tay thon dài vuốt ve trên cái bụng lớn, “Em bây giờ là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, là con dâu của Lãnh gia, ân ái là hình tượng bắt buộc phải có giữa hai chúng ta, làm sao có thể coi là diễn xuất.” Lời nói vô cùng uyển chuyển ôn hòa, nhưng nghe vào tai Lãnh Lâm lại biến thành một loại ý nghĩa khác.

Lãnh Lâm bỏ xuống quyển tạp chí trong tay, đứng lên đi tới mép giường, “Thứ cô muốn bắt quá là tiền tài và địa vị.” Lại dời tầm mắt về phía cái bụng nhô cao của Thượng Quan Tuệ, “Tốt nhất đừng để tôi biết cô đang gạt tôi, nếu không tôi sẽ khiến cho cô chết rất khó coi.”

Trán Thượng Quan Tuệ toát ra mồ hôi li ti, bàn tay phủ trên bụng theo phản xạ dừng lại, chuyển dời ánh mắt, nhưng chỉ trong tích tắc, biểu tình liền thay đổi thành mặt đầy ủy khuất, “Lãnh Lâm, em biết anh không thương em, em biết trong lòng anh chỉ có Thẩm Minh Tư, nhưng anh đã là chồng của em, cậu ấy cũng đã có tình nhân khác...”

Khuôn mặt Lãnh Lâm lập tức vắn vẹo, một tay đột nhiên bắt lấy cổ Thượng Quan Tuệ, không dùng lực, nhưng lộ ra dáng vẻ kiềm chế chết chóc, “Ngay cả tên của Minh Tư cô cũng không xứng nhắc tới.”

Trong mắt Lãnh Lâm đích toát ra sự sắc bén, lửa giận hòa chung một chỗ cùng băng giá lạnh lẽo, vô cùng khủng bố, hấn hận Thượng Quan Tuệ, không có cô ta, Minh Tư sẽ không rời đi, nhưng hấn càng hận chính mình, hấn không biết quý trọng, nên mới để cho Minh Tư cách hấn càng ngày càng xa...

## 27. Chương 26

Đón lấy ánh mắt nguy hiểm của Lãnh Lâm, Thượng Quan Tuệ bị khí thế kia làm cho sợ hãi đến không dám cử động, lần đầu tiên trong đời cảm thấy sống hay chết thật ra chỉ cách nhau một đường ranh, từng giọt mồ hôi giống như hạt đậu từ trán trượt vào tóc, khiến cho sự ưu nhã trước đó biến thành chật vật không chịu nổi.

Lãnh Lâm buông tay ra, cúi đầu nhìn người phụ nữ trên giường, cái nhìn chất đầy băng giá, khiến cho người đối diện không lạnh mà run, sau khi dừng lại mấy giây, liền đập cửa rời đi.

Thượng Quan Tuệ chậm rãi từ trên giường đứng dậy, thần sắc khủng hoảng trên mặt vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ, cửa phòng lại lần nữa mở ra, đi vào không phải là Lãnh Lâm, mà là Lãnh lão gia tử chống gậy. Giữa hai hàng lông mày của ông là sự nghiêm nghị bẩm sinh, giống y như ánh mắt của Lãnh Lâm, đều khiến cho người ta cảm thấy giá rét hờ hững.

Cuống quít che giấu vẻ chật vật, trên mặt Thượng Quan Tuệ tỏ ra cung kính, “Cha.”

Từ sau hôn lễ, Thượng Quan Tuệ liền theo Lãnh Lâm kêu cha Lãnh là phụ thân, không phải vô cùng thân

thiết, nhưng là đại biểu cho mối quan hệ giữa bọn họ.

“Ta đã sắp xếp chuyến du lịch trăng mật cho hai đứa, địa điểm là đảo nhỏ tư nhân của ta, coi như lễ vật tân hôn mà người làm cha này đưa cho hai đứa.” Dứt lời liền không sâu không cạn nhìn Thượng Quan Tuệ một cái, sau đó mới xoay người rời đi.

Trong lòng Thượng Quan Tuệ biết, có một số việc không cần tìm hiểu quá sâu, kinh sợ mới vừa rồi đã được tâm tình tốt đẹp hiện tại chôn lấp, cô không tin, có Lãnh lão làm hậu thuẫn, mình còn không sánh bằng một tên đàn ông như Thẩm Minh Tư. Ánh mắt Thượng Quan Tuệ lộ ra vẻ độc ác cùng dục vọng chiếm hữu, tất cả đều thu vào trong mắt Lãnh lão gia tử đang ngồi đằng sau máy theo dõi...

Minh Tư mang tâm sự riêng, bận rộn cả một ngày, thật vất vả mới hoàn thành xong bảo thảo, nhắm mắt tựa vào lưng ghế sofa, mu bàn tay chạm đến xúc cảm ấm áp, Minh Tư mở mắt ra, một ly sữa bò nhiệt độ vừa phải được đặt vào trong lòng bàn tay của cậu. Có người nói, tình yêu thật ra không cần lời thề oanh liệt, chẳng qua khi bạn cần một ly trà, người nọ có thể dùng ánh mắt ôn nhu và quan tâm đưa nó đến trước mặt bạn, đây mới là tình yêu bình thản lại khiến cho người ta ấm lòng. Minh Tư mỉm cười, nằm vào trong lòng ngực của người đã dành cho cậu hết thấy tình yêu.

Không trò chuyện, chỉ trao nhau những cái hôn nhẹ, cũng không phải yên lặng, mà là thấu hiểu lẫn nhau, ấm áp lại thư thích. Đầu ngón tay thon dài của Sở Khanh Hàm nhẹ nhàng đề lên hai bên thái dương của Minh Tư, lực đạo vừa phải, khiến cho Minh Tư thư giãn đến mơ màng buồn ngủ.

Dường như nhớ tới điều gì đó, Minh Tư lại ngồi dậy, uống một hớp sữa bò ấm áp, rồi mới đưa mắt nhìn sang Sở Khanh Hàm, “Hai ngày trước Tiêu Viễn nói muốn cảm ơn Hồng Lâm và thư ký Lục, cho nên em muốn mời bọn họ đến nhà chúng ta ăn một bữa cơm, có được không?”

“Ừm.” Sở Khanh Hàm khẽ gật đầu, ôn nhu đem cái ly trong tay Minh Tư thả lên bàn trà, rồi mới lần nữa ôm người vào trong lòng.

Tựa vào lồng ngực ấm áp, Minh Tư nghiêng đầu nhìn nam nhân của mình, trong đôi mắt kia tràn đầy cưng chiều, Minh Tư mỉm cười nhàn nhạt, tựa đầu lên bả vai Sở Khanh Hàm, nhưng sau đó nghĩ đến chứng dị ứng của người yêu, chuyện quên mất đã lâu lần nữa trở lại trong đầu.

“Hay là tính...”

Biết suy nghĩ của Minh Tư, môi Sở Khanh Hàm bắt giắc cong lên, “Không sao.” Có lẽ từ sau khi ở chung một chỗ với Minh Tư, Sở Khanh Hàm càng biết cười hơn, không giống như lúc ban đầu mơ hồ đến khó lòng nhận ra, giờ đây nụ cười tỏa ra hương vị của ánh mặt trời, mang theo vô hạn cưng chiều.

Những ngón tay thon dài của Sở Khanh Hàm bao bọc lấy bàn tay Minh Tư, dịu dàng siết chặt. Toàn bộ ngôn ngữ đều được truyền tải qua nơi tương giao giữa hai người.

Minh Tư gật đầu một cái, nắng ấm hòa tan vào trong máu, chảy đi khắp cơ thể.

Có lẽ lấy danh nghĩa chiêu đãi khách, càng danh chính ngôn thuận mà âm thầm chuẩn bị sinh nhật cho Sở Khanh Hàm. Buổi trưa ngày hôm sau, Sở Khanh Hàm chân trước vừa đi, Minh Tư liền đón xe đến ngân hàng lấy tiền nhuận bút Tiêu Viễn gửi cho cậu, chọn mua toàn bộ thực phẩm và đồ dùng cần thiết, đến khi trời tối mới về tới nhà.

Mở cửa, cả phòng sáng trưng ánh đèn, khiến cho Minh Tư cả ngày bị đông lạnh bên ngoài thả lỏng cả người. Sở Khanh Hàm về trước cậu một bước, đã đứng ở cạnh cửa, nhận lấy đồ trong tay cậu bỏ vào bếp. Nhìn nam nhân ngay cả áo khoác trên người cũng chưa cởi, liền bắt đầu giúp cậu cởi áo khoác treo lên giá, lại vì cậu lấy ra đôi dép từ trong tủ giày, toàn bộ mệt mỏi trên người Minh Tư đều bị sự quan tâm này tiêu trừ hết sạch.

Hai người cùng nhau phân loại và cất đồ xong, Minh Tư liền đi vào phòng tắm, lúc đi ra, nhìn thấy Sở Khanh Hàm đang đứng trong bếp nghiêm túc gọt khoai tây, nụ cười trên môi Minh Tư càng thêm sâu, cùng nấu cơm, sau khi ăn xong thì xem một bộ phim điện ảnh, hai người mới đi ngủ sớm.

Trời vừa hửng sáng, Minh Tư đã tỉnh, nhìn nam nhân còn đang ngủ say bên cạnh, Minh Tư mỉm cười ấm áp, từ từ đứng dậy, cúi đầu lưu lại một nụ hôn trên môi người yêu, “Sinh nhật vui vẻ.” Thanh âm rất nhẹ rất ôn nhu, nhìn thụy nhan của Sở Khanh Hàm, nụ cười của Minh Tư càng ấm áp hơn.

Rón rén xuống giường mặc quần áo, rửa mặt xong liền vội đầu vào phòng bếp, đem thịt bò đã ướp gia vị tối hôm qua thả vào trong nồi, mở lửa nhỏ, lại rắc chút gia vị, canh chỉnh độ lửa, thỉnh thoảng vớt bỏ vẩn bọt nổi phía trên nước súp, nhìn thịt bò đã chín tới, Minh Tư mới múc thịt ra khay, nước súp còn dư lại thì tiếp tục hầm.

Mang bao tay cách nhiệt, cắt thịt bò còn bốc hơi nóng thành từng khối nhỏ, lại cắt một ít hành gừng tỏi, Minh Tư mới xoa xoa mồ hôi trên trán, trong lúc lơ đãng ngày đã sáng choang, nhìn về phía đồng hồ trên tường, liền bắt đầu nhào bột, cắt mì thành sợi bỏ vào trong nồi súp thịt bò, nấu chín, vớt mì ra tô, bỏ thịt bò được thái nhỏ lên trên mặt, cuối cùng chan nước súp, lúc bưng lên bàn ăn, Sở Khanh Hàm đã ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trong phòng bếp, đặt lên môi Minh Tư một nụ hôn chào buổi sáng, rồi mới nhìn về phía tô mì trên bàn.

Minh Tư ôn nhu cười một tiếng, đẩy ra bàn tay bên eo, “Chờ em một chút.” Lấy ra hai quả trứng gà từ trong tủ lạnh, bỏ vào nồi nước sôi, nhìn trứng luộc chín tới liền vớt ra chén, đặt cùng một chỗ với tô mì kia, rồi mới quay đầu nhìn Sở Khanh Hàm, “Biết anh không thích ăn trứng luộc, nhưng hôm nay là sinh nhật của anh, cái này nhất định phải ăn.”

“Sinh nhật?!”

“Ừm, sinh nhật của anh.” Nhón đầu ngón chân lên, hôn lên môi nam nhân vẫn còn đang sưng sờ mê mang, ngay cả sinh nhật mình là ngày nào cũng không nhớ, “Sinh nhật vui vẻ, Khanh Hàm.”

Vừa qua giờ cơm trưa, Tiêu Viễn, Lâm Vãn, Hồng Lâm, thư ký Lục, lần lượt kéo đến, nhất thời căn phòng khách nhỏ liền có vẻ chật chội nhưng cũng náo nhiệt hẳn lên. Người biết nấu cơm chỉ có một mình Minh Tư, cho nên trừ Sở Khanh Hàm ở trong bếp trợ giúp ra, bốn người khác đều ở trong phòng khách tự giới thiệu lẫn nhau. Minh Tư nhìn mấy tên mới quen biết trò chuyện với nhau, khiến bầu không khí có chút

nhặt nhèo, liền thò đầu ra từ trong phòng bếp, “Các cậu có biết đánh mặt chược không?”

“Ý kiến hay.” Biểu tình lúng túng của Tiêu Viễn lập tức trở nên hưng phấn, “Để ở chỗ nào, mình đi lấy.”

“Phía dưới quầy ti vi.”

“Tốt lắm.” Tiêu Viễn hành động luôn luôn nhanh hơn so với thanh âm, không chờ nói xong đã ngồi xổm cạnh quầy ti vi, tìm ra một hộp mặt chược, nhìn phía trên còn dán tem niêm phong của siêu thị, Tiêu Viễn quay đầu nhìn về phía Minh Tư ở cửa phòng bếp, “Cậu mới mua à?”

“Ừm, sợ các cậu nhàm chán, hôm qua mới đi mua.”

Lâm Vãn quét một vòng phòng khách, cũng không tìm được vật thể nào hình vuông, “Minh Tư, mặt chược có rồi, nhưng chúng ta phải chơi ở nơi nào đây?”

“Trong kho có bàn xếp.”

“Để bọn tôi đi lấy.” Thư ký Lục đứng dậy, còn không quên kéo theo Hồng Lâm, đối với vị trí địa lý của cái nhà này, hẳn so với mấy người kia hiểu biết nhiều hơn một ít, lúc đi ra, không quên đẩy đẩy gọng kính mạ vàng, thuận tay kéo theo Hồng Lâm bị buộc làm cu li khuôn vác.

*(editor: bà mẹ, ban đầu còn tưởng kéo theo Hồng Lâm làm gì, té ra bắt nó làm cu li, còn mình thì chỉ tay năm ngón, hồ ly thiệt đúng là hồ ly mà, haha)*

Minh Tư thu hồi ánh mắt, cười khanh khách nhìn Sở Khanh Hàm đang rửa rau, “Anh đi ra nghỉ ngơi một lát đi, còn lại cứ để em.”

Sở Khanh Hàm lắc đầu, “Anh cùng em.” Đem rau rửa sạch thả vào trong rổ, dùng khăn lông lau sạch tay, liền ôm Minh Tư vào trong lòng, cùng nhau tựa vào cạnh bếp, nhìn canh gà đang dùng lửa nhỏ chậm rãi hầm.

“Ừm.” Minh Tư mỉm cười, thả lỏng người dựa vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, không lâu sau phòng khách liền truyền ra tiếng mặt chược huyền ảo, thỉnh thoảng kèm theo tiếng cười vút cao của Tiêu Viễn, nụ cười của Minh Tư càng sâu hơn, “Anh nói xem bốn người bọn họ ai sẽ thắng?”

“Lục Phong.”

“Ừm, em cũng cảm thấy cậu ta sẽ thắng.” Minh Tư tán đồng gật đầu, nhìn nồi canh gà trên bếp tỏa ra mùi thơm nồng nặc, Minh Tư mới từ trong lòng Sở Khanh Hàm đứng dậy, bỏ thêm chút gia vị vào nồi, nhẹ nhàng khuấy, nhìn canh đổi sắc không sai biệt lắm, mới múc ra một chén đặt vào trong tay Sở Khanh Hàm, “Nếm thử xem.”



“Ừm.”

“Mùi vị thế nào?”

Sở Khanh Hàm mỉm cười, cúi đầu chuẩn xác bắt lấy môi Minh Tư, đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi Minh Tư, càn quét khắp nơi không bỏ sót một xó xỉnh nào, lúc rời đi, nhìn gò má Minh Tư ửng đỏ khê thở dốc, cứng chùi hời ngược lại, “Mùi vị thế nào?”

“Anh muốn hỏi là nụ hôn của anh, hay là canh gà?” Minh Tư cười nháy mắt mấy cái, sắc đỏ trên mặt vẫn chưa hoàn toàn biến mất, khiến cho động tác nhỏ kia của Minh Tư nhìn mị hoặc vô cùng.

Ánh mắt Sở Khanh Hàm khê biến, trước một giây hóa thân thành sói, giọng oang oang của Tiêu Viễn từ phòng khách đã xông đến, “Minh Tư, mình đói quá đi, có thể ăn được chưa, a, đồ trung\*, tui tới.”

[\*tên của quân cờ mặt chược.]

“Ừm, bưng lên cái này.” Khom người đi vòng qua Sở Khanh Hàm, khoe môi Minh Tư vươn ý cười, Sở Khanh Hàm thay đổi càng ngày càng lớn, chuyện này làm cho nụ cười của Minh Tư càng thêm sâu sắc. Biết đùa, biết cười, biết nói chuyện, Minh Tư từ đầu đến cuối luôn hy vọng, Sở Khanh Hàm có thể sống vui vẻ, mà lúc này đây, Sở Khanh Hàm đã dần dần có được những thứ này, Minh Tư làm sao có thể không vui.

Minh Tư bưng canh và thức ăn, đưa tới bên cạnh mấy tên còn đang bận chơi bài, Lục Phong ngược lại là người đầu tiên mỉm cười ung dung nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, ba tên còn lại mặt mày đều xanh xao như cọng cải thìa, dẫu sao chơi nửa ngày, từ đầu đến cuối chưa từng thắng nổi một ván, trong tay đều là bài thúi.

Thấy kết quả rõ ràng, Minh Tư và Sở Khanh Hàm hai mắt nhìn nhau lộ ra ý cười, nồi canh vẫn đang sôi, nhưng không cần lúc nào cũng phải canh chừng, Minh Tư liền cùng Sở Khanh Hàm quán quýt trên ghế sofa, cầm trong tay chén canh, xem ti vi, mặc dù thỉnh thoảng xen lẫn tiếng mặt chược, nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ náo nhiệt.

Không lâu sau, tiếng chuông cửa đình đông đình đông vang lên...

## 28. Chương 27

Nhìn hai vị khách già đến viếng thăm đứng ngoài cửa, một người mặt mũi hiền lành, là An gia gia mới gặp qua mấy hôm trước, một người mặt đầy nghiêm túc, ngay cả nếp nhăn hay góc cạnh đều mang hơi thở uy nghiêm, nhưng giữa đường nét ngũ quan lại mang theo vài phần quen thuộc.

Sau khi nghe Sở Khanh Hàm dùng thanh âm bằng phẳng kêu một tiếng ‘gia gia’, Minh Tư liền biết, phần

quen thuộc này đến từ đâu.

“Mời vào.” Minh Tư mỉm cười nhường lối cho hai người, nhìn An gia gia lúc đi ngang qua còn tỉnh quái nháy mắt mấy cái với cậu, tâm tình lần đầu gặp gia trưởng của Minh Tư cũng có phần thả lỏng hơn.

Mấy tên đang chơi đến huyền não trong phòng khách nhất thời cũng yên tĩnh xuống, nhất là Lục Phong và Hồng Lâm, song song đứng dậy, cung kính đi tới trước mặt Sở An nhị lão, “Lão gia, An lão tiên sinh.”

“Ừm.” Gật đầu một cái, Sở Chấn Bác chống gậy ngồi xuống ghế sô pha, khí thế trời sinh cùng sau này tạo thành toát ra uy nghiêm, khiến cho mọi người vô hình sinh ra kính sợ, ngay cả Lâm Vãn và Tiêu Viễn không biết lai lịch của Sở Chấn Bác, cũng đều đứng dậy đi đến bên cạnh Lục Phong, không nói lời nào, cũng không dám ngồi xuống.

An gia gia hai tay khoác trên quả trứng, cười híp mắt, “Tới đây, Minh Tư, đây là ông nội của Khanh Hàm, bây giờ cũng là ông nội của cháu, mau kêu một tiếng ‘gia gia.’”

Minh Tư cũng không xấu hổ, đã kết hôn với Sở Khanh Hàm, bất luận ở phương diện pháp luật hay tình cảm, thân nhân của Sở Khanh Hàm cũng là thân nhân của cậu, “Gia gia.”

Sở Chấn Bác thật ra không nghiêm nghị như vẻ bề ngoài, ừm một tiếng, coi như tiếp nhận, đừng nhìn tuổi tác của ông mà lầm, tư tưởng của Sở lão tương đối tiến bộ, Sở Khanh Hàm là hạng người gì, ông biết rõ hơn bất kỳ ai, hưởng chi hạnh phúc của cháu trai so với bất kỳ chuyện gì đều quan trọng hơn, cháu dâu là nam hay nữ, trong mắt ông đều như nhau, chỉ cần biết giữ khuôn phép, biết chăm lo cuộc sống hằng ngày, thì đều tốt đẹp.

“Đám người tuổi trẻ các cậu cũng đừng đứng yên tại chỗ như vậy, mới vừa rồi chơi cái gì thì cứ tiếp tục chơi cái đó đi.” Ngữ điệu không lên không xuống, giống y như đúc Sở Khanh Hàm, khiến cho Minh Tư nghe vào trong tai, cảm thấy thân thiết đến kỳ lạ.

“Dạ.” Lục Phong đáp một tiếng, cùng Hồng Lâm đứng thẳng bên cạnh trở về bàn mặt chược. Lâm Vãn và Tiêu Viễn nhìn nhau một cái, kính sợ mà gật đầu chào Sở Chấn Bác, sau đó cũng trở về chỗ ngồi, không có ồn ào giống như lúc trước, yên lặng đánh bài.

Sở Khanh Hàm kéo qua Minh Tư, ngồi vào một chỗ khác trên ghế sô pha, không nói một lời, tay cầm tay Minh Tư, ánh mắt nhìn về phía tiết mục đang phát trên tivi, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của Sở gia gia đang nhìn sang.

An gia gia nhìn bầu không khí có chút cứng ngắc, đành đứng ra làm người hòa giải. Thật ra thì người bạn cũ này của ông tức giận cái gì, ông làm sao có thể không biết, còn không phải là vì cháu trai kết hôn lâu như vậy, cũng không thấy mang cháu dâu trở về gặp mặt lần nào hay sao, “Mùi vị thật là thơm, Minh Tư, cháu đang hầm cái gì đó?”

“Là canh gà ác tiềm tuyết nhĩ ạ.” Vừa nói, Minh Tư vừa đứng dậy khỏi lòng ngực Sở Khanh Hàm, đi vào

phòng bếp múc ra hai chén canh, “Gia gia.” Nhìn Sở Chấn Bác một tay nhận lấy, gạt đầu một cái, môi bắt giắc lộ ra ý cười mơ hồ, làm cho ông lão thoát nhìn nghiêm túc này, cũng không cứng rắn giống như vẻ bề ngoài.

Đưa canh đến tay An gia gia, nụ cười hiền hòa trên mặt ông lão càng nồng đậm hơn, trước tiên khẽ nhấp một ngụm, sau đó liền khen không dứt miệng, “Minh Tư, tay nghề của cháu đúng là hạng nhất, mùi vị thật không tệ.”

Minh Tư cười đáp lại một tiếng, “An gia gia, trong nồi còn nữa, để cháu múc thêm một chén cho ngài.”

“Ừm, cảm ơn cháu.”

“Ngài quá khách khí.” Minh Tư lại đổi hai chén canh khác cho hai vị lão nhân, “Gia gia, An gia gia, hai người có muốn hạ vài ván cờ tướng hay không?”

An gia gia vừa nghe liền hứng thú, “Lão Sở, chúng ta đã lâu không đánh cờ nhỉ, nếu không tới một ván đi?”

Sở Chấn Bác ngược lại không phản đối, “Ừm.”

Minh Tư bày bàn cờ lên bàn trà xong, lại cắt vài loại trái cây, liền vào phòng bếp làm việc. Khi Minh Tư lần nữa bước vào phòng bếp, Sở Khanh Hàm cũng đứng dậy đi theo. Minh Tư muốn hầm sườn bò, Sở Khanh Hàm liền ở bên cạnh lột tỏi cắt hành.

Bên ngoài không lâu sau liền bắt đầu náo nhiệt trở lại, dẫu sao có Tiêu Viễn ở đây, không gian yên tĩnh sẽ không giữ được quá lâu, hơn nữa An gia gia cùng Sở Chấn Bác chơi cờ tướng cũng náo nhiệt, hai người cộng lại cũng hơn trăm tuổi, gặp phải thứ yêu thích liền chơi vô cùng nghiêm túc.

Một món canh gà ác tiềm tuyết nhĩ, một món sườn hầm, một món cá hấp, cộng thêm năm món xào thông thường, từng món một được bưng lên. Minh Tư kêu một tiếng ăn cơm, mới kéo mấy người đang đắm chìm trong cờ và bài trở về, cảm giác đói bụng cũng liền xuất hiện.

Ngồi vào ghế, bầu không khí lúng túng liền quay trở lại trên bàn ăn, hai ngôi sao bắc đẩu của giới thương nghiệp ngồi ở chủ vị, cộng thêm một Sở Khanh Hàm chỉ lúc nhìn Minh Tư mới lộ ra ôn nhu, vô luận là ai ngồi chung với họ, cũng không dám nói thêm cái gì, bao gồm cả Tiêu Viễn thích đùa giỡn. Không lâu sau loại lúng túng này cũng bị thức ăn ngon làm tan biến, mặc dù là một bữa cơm không nhiều ngôn ngữ, nhưng cũng ăn hết sức ngon.

Buổi tối, khi tất cả mọi người đều đã rời đi, Minh Tư mới nhân lúc Sở Khanh Hàm vào phòng tắm, giấu đồng hồ đeo tay xuống dưới gối, nghe tiếng mở cửa, Minh Tư liền quay đầu, “Không lau khô tóc, bị cảm thì phải làm sao.” Vừa nói, Minh Tư vừa tiến lên nhận lấy khăn lông, đẩy người ngồi xuống góc giường, dùng khăn lông trong tay tỉ mỉ lau, nhìn mái tóc vẫn không khô, Minh Tư thu hồi khăn, “Em dùng máy sấy thổi khô tóc cho anh.”

“Được.” Không để Minh Tư đi tìm, Sở Khanh Hàm đứng dậy đi tới một căn phòng khác lấy đồ.

Nhìn máy sấy mini trong tay mình, Minh Tư cũng không dị nghị cắm điện vào, máy sấy hơi nhỏ không có tác dụng gì, thổi nửa ngày, tóc Sở Khanh Hàm vẫn ẩm ướt, “Cái máy sấy tóc này quá nhỏ, để em đi đổi cái khác.”

Kéo lấy tay Minh Tư đang muốn rời đi, Sở Khanh Hàm lắc đầu, “Cái này tốt.”

Không hiểu cái máy sấy tóc mấy ngày trước mua đồ ở siêu thị thì được tặng kèm có chỗ nào tốt, nhưng vẫn trở về chỗ cũ, vừa đùa nghịch mái tóc mềm mại của Sở Khanh Hàm, vừa cầm máy sấy cẩn thận thổi, nhìn Sở Khanh Hàm nhắm mắt, Minh Tư khẽ cười thành tiếng, “Em thấy mục đích của anh không phải thổi khô tóc, mà là hưởng thụ mát xa của em đi.”

Sở Khanh Hàm mở mắt ra, một phát kéo lấy Minh Tư, ôm vào trong lòng, “Minh Tư.”

“Ừm.”

“Minh Tư.”

“Ừm.” Hết lần này tới lần khác gọi tên cậu, Minh Tư cảm thấy trong lòng tràn ngập nắng ấm, nhắm mắt, tựa vào trước ngực Sở Khanh Hàm, lắng nghe tiếng tim đập hữu lực, ở trong mắt cậu, tình yêu không cần quá nhiều ngôn ngữ để biểu đạt, vô luận là nói cái gì, đều là truyền đạt một loại tâm ý.

“Khanh Hàm.”

“Hửm?!” “Sinh nhật vui vẻ.” Đưa tay lấy ra lễ vật của mình, mở hộp, nhìn vào mắt Sở Khanh Hàm, Minh Tư mỉm cười dịu dàng như hoa sen nở, cầm lấy đồng hồ đeo lên cổ tay người yêu.

Trong phòng ngủ rộng rãi chỉ mở một ngọn đèn đầu giường, sắc vàng ấm áp phản chiếu hình bóng hai người ôm nhau, ấm áp đến không gì sánh được...

—

Editor lảm nhảm: chương tiếp theo sẽ có pass ^^ (ai cảm thấy phiền thì có thể trực tiếp bỏ qua, đọc luôn sang chương tiếp theo của tiếp theo ^^)

Gợi ý: Tui nghĩ đến con gì khi đặt cho mình cái tên ‘Mia’?

## 29. Chương 28: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

## 30. Chương 29

Thời gian trôi qua cực nhanh, nháy mắt đã bước vào mùa đông, gió rét thấu xương, mặt đất trong sân vườn đã bao phủ một tầng trắng xóa. Thời tiết như vậy, Sở Khanh Hàm và Minh Tư cũng biến thành rất ít ra khỏi nhà. Thời điểm đầu tháng đã tìm thợ lắp đặt lò sưởi mới, thật ra khung chính của lò đã có sẵn, nhưng Sở Khanh Hàm lúc sống một mình chưa từng dùng qua, cho nên ống khói của lò, lúc trước chỉ để trưng bày.

Trong phòng tản ra nhiệt độ ấm áp, dù chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, cũng không cảm thấy lạnh. Minh Tư vào phòng bếp múc hai chén nước đường lê, tự cầm một chén, đưa cho Sở Khanh Hàm một chén, rồi đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nghe thấy tiếng chén thả xuống bàn, sau lưng ấm áp, cậu liền bị nhét vào lồng ngực của một người.

Hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, khiến cho Minh Tư có chút ngứa mà cười ra tiếng, “Khanh Hàm, anh nhìn xem, bông tuyết bên ngoài mới xinh đẹp làm sao!”

“Ừm.”

Dựa vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, khuôn mặt trầm tĩnh của Minh Tư mang theo thương cảm, nhìn như đứng dừng với mọi thứ, giống như không ghét bất kỳ thứ gì, nhưng thật ra thì cậu không thích mùa đông, bởi vì nó mang theo giá rét vô tận, không phải cái lạnh ở bên ngoài, mà là trong lòng. Vô luận là mười năm sống chung cùng Lãnh Lâm, hay là những năm tháng sống ở cô nhi viện, từ tận đáy lòng, Minh Tư luôn sợ hãi mùa đông.

Bởi vì mùa đông có rất nhiều lễ hội, nhìn những đứa trẻ trên đường mặc quần áo thật dày, chơi giỡn cười đùa bên cạnh cha mẹ chúng, Minh Tư càng cảm thấy cô đơn. Mặc dù cô nhi viện là một đại gia đình, hàng năm đều sẽ có người tốt đến thăm, nhưng lại không giống nhau.

Cậu khát vọng có một mái nhà, thật tâm muốn sống cùng Lãnh Lâm. Thế nhưng thời điểm xây dựng cái gia đình tạm thời ấy, Minh Tư phát hiện, cái cậu chờ đợi vẫn là vô tận tịch mịch cùng lạnh giá, giống như khi một mình trải qua mùa đông, một mình hưởng thụ phần giá rét bị thương ấy.

Dường như cảm thụ được tâm tình của Minh Tư, Sở Khanh Hàm cầm lấy chén canh trong tay Minh Tư, bỏ qua một bên, rồi mới đem người trong lòng xoay lại, trong mắt là ôn nhu vô tận, “Sao thế?”

Nghe thấy thanh âm lo lắng, Minh Tư liền rời khỏi đoạn ký ức kia, mỉm cười dịu dàng, “Khanh Hàm, mùa đông này rất ấm.” Thật sự rất ấm...

Mặc dù không rõ ý của Minh Tư, nhưng nhìn thấy nụ cười quen thuộc, khóe môi Sở Khanh Hàm cũng dần dần cong lên một độ cong hoàn mỹ, nụ hôn rơi xuống trên những sợi tóc của Minh Tư, “Ừm.”

Bên ngoài gió thổi vù vù, bông tuyết bay múa đầy trời, giống như dệt thành một lớp bông gấm trên đất, trong suốt sáng lấp lánh như ngọc. Từ khi Minh Tư bắt đầu có trí nhớ tới nay, lần đầu tiên trong đời cậu nhìn thẳng vào cảnh sắc xinh đẹp này, cũng là lần đầu tiên cảm thấy những bông tuyết trắng muốt bay tán loạn kia xinh đẹp như vậy.

...

Bên này tuy là mùa đông, nhưng mang theo không khí ấm áp, còn nơi chân chính thuộc về khí hậu nắng ấm bên kia, lại mang theo hơi thở lạnh giá của hàn đàm. Lãnh Lâm tựa vào cạnh cửa, hai tay khoanh trước ngực nhìn Thượng Quan Tuệ phát điên.

“Lâm, anh nhìn cái đứa hầu gái đó đi, em muốn nước nóng cô ta đưa cho em nước lạnh, em muốn nước lạnh cô ta lại đưa cho em nước nóng, rõ ràng đang khi dễ em.” Theo cái bụng càng ngày càng lớn, tính hay tranh cãi vô lý của Thượng Quan Tuệ cũng càng ngày càng nghiêm trọng, có lúc còn vùng vằng ngang tàng hoàn toàn vứt bỏ thói quen cao quý tao nhã trước đây.

Bất luận là trạng thái nào, trong mắt Lãnh Lâm, cũng đều là châm chọc cười nhạo. Hắn cười lạnh một tiếng, liền xoay người đi tới phòng sách.

Thượng Quan Tuệ vứt cái ly trong tay xuống đất, mặc dù vô cùng tức giận, nhưng ly rơi trên thảm mềm mại, bày ra đường cong ưu mỹ, không phát ra bất kỳ tiếng vang huyền ảo nào, khiến cho hầu gái đứng ở một bên hé miệng cười một tiếng.

“Mày đang cười cái gì?!”

“Không có gì, thiếu phu nhân.” Trên gương mặt xinh đẹp của hầu gái là nụ cười nhàn nhạt, giống như một đóa hoa bách hợp tươi mát xinh đẹp.

“Mày dám châm chọc tao?!” Thượng Quan Tuệ siết chặt nắm tay, cả người run rẩy, nhìn hầu gái, trong mắt tràn ngập lửa giận, đã sắp cận kề ranh giới tức nước vỡ bờ. Ở nơi này, cô chưa từng được hưởng thụ bất kỳ đãi ngộ nào thuộc về địa vị của mình, bất luận là chồng lạnh lùng, hay là thái độ không tôn trọng của nhóm hầu gái.

“Thiếu phu nhân, quản gia hình như kêu tôi, tôi đi xuống trước.” Khom người nhấc lên cái ly, hầu gái mỉm cười xoay người rời đi.

“AAA.....” Toàn bộ đồ vật có thể chạm tới đều bị vứt xuống đất, tại sao, tại sao, cô phá hư vóc dáng của mình, mang thai, lại không đổi được bất kỳ điều gì bản thân mong muốn, đây đều là do người đàn ông tên Thẩm Minh Tư kia làm hại, những khuất nhục mà ngày hôm nay cô nhận lấy, cô nhất định phải trả lại gấp đôi, nhất định...

### 31. Chương 30

Mỗi lần ra phố, đều phải chịu dày vò một lúc lâu, bởi vì nhà cách thành phố quá xa, Minh Tư cũng có ý muốn học lái xe. Trong lúc nhờ Tiêu Viễn hỗ trợ ghi danh lấy tài liệu học tập, Minh Tư có chút nhức đầu. Sau lưng truyền tới hơi thở quen thuộc, Minh Tư theo thói quen dựa ra phía sau, quả nhiên cơ thể rất nhanh được vùi vào trong vòng ngực ấm áp mà cậu lưu luyến.

Nắng ấm nhu hòa khiến cho Minh Tư thanh tỉnh trở lại, thở ra một hơi thật dài.

Ngón trỏ xoa trên huyệt thái dương của người yêu, ánh mắt Sở Khanh Hàm nhìn về phía tờ giới thiệu trong tay Minh Tư, “Học lái xe?”

“Ừm.” Lười biếng dựa vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, Minh Tư gật đầu, “Gần đây em nhận được một công việc phiên dịch sách, phải thường xuyên đi đến thư viện trong thành phố để tìm tài liệu, nên muốn học lái xe, sẽ thuận tiện hơn.”

Sự mỗi mệt của Minh Tư chẳng những đến từ mấy tờ giới thiệu trên tay, mà còn do công việc dày đặc mang tới, bất quá, khi nhìn thấy chiếc đồng hồ nổi bật trên cổ tay Sở Khanh Hàm, Minh Tư cảm thấy bất luận làm gì cũng đều đáng giá, độ cong trên khóe môi cũng càng sâu hơn, nồng hơn.

“Anh dạy em.”

Minh Tư lắc đầu mỉm cười, “Mặc dù anh là ông chủ không cần mỗi ngày đều đi làm, nhưng anh cũng cần thời gian của riêng anh.” Tiện tay cầm một tờ giới thiệu, đặt xuống trước mặt Sở Khanh Hàm, “Hơn nữa anh nhìn xem, học tập ở những trường này, còn có thể học được kiến thức an toàn giao thông.” Lại dùng đầu ngón tay chỉ một yêu cầu trong mục điều kiện dự thi lấy bằng lái, “Nhất định phải học đủ giờ ở trường mới được thi, cho nên em vẫn có ý định đi ghi danh, bất quá thời gian sau giờ làm việc, còn phải nhờ anh giúp em học bổ túc.”

Sở Khanh Hàm cúi đầu nhìn Minh Tư, lại nhìn nhìn tờ giới thiệu ghi danh nào đó, hồi lâu mới đáp một tiếng, “Ừm.”

Minh Tư cuối cùng ghi danh tại ngôi trường Tiêu Viễn hỗ trợ lựa chọn, một ngôi trường ở gần thành phố, cho nên ngày đầu tiên tham gia tập lái, Minh Tư phải dậy sớm hơn so với dĩ vãng một chút, thu xếp việc nhà xong, chưa kịp nấu cơm, Sở Khanh Hàm đã dậy sớm hơn so với bình thường mà vào bếp hỗ trợ.

Biết đây là sự tri kỷ của người yêu, Minh Tư liền mỉm cười đem phần ẩm áp này lắng đọng xuống đáy lòng, bước vào bếp cùng Sở Khanh Hàm làm bữa ăn sáng.

Ăn cơm, rửa chén, Sở Khanh Hàm liền lái xe đưa Minh Tư đến sân huấn luyện.

Nhìn Sở Khanh Hàm cùng cậu xuống xe, ghi danh, lại hộ tống cậu đến sân tập lái, Minh Tư mỉm cười quay đầu nhìn về phía người yêu, “Em tập xong, sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Anh ở lại với em.”

Biết rằng không thể dùng vài ba lời là có thể bỏ đi ý niệm của nam nhân, Minh Tư liền không khuyên ngăn nữa. Ánh mắt rãnh rỗi, bắt đầu quan sát khu vực mênh mông khiến cho người ta không thấy được góc cuối.

Hai tòa nhà làm việc cao ba tầng với hơn hai mươi mấy huấn luyện viên trong sân, dù là vậy, ở một nơi rộng lớn thế này vẫn có vẻ trống trải.

Quan sát xong khung cảnh quanh mình, Minh Tư liền nhìn về phía những người đang chờ tập lái xe giống cậu, có lẽ vì mùa đông giá rét, hoặc có lẽ vì không phải ngày nghỉ chính thức, buổi sáng hôm nay, người đến tập có vẻ ít hơn rất nhiều, chỉ có vài người tốp ba tốp năm, cho nên trong sân tập lái, chỉ sử dụng mấy chiếc xe, mỗi người dùng một chiếc luyện tập, ngược lại có vẻ càng thoải mái tự tại.

“Chào anh, anh có phải là Thẩm tiên sinh?” Một người đàn ông mặc đồng phục, sau lưng áo in logo trường học đi tới trước mặt Minh Tư. Mặc dù bên cạnh còn đứng một Sở Khanh Hàm, nhưng Trương Văn Tuấn vẫn cảm thấy học sinh hôm nay của mình là chàng trai ôn nhu tao nhã này.

Minh Tư lễ phép mỉm cười, “Chào anh, chính là tôi.”

Đối với chuyện bản thân đoán trúng, Trương Văn Tuấn tỏ ra rất vui vẻ, trên khuôn mặt đen nhẻm nhưng tràn ngập ánh nắng mặt trời là một nụ cười thật phóng khoáng, khiến cho một người vừa mới bước qua tuổi 28 như hắn, toát ra cảm giác phấn chấn nhiệt huyết của người trẻ tuổi, “Vây tôi xin tự giới thiệu bản thân một chút, tôi là huấn luyện viên đảm nhiệm việc dạy học cho anh.” Đưa tay ra, “Trương Văn Tuấn.”

Minh Tư mỉm cười, “Thẩm Minh Tư.” Cũng đưa tay ra, lễ phép nắm lấy.

Mọc lên từ bùn mà không nhuộm mùi bùn, nằm giữa nước mà không lộ vẻ yêu dã, chính là cảm giác sau tiếng cười kia của Minh Tư, khiến cho trái tim của Trương Văn Tuấn bị rung động.

Hoa sen, tinh khiết mà xinh đẹp.

Khí chất sạch sẽ trên người Thẩm Minh Tư khiến cho hô hấp của Trương Văn Tuấn cứng lại, hết thấy xung quanh giống như trở nên nhạt nhòa thất sắc, sau đó liền bị lãnh ý từ ngoại giới xâm nhập đánh vỡ, khiến cho hắn không nhận được mà rung mình một cái, theo phản xạ buông ra tay Thẩm Minh Tư, không biết nên dời ánh mắt đi nơi nào bèn chuyển hướng sang Sở Khanh Hàm bên cạnh, nam nhân mặc dù tướng mạo anh tuấn nhưng lại khiến cho cả người hắn từ trên xuống dưới theo bản năng sinh ra sợ hãi.

“Vị này là...”



Có lẽ có vài thứ không cần phải nói, không chờ Trương Văn Tuấn dứt lời, Minh Tư cũng không có cơ hội đáp trả, Sở Khanh Hàm đã cúi đầu hôn lên tóc Minh Tư, nụ hôn dịu dàng liền đại biểu cho tất cả, không sâu, không cạn, không lộ liễu quá mức, nhưng cũng nói lên hết thấy.

Sắc mặt Trương Văn Tuấn có chút cổ quái, trong lòng vốn đã yêu từ cái nhìn đầu tiên, thế nhưng niềm bối rối rạo rực đang dâng trào ấy trong nháy mắt đã bị đông cứng thành tảng băng, hung hãn đánh vào lòng. Tuổi tác của hắn đã không còn nhỏ, cũng coi như nửa gay, bởi vì hắn biết mình thích đàn ông, nhưng lại từng quen bạn gái. Hắn nguyên bản có ý muốn trốn tránh tính hướng của chính mình, thế nhưng trong đời lần đầu biết cái gì gọi là tìm đập thành thịch, đang lúc muốn vượt qua ranh giới kia, lại trực tiếp bị biến thành chưa bệnh đã ngóm.

Trương Văn Tuấn chỉ đành thở dài tiếc nuối, nhưng ánh mắt vẫn không nhịn được nhìn về phía Thẩm Minh Tư.

Biết hành động của Sở Khanh Hàm là đang tuyên cáo quyền sở hữu, trong lòng Minh Tư xông ra một loại ngọt ngào kỳ dị, mỉm cười gật đầu một cái, tay đeo nhẫn cưới cầm lấy bàn tay đeo nhẫn của Sở Khanh Hàm, mười ngón giao nhau, ánh nắng mùa đông hiếm hoi phản chiếu xuống hai chiếc nhẫn, tỏa ra hào quang chói mắt.

Trương Văn Tuấn tiếc thương cho đoạn tình cảm thâm mến ngắn ngủi của mình, sau đó mới ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười sáng khoái, “Vậy chúng ta bắt đầu giờ học thôi.”

“Ừm.”

Tấn hết chức trách giảng giải một lần cấu tạo và vận hành cơ bản của xe, Trương Văn Tuấn liền để cho Minh Tư lên xe thử tay, bốn phía đều có phương tiện bảo hộ an toàn, chỗ ngồi kế bên ghế lái đương nhiên là huấn luyện viên Trương Văn Tuấn. Minh Tư lần đầu điều khiển xe có chút khẩn trương, thông qua cửa kính xe, cậu đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Sở Khanh Hàm đứng chờ ở cách đó không xa, nhìn thấy ôn nhu và cứng chiu trên mặt nam nhân, có lẽ do tác dụng tâm lý, sự khẩn trương trong lòng Minh Tư nháy mắt bình phục trở lại.

Nghe Trương Văn Tuấn giảng giải, Minh Tư bắt đầu học lái xe, hiệu quả lần đầu tiên thực tập coi như khá tốt. Thế nhưng lãnh ý trong ánh mắt Sở Khanh Hàm càng lúc càng trở nên dày đặc, nhất là khi tay Trương Văn Tuấn đặt lên tay Minh Tư, khoảng cách giữa hai người cũng trở nên thân mật dị thường.

Trong lúc tập lái, động lực sinh tồn của Minh Tư đột nhiên bùng nổ, dù là Sở Khanh Hàm đứng bất động bên ngoài, hay là Thẩm Minh Tư ở trong xe, đều mang theo nụ cười thỏa mãn, nhưng Trương Văn Tuấn đang vui vẻ vì bàn tay của mình chạm lên tay Minh Tư, lại đột ngột cảm thấy quanh thân lạnh lẽo như rơi vào hầm băng, run rẩy thu tay về, liếc trộm về phía Sở Khanh Hàm, ngay sau đó rụt cổ một cái.

Thời gian luyện tập kế tiếp, cho dù Minh Tư thiếu chút nữa đụng phải lan can sân tập, Trương Văn Tuấn cũng không có can đảm vươn tay hỗ trợ. Bởi vì Trương Văn Tuấn biết, trong xe có cài đặt biện pháp an toàn, cho dù thật sự đụng vào, xe có hư hỏng cũng không thành vấn đề, nhưng nếu hắn thật sự đè lên cơ thể mảnh khảnh của Minh Tư, thì người cuối cùng thê thảm sẽ là hắn, cho nên, thà hy sinh xe, cũng không thể hy sinh chính hắn, đây cũng là kết luận mà Trương Văn Tuấn có được.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút tính toán nho nhỏ, vốn tưởng rằng Sở Khanh Hàm chỉ đi theo mấy ngày, cũng sẽ không chờ đợi trong cái thời tiết ngoài trời lạnh cóng thế này, nhưng hắn đã đánh giá thấp nam nhân kia. Sở Khanh Hàm chẳng những mỗi ngày đều xuất hiện, mà còn ở trước mặt Thẩm Minh Tư một giây trước lộ ra nụ cười ôn nhu yếu ớt, một giây sau nhìn về phía hắn lập tức biến thành lạnh như băng sương.

Thật ra trên mặt Sở Khanh Hàm ngoại trừ có biểu cảm khi nhìn Thẩm Minh Tư ra, thì luôn bất động không biểu tình, thế nhưng vẫn khiến cho Trương Văn Tuấn đọc ra được lãnh ý trên đó.

Kiên trì mấy ngày, Trương Văn Tuấn liền hoàn toàn thua trận, ở trước mặt Thẩm Minh Tư, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, chỉ biết cúi đầu nhìn mũi giày của mình, thời điểm tập lái xe, càng không dám lộn xộn, thật may tính linh ngộ của Minh Tư cực cao, cho dù chỉ hướng dẫn ngoài miệng, lái xe cũng càng ngày càng tốt.

Thế nhưng thời tiết càng lúc càng lạnh, vô luận Minh Tư khuyên can thế nào, Sở Khanh Hàm vẫn đứng trong sân huấn luyện, tay cầm bình giữ ấm cực tốt, chờ đợi cậu. Tình cảnh này mặc dù khiến Minh Tư cảm thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng cũng khiến cậu đau lòng, cho nên sau mấy lần huấn luyện, Minh Tư liền xin nghỉ dài hạn, dấu sao bằng lái không phải một sớm một chiều liền có thể lấy.

Vào ngày chính thức kết thúc buổi học để bước vào kì nghỉ, Trương Văn Tuấn – người ngoại trừ dạy lái xe ra thì không dám nói với cậu câu nào, thò đầu ra, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, dáng vẻ thận trọng kia chọc cho Minh Tư cười thành tiếng, biết hắn đang tìm bóng dáng Sở Khanh Hàm, Minh Tư liền cho hắn một đáp án, “Anh ấy ở bên ngoài chờ tôi.”

“Khụ...” Ho nhẹ một tiếng, Trương Văn Tuấn mới đứng thẳng dậy, ra khỏi phòng làm việc, làm bộ như sửa sang lại quần áo, cúi đầu, “Anh xin nghỉ dài hạn à?”

“Ừm.”

Trương Văn Tuấn ngẩng đầu, trong mắt bất chợt lóe lên một tia sáng kì lạ, “Có thể trò chuyện mấy câu không?”

“Có thể.”

Tiến vào phòng làm việc của Trương Văn Tuấn, Minh Tư quay đầu nhìn về phía khuôn mặt sau khi vào phòng liền trở nên đỏ bừng.

“Tôi thích anh.”

“Tôi biết.”

Không nghĩ tới Minh Tư lại trả lời thẳng thắn như vậy, làm cho Trương Văn Tuấn nhất thời không biết

nên nói gì kế tiếp, ngơ ngác đứng ở nơi đó.

“Vừa thấy đã yêu, chẳng qua chỉ là những suy nghĩ bị tiềm thức điều khiển, bất kỳ đoạn tình cảm nào cũng cần thời gian làm cơ sở...”

Trương Văn Tuấn sốt ruột cắt đứt lời của Minh Tư, “Nhưng tôi là thật lòng.”

“Vậy anh thích gì ở tôi?”

“Tôi...” Bộ não nhất thời bị bế tắc, Trương Văn Tuấn không biết nên đáp lại thế nào, trong đầu tuôn trào rất nhiều câu trả lời, nhưng không có lấy một câu trả lời chân chính cho vấn đề này.

Nhìn biểu tình của Trương Văn Tuấn, Minh Tư sáng tỏ cười một tiếng, đi đến trước mặt hắn, “Anh sẽ gặp được người mà anh thật sự thích.” Tay đặt lên chốt cửa, khoảnh khắc mở cửa rời đi, Minh Tư quay đầu, “Nhưng người ấy tuyệt đối không phải là tôi.”

Cánh cửa đã đóng, chỉ để lại một mình Trương Văn Tuấn trầm tư ở trong phòng, từ cửa sổ nhìn ra, Minh Tư cùng Sở Khanh Hàm không chút nghi kỵ mà dắt tay nhau, cùng đi về phía bãi đậu xe, nắng chiều rơi xuống, để lại trên mặt đất trắng như tuyết bóng hình của hai người, hòa hợp đến kỳ lạ, ấm áp đến kỳ lạ, sắc vàng ấm áp kia, tô điểm cho một niềm hạnh phúc giản dị...

## 32. Chương 31

Giao xong chương văn kiện phiên dịch cuối cùng, Minh Tư mang theo tâm tình vui thích từ nhà xuất bản đi ra, mặc dù thời tiết lạnh lẽo âm độc, nhưng không khuấy loạn được chút nào sự ung dung của Minh Tư. Còn mười ngày nữa là năm mới, mặc dù đây là khu thương mại, nhưng cũng không ngoại lệ mà lộ ra dáng vẻ vui mừng cuối năm, người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Minh Tư siết chặt quần áo trên người, mặc dù bên ngoài vẫn cực kỳ lạnh, nhưng sâu bên trong lại là nắng ấm. Minh Tư bất giác mỉm cười, Sở gia gia gần đây thường xuyên kéo An gia gia tới nhà chơi cờ tướng, mặc dù mặt mày vẫn nghiêm túc không thích nói chuyện, nhưng vô hình trung đã tăng thêm không khí gia đình.

Sở Khanh Hàm cũng không còn đáng vẻ như lúc ban đầu, cho dù có ngồi gần một chút, cũng không có phản ứng không thoải mái, đây là điều khiến Minh Tư vui mừng nhất, cho nên cậu dự định tối nay sẽ nấu một nồi lẩu lớn, gọi Lục Phong và Hồng Lâm tới, đại gia đình vừa ăn uống vừa trò chuyện, lẩu nóng hôi hổi, cũng có thể dần dần tiêu trừ khí thể người sống chớ tới gần của Sở Khanh Hàm.

“Minh Tư.”

Hai chữ vang lên, mang theo giọng điệu quen thuộc, Minh Tư theo tiếng gọi nhìn lại, là người không nghĩ tới cùng chuyện không nghĩ tới, Minh Tư ngẩn ra, ngay sau đó biến thành mỉm cười lịch sự, “Đã lâu không gặp, du lịch trắng mặt thế nào?” Minh Tư nhìn ra sau lưng Lãnh Lâm, “Sao Lãnh phu nhân không đi cùng anh?”

Giống như bạn bè bình thường thăm hỏi sức khỏe, mỉm cười cũng tốt, hỏi thăm cũng tốt, đều là những câu không xa không gần đó, thành công khiến cho Lãnh Lâm vốn đang mừng rỡ, nháy mắt liền lạnh như băng, “Em cứ muốn đẩy anh cho người khác như vậy sao?”

Giọng nói không lớn không nhỏ, lửa giận xuyên qua hàn băng, khiến cho nụ cười của Minh Tư càng sâu hơn, “Mỗi một con đường, mỗi một bước chân, đều là do anh tự chọn lấy.”

Nghẹn lời trong chốc lát, Lãnh Lâm mở mắt ra, thấy người đi đường ai cũng liếc mắt nhìn sang bên này, Lãnh Lâm một tay kéo kéo mũ lưỡi trai, tay kia kéo Minh Tư, nhưng không ngờ một Minh Tư luôn luôn dịu dàng lại phản kháng, vốn muốn kéo Minh Tư lên xe của mình, nhưng không còn cách nào đành phải quẹo vào trong một hẻm nhỏ, “Cùng anh trở về!”

Bàn tay Lãnh Lâm giống như một gọng kiềm, không ngừng lôi kéo Minh Tư suốt cả một đường, Minh Tư ngược mắt nhìn về phía người đàn ông đã trở nên xa lạ kia, “Trở về?”

“Minh Tư, chúng ta về nhà đi, đừng ồn ào ở đây, đừng gây chuyện ở đây.” Nhắc tới cái chữ ‘nhà’ này, những ngón tay cương quyết của Lãnh Lâm nháy mắt biến thành nhu tình, ánh mắt cũng mềm nhũn ra.

“Lãnh Lâm, tới khi nào anh mới hiểu được đây, chúng ta đã trở thành hai thể khác biệt, anh có nhà chân chính của anh, mà tôi cũng vậy.” Nâng lên bàn tay không bị giam cầm, chiếc nhẫn trên ngón áp út lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, nhưng lại giống như một loại ánh sáng cực mạnh, khiến hai mắt Lãnh Lâm đau nhói. Sự ôn nhu trước đó nháy mắt bị điên cuồng chôn vùi, lực đạo giam cầm càng không cách nào khống chế, “Minh Tư, em là của anh.”

Bàn tay che phủ lên môi Minh Tư, mắt Minh Tư, cuối cùng dừng lại nơi trái tim Minh Tư, “Tất cả của em đều thuộc về anh.” Cảm giác sắp sửa mất đi, bản thân không cách nào nắm giữ được nữa, khiến Lãnh Lâm sinh ra sợ hãi.

Sợ hãi, như hồng thủy tuôn trào từ trong cơ thể, theo huyết dịch lưu chuyển khắp người Lãnh Lâm, cha cưng chiều hần nhưng không yêu hần, mẹ trong trí nhớ của hần cho tới bây giờ chưa từng tồn tại, người xung quanh đều là tầng bốc nịnh hót, chỉ có chàng trai luôn giữ lại một ngọn đèn đêm cho hần, thức trắng đêm không ngủ chờ đợi hần trở về, dùng quan tâm lặng lẽ mà yêu thương hần, mới chân chính thuộc về hần.

Nhưng hần đã không thể giữ được cậu ấy nữa, không, không thể, Thậm chí Minh Tư là của hần, nó giống như một loại ẩn ký, bất kỳ người nào cũng không thể đoạt đi.

“Rời khỏi Sở Khanh Hàm, trở về bên cạnh anh, anh sẽ đem hết thấy những thứ tốt nhất cho em.” Ánh mắt Lãnh Lâm tràn ngập nóng bỏng cùng điên cuồng, “Anh biết em thích cuộc sống thanh đạm, anh có thể

buông bỏ hết thấy những gì anh có, cùng em tìm một nơi bình yên xây dựng gia đình.” Giọng nói vội vàng dần dần chậm lại, trong đầu hiện lên những ngày tháng trước kia bản thân không biết quý trọng, sự hối hận nghẹn lại trong lồng ngực khiến hần vô cùng khó chịu.

Minh Tư dời ánh mắt khỏi gương mặt Lãnh Lâm, nhìn về phía góc tường, một ụm tuyết màu trắng chất đống, trên bề mặt trắng muốt kia lại có một vết bùn nhợt, lộ ra vẻ bi thương không sao hiểu được, “Vợ của anh thì sao? Đứa trẻ sắp chào đời của anh thì sao? Chẳng lẽ những người đó anh đều không cần.” Minh Tư ngược mắt nhìn lên, “Lãnh Lâm, từ khi nào mà anh trở nên máu lạnh vô tình như vậy, hay vốn là ngay từ đầu tôi đã không hiểu được anh.”

“Minh Tư.” Lãnh Lâm khở sở cười một tiếng, lấy tay che ngực, “Bởi vì nơi này của anh chỉ có em, không thể chứa thêm bất kỳ ai khác.”

“Lãnh Lâm, tôi luôn hy vọng chúng ta có thể sớm tụ sớm tan, coi như không thành tình nhân thì cũng có thể trở thành bạn, bởi vì tôi còn quý trọng những ký ức giữa hai chúng ta.”

Khóe môi Minh Tư đã không còn nụ cười, ánh mắt chuyển về phía Lãnh Lâm, “Cho nên tôi hy vọng không nên bởi vì sự ích kỷ và vô tình của anh, mà biến những ký ức kia thành thứ khiến tôi chán ghét.”

Thanh âm rơi xuống, bàn tay Lãnh Lâm trong nháy mắt liền buông lỏng, từ từ dựa vào bức tường sau lưng. Con người luôn luôn ưu việt ấy, dần dần trượt ngồi trên mặt đất lạnh giá, co rúc thành một cụm, tựa như lá mùa thu rơi rụng, mang theo tịch mịch.

Minh Tư thở dài, mười năm chung sống, không phải đơn giản chỉ là một con số, mà là cuộc sống chân thật, bất luận là tình yêu hay tình bạn, trong mười năm ấy cũng sẽ thăng hoa thành tình thân. Lãnh Lâm chưa bao giờ đề cập tới người nhà của hần, mà cậu cũng không có người nhà, cả hai gắn bó làm bạn bên nhau, phụ thuộc lẫn nhau, đó là toàn bộ những gì có được trong vài năm đầu tiên.

Nhưng cậu biết, nếu bây giờ cậu mềm lòng, sẽ chỉ khiến Lãnh Lâm vĩnh viễn không cắt đứt được đoạn tư tình này, nhìn Lãnh Lâm thật sâu một cái, Minh Tư mới xoay người rời đi.

### 33. Chương 32

“Cô làm vợ như thế sao?” Giận dữ chỉ trích, cộng thêm tiếng quả tạ rơi xuống mặt đất chói tai, khiến cho cả đại sảnh ầm ầm một bầu không khí đè nén.

Thượng Quan Tuệ bị mắng chửi, cúi đầu, cái bụng nhô ra đã tròn trịa, mặc dù thân hình nặng nề không cách nào đứng quá lâu, nhưng trước khí thế và cơn giận dữ của Lãnh lão, cô không dám nói một câu oán hận, “Lãnh Lâm đối xử lãnh đạm với con, cha cũng biết đó, con bây giờ lại không tiện, chuyện Lãnh Lâm lên rồi đi đảo nhỏ con thật sự không biết.”

“Thượng Quan Tuệ, cô có thể làm con dâu của Lãnh gia ta là bởi vì cái gì, không cần ta nói toạc ra cô cũng tự biết.” Lãnh lão gia tử híp mắt, ánh mắt nguy hiểm lộ ra âm lãnh, “Không nên để ta hối hận vì quyết định này.” Lúc rời khỏi phòng khách biệt thự, Lãnh lão gia tử nhìn thật sâu vào bụng của Thượng Quan Tuệ, “Một tiếng sau, cùng ta quay trở về nhà.”

“Dạ, cha.” Thượng Quan Tuệ cúi đầu, gương mặt bị che phủ không rõ biểu tình, lúc Lãnh lão rời đi, mới ngẩng đầu lên, trên trán lấm tấm mồ hôi, tay che trên chiếc bụng lớn, cảm giác tim đập hỗn loạn lượn vòng khắp cơ thể. Ánh mắt lúc Lãnh lão rời đi khiến cô sợ hãi, lá bài chủ chốt trong tay cô là kiểm chế Lãnh Lâm không cho hắn đi gặp Thẩm Minh Tư, nhưng cô lại thất bại hoàn toàn.

Hiện tại chỉ còn đứa trẻ, là xương thịt trong bụng cô, nhưng đoạn thời gian mê loạn đó cô cũng tự biết, cô không cách nào đảm bảo đứa bé này là của Lãnh gia. Vốn chỉ muốn đánh một trận, không ngờ lại đi tới ngày hôm nay, mặc dù cô là Lãnh thái thái hữu danh vô thực, nhưng không có nghĩa là cô không muốn địa vị này, cho nên cô nhất định phải ổn định trở lại.

Lãnh Lâm đã từng hoài nghi, bây giờ lại thêm Lãnh lão, đầu óc Thượng Quan Tuệ hỗn loạn ngồi trên ghế sofa. Đúng rồi, Thẩm Minh Tư, chỉ cần Thẩm Minh Tư biến mất, Lãnh Lâm sẽ không đối xử lãnh đạm với cô như vậy nữa, lại thêm đứa nhỏ chào đời, bất luận cô có làm sai, Lãnh lão cũng sẽ không làm khó cô...

Ánh mắt dữ tợn, cả người mặc đầm dài màu trắng, Thượng Quan Tuệ ngồi trên ghế sofa, không còn đoan trang, không còn xinh đẹp, giống như chó sói ban đêm trong rừng, mang theo khát máu cùng sát khí...

Ra khỏi ngõ hẻm, Minh Tư liền ngồi lên taxi, báo địa chỉ, lúc chuẩn bị đi siêu thị mua chút thịt để cuộn cùng rau cải, mới cảm giác được mu bàn tay đau đớn. Trở tay nhìn, một vết trầy xước quét ngang qua toàn bộ mu bàn tay, kèm theo tia máu đỏ tươi, không phải rất sâu, nhưng vẫn cảm giác hơi hơi đau rát.

Lần nữa than thở, cuối cùng báo địa chỉ của phòng khám gần siêu thị, lại bôi trét băng bó một hồi, Minh Tư mới chuyển hướng đi siêu thị mua đồ. Xách bao lớn bao nhỏ ra khỏi siêu thị, điện thoại di động liên vang lên, nhìn cái tên trên màn hình, môi Minh Tư cong lên một nụ cười.

“Anh đến đón em.”

“Được.” Đơn giản một câu, Minh Tư mỉm cười báo địa chỉ, liền đứng ở gần một quán trà ven đường chờ Sở Khanh Hàm. Buông xuống mấy bao đồ, lại nhìn cái tay băng bó, Minh Tư có chút khó xử không biết nên giải thích thế nào với Sở Khanh Hàm.

Trong lúc ưu tư, người cậu đang đợi cũng đã xuất hiện ở đối diện, quả nhiên, trong mắt nam nhân lộ ra đau lòng, mà giữa hai hàng lông mày lại mang theo lãnh ý sâu đậm, nhẹ nhàng cầm lấy tay Minh Tư, ánh mắt bình tĩnh nhìn người yêu, chờ đợi câu trả lời.

“Không biết làm sao bị quệt trúng, chỉ là trầy một chút xíu, bác sĩ băng bó có chút khoa trương.” Minh Tư bình thản cười một tiếng, “Thật sự không có chuyện gì.”

Bằng vải quần thành một cục, không cách nào nhìn rõ thương thế, Sở Khanh Hàm vẫn không yên tâm, lông mày nhíu chặt, lấy ra điện thoại di động gọi một dãy số, chỉ nói một câu, “Ba mươi phút.” liền để điện thoại xuống, một tay xách mấy bao thức ăn, một tay cẩn thận không dùng lực nắm lấy cái tay bị thương của Minh Tư, nhiệt độ ấm áp cùng sự dè dặt khiến cho Minh Tư đau lòng, cũng mặc cho hắn nắm, hưởng thụ quan tâm ấm áp.

Về đến nhà, Minh Tư liền hiểu ‘ba mươi phút’ kia là có ý gì. Nhìn Lục Phong và một vị trung niên đứng trước cửa nhà, Minh Tư liền biết, nhất định là Sở Khanh Hàm không yên tâm, tìm một bác sĩ tư nhân tới, nhưng vết thương của cậu vốn cũng không nặng, lại để cho người ta chạy tới một chuyến.

Minh Tư gật đầu tỏ ý xin lỗi bác sĩ Lục, “Xin lỗi, lại làm phiền chú.”

Bác sĩ Lục lúc trước cậu đã từng gặp qua, nguyên nhân cũng giống như lần này, trong lúc vô tình cậu bị cái nồi mới làm trầy ngón tay, thế nhưng lần này chỉ là một vết thương nhẹ.

Lục Linh Minh nhắc hòm thuốc, mỉm cười nhìn Minh Tư, “Thẩm tiên sinh quá khách khí.”

Vào nhà, chữa trị, bôi thuốc, chưa tới mười phút, liền xử lý thỏa đáng mọi thứ, “Lần này mặc dù rạch không sâu, nhưng vết thương khá dài, để tránh quệt phải thứ không sạch sẽ, mấy ngày nay phải chích thuốc đúng giờ, còn phải kiêng kỵ, tay không thể dính nước.”

“Cảm ơn bác sĩ Lục.”

Lục Linh Minh cười một tiếng, mặc dù tuổi tác đã trung niên, nhưng lúc cười lên lại lộ ra má lúm đồng tiền thật sâu, khiến cho khuôn mặt lưu lại rất nhiều dấu vết theo năm tháng, toát ra sự chất phác cùng thân thiết, “Không cần khách khí.”

## 34. Chương 33

Sau khi bàn tay Minh Tư bị thương, Sở Khanh Hàm liền không cho phép cậu bước vào bếp nửa bước, thức ăn trên cơ bản đều do Lục Phong đưa tới, mặc dù tinh xảo ngon miệng, nhưng vẫn thiếu một phần mùi vị gia đình.

Tình trạng này kéo dài đến khi Sở gia gia xuất hiện, mới có sự thay đổi về căn bản, nguyên nhân là...

“Chuyển về chỗ của ta mà ở.” Sở gia gia một tay cầm quả trượng, khí thế mười phần, sự nghiêm nghị đã lâu không thấy lại hiển lộ, bốn chữ ‘không giận mà uy’ hoàn toàn biểu đạt trạng thái lúc này của Sở gia gia.

Ông lão biết dù mình có dùng biện pháp gì, cũng khuyên không được thằng cháu bướng bỉnh quật cường, sau khi trưởng thành liền dọn ra ngoài ở này, Sở lão đành thu liễm một chút, đem đề tài đổi thành, “Bây

giờ tay Minh Tư không tiện, cháu muốn để cho cậu ấy ngày ngày ăn đồ ăn bên ngoài sao.”

Quả nhiên, Sở Khanh Hàm ngồi ở trước bàn làm việc, này giờ vẫn đưa mắt nhìn văn kiện, lúc này mới chuyển ánh mắt về phía ông nội.

Sở gia gia vẫn nghiêm túc như cũ, biểu cảm không thay đổi, nhưng khóe miệng đã lộ ý cười, “Lát nữa ta cho Lục Phong đi lấy hành lý giúp hai đứa.” Thanh âm vừa rơi xuống, ông lão liền đứng lên, chống quai trượng đầu rồng, rời khỏi phòng làm việc rộng rãi sáng sủa của tổng tài.

Nửa ngày sau, Minh Tư mang theo vài bộ quần áo và ngọc bội không rời người, cùng Sở Khanh Hàm vừa kết thúc hội nghị thường niên xuất hiện ở đại trạch.

Kiến trúc cổ xưa, ngay cả từ cửa chính ngồi xe đến nhà chính, cũng phải mất chặng đường năm phút, cực kỳ giống như đi sâu vào đại viện của phủ, lộ ra lịch sử lâu đời. Mặt ngoài của ngôi nhà không hề cũ kỹ, cũng không phải xa xỉ hoa lệ, mang phong cách cổ xưa tao nhã cùng hiện đại thoải mái. Hai loại phong cách này hòa vào nhau, khiến cho Minh Tư đang quan sát yêu thích không thôi.

Đi vào dinh thự, Sở Chấn Bác đã ngồi chờ trên ghế sofa tại phòng khách từ sớm, khí thế vẫn như cũ, nhưng rõ ràng lộ ra vui thích, nếp nhăn giữa mi tâm cũng mang theo vẻ mềm mại, Minh Tư mỉm cười dịu dàng, hướng về Sở lão gia tử gật đầu chào, “Gia gia.”

“Ừm.”

“Gia gia.” Thanh âm của Sở Khanh Hàm vẫn không quá phập phồng, chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái, hoàn thành quá trình chào hỏi, ngay sau đó liền đưa ánh mắt dừng lại trên người Minh Tư. Sở Khanh Hàm bên ngoài thì khí thế mạnh mẽ, nhưng lúc đối diện với Minh Tư, lại biến thành nhu tình.

Loại chuyển biến này, Sở Chấn Bác không phải lần đầu lãnh giáo, lúc ban đầu khi nhìn thấy ông cũng vô cùng kinh ngạc, đến hiện tại đã thành bình tĩnh, trong lòng ông đều là mừng rỡ. Cháu trai do một tay ông nuôi lớn, cặp cha mẹ không xứng chức kia luôn hướng tới tự do, mỗi lần đi du lịch thế giới liền mười mấy năm, tin tức hoàn toàn không có, cũng đại biểu cho việc nhiều năm mất liên lạc.

Cho nên trong lòng ông càng yêu thương Sở Khanh Hàm, không chỉ vì sự ưu tú của hần, mà còn bởi vì Sở Khanh Hàm sau khi gặp phải chuyện năm ấy liền thay đổi, giống như một cái xác bị rút đi linh hồn, mặc dù có trí tuệ cùng năng lực, nhưng lại mất đi hứng thú cùng chấp nhất. Vốn tưởng rằng cả đời này sẽ phải lo lắng không yên lòng, không ngờ lại có một Thẩm Minh Tư xuất hiện, khiến cho cục diện nghịch chuyển theo hướng tích cực như vậy.

Sự cương nghị trên mặt Sở lão càng nhu hòa, mặc dù vẫn không cách nào xóa bỏ nghiêm túc, nhưng cũng đã khiến mọi người có thể thân cận. Giờ tay vô vô chỗ ngồi bên cạnh, Minh Tư hiểu ý liền ngồi xuống bên cạnh ông lão, nhưng người còn chưa ngồi vững, Sở Khanh Hàm đã cùng ngồi xuống, cánh tay theo thói quen khoác lên eo Minh Tư, ôm người yêu vào trong lòng.



Vô lễ như vậy, lại không khiến Sở gia gia có chút không vui nào, nhưng Minh Tư thì vỗ lên tay Sở Khanh Hàm một cái, nhìn đối phương dần dần yếu thế, buông cậu ra, mặc dù vẫn nắm tay cậu không thả, nhưng cũng không thất lễ như trước, Minh Tư mới chuyển ánh mắt về phía Sở gia gia.

Nhất cử nhất động của Sở Khanh Hàm, đều thu hết vào trong mắt Sở lão, khiến cho nụ cười trên mặt ông càng thêm rõ ràng, “Ta đã kêu Mục quản gia dọn dẹp phòng ngủ, là căn phòng khi còn bé Khanh Hàm từng ở, nếu thiếu cái gì thì cứ tìm Mục quản gia.”

“Dạ.”

Sở Chấn Bác đứng dậy, ánh mắt nhìn Minh Tư mang theo hiền hòa, “Minh Tư, nơi này cũng là nhà của cháu, nếu có cái gì không tiện hoặc không thoải mái, nhất định phải nói ra.”

“Cháu đã biết, gia gia.”

Sở Chấn Bác có chút không được tự nhiên, lời nói mới vừa rồi, là ý nghĩ thật lòng của ông, nhưng cả đời này ông chưa từng dùng qua giọng điệu mềm mại như vậy, bèn ho khan một tiếng, “Ta đi vào bếp nhìn một chút, xem họ đã làm những gì.”

Minh Tư gật đầu, nhìn ông lão đứng dậy rồi đi, bóng dáng già cỗi cùng một đầu tóc bạc kia, Minh Tư bỗng nhiên hiểu ra, bất luận ông có quyền thế bao nhiêu, thật ra cũng chỉ là một ông lão bình thường...

Treo xong mấy bộ quần áo vào tủ, Minh Tư liền bị Sở Khanh Hàm đè xuống giường, không có bất kỳ động tác nào kế tiếp, chỉ đơn giản ôm nhau cùng nằm một chỗ, trên chần là ánh mặt trời ấm áp mang theo hơi thở thơm tho sạch sẽ, hít vào trong mũi, đều là hương vị ấm áp.

## 35. Chương 34

Trở về tổ trạch, cuộc sống của Minh Tư liền bắt đầu xuất hiện một đồng thời gian nhàn rỗi, ngoại trừ ăn cơm cùng Sở Khanh Hàm tan việc trở về từ công ty, rồi xem phim ra, Minh Tư cảm thấy cuộc sống của cậu đã hoàn toàn biến thành sâu gạo.

Nguyên nhân vẫn nằm ở chỗ cái tay bị ‘trọng thương’ của cậu, giống như lúc này đây...

“Thẩm tiên sinh, cái này để tôi làm cho.” Mục quản gia vội vàng giành lấy ‘vật nặng’ trong tay Minh Tư – một quyển sách mới vừa qua trăm trang, thái độ cẩn trọng kia, không phải Minh Tư tự biết rõ, còn cho rằng có phải mình bị bệnh nặng gì rồi hay không, biến thành vai không thể gánh, tay không thể nâng.

Minh Tư bất đắc dĩ thở dài, “Vậy làm phiền Mục quản gia rồi.”

“Thẩm tiên sinh khách khí.”

Minh Tư gơ cổ tay nhìn đồng hồ, một giờ hai mươi phút chiều, hiện tại ngồi xe đến nhà xuất bản, vừa đúng lúc hội nghị thường niên bắt đầu. Thật ra thì cái hội nghị này Minh Tư có thể không đi, nhưng bởi vì hiện tại thật sự không có việc gì làm, cậu định đi nghe một chút, thuận đường đi gặp Tiêu Viễn luôn.

Quyết định xong, Minh Tư liền chào Sở Chấn Bác đang đọc sách ở trên lầu một tiếng, ngồi lên chiếc xe Sở gia gia an bài cho cậu, đi đến nhà xuất bản.

Tới nơi, bởi vì không chắc chắn lắm thời gian, Minh Tư liền để cho tài xế trở về, bản thân chậm rãi bước lên bậc tam cấp lát phát tuyết trắng.

“Thẩm tiên sinh.” Một thanh âm vang lên, giọng điệu lãnh đạm tựa như thời tiết lúc này, khiến cho Minh Tư quay đầu, cũng dừng bước.

Thanh âm xa lạ, người xa lạ, Minh Tư tò mò, “Xin hỏi anh là?”

“Lão gia nhà tôi muốn trò chuyện cùng cậu một chút.”

Minh Tư theo ánh mắt nhìn sang, cửa kính của chiếc xe màu đen cao cấp kia trong nháy mắt hạ xuống, thấy rõ người bên trong xe, Minh Tư gật đầu một cái.

Đổi một địa điểm khác, là một phòng trà ấm áp, nhưng trống trải, trừ cậu và Lãnh lão tiên sinh ở đối diện, không còn người nào khác. Lãnh lão cầm chén trà, tỉ mỉ thưởng thức, không nói một lời, cũng không nhìn Minh Tư, giống như đang chuyên tâm uống trà, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Minh Tư kiên nhẫn chờ đợi, cũng bưng lên chén trà ngon, từ từ uống vào trong miệng, hương trà nhàn nhạt bao phủ lấy toàn bộ vị giác, bỗng bình lướt qua, quả thật là trà ngon.

“Người khi còn sống, tựa như lá trà vậy, cho dù lá trà có kém thế nào, miễn là biết cách pha, đều sẽ biến thành hương vị thượng đẳng.” Ông lão đặt chén trà xuống, vẻ mặt hiền hòa cùng ánh mắt bình thản kia, khiến cho người ta không đoán ra ý tứ.

Minh Tư tiếp tục nghe, không hề chen miệng, bởi vì cậu biết ông lão trước mắt này, bất luận nói cái gì, cuối cùng đều liên quan đến Lãnh Lâm.

Ông lão cầm lên bình trà nấu sôi, thuần thực pha trà rót nước, một chén trà màu sắc dịu dàng lại xuất hiện trong tay Lãnh lão gia tử, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, treo một nụ cười, lại khiến người ta cảm thấy âm lãnh, “Nhưng dù là trà ngon...” Lãnh lão gia tử buông lỏng tay một chút, cả chén lẫn trà trong chén, đều rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ vụn chói tai, “Kết quả sau cùng, có lẽ chỉ là như vậy.”

Minh Tư vẫn mỉm cười nhân nhậ, rót một chén trà khác, thủ pháp so với Lãnh lão tiên sinh càng thuần thực hơn, cũng càng tỉ mỉ hơn, sau đó cậu đem chén trà mới thả xuống trước mặt Lãnh lão tiên sinh.

Nhìn nhất cử nhất động của Minh Tư, Lãnh lão hơi nhú mày, nhưng vẫn che giấu rất tốt, “Người trẻ tuổi, tự giải quyết cho tốt đi.” Lãnh lão tiên sinh đứng dậy, nhìn thật sâu vào Minh Tư, có vài thứ không cần nói nhiều, ý tứ đều đã rõ ràng.

Điện thoại di động rung lên, khiến cho Minh Tư đang muốn đứng dậy rời đi phải ngồi trở xuống, cầm lên điện thoại tiếp nhận cuộc gọi...

## 36. Chương 35: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

## 37. Chương 36

Có lúc, chuyện cứ như vậy mà đúng dịp, hiếm khi Minh Tư muốn đi ra ngoài ăn cơm, nhưng lại đụng phải Trương Văn Tuấn, là vị thầy giáo ở trường dạy lái xe, vẫn là nụ cười rực rỡ ánh mặt trời và nhiệt tình như lửa, mặc dù khoác âu phục thắt cà vạt ăn uống ở nơi sang trọng thế này, nhưng vẫn không cách nào trói buộc được một Trương Văn Tuấn tràn đầy sức sống, “Thẩm tiên sinh, Sở tiên sinh.”

“Huấn luyện viên Trương, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Trương Văn Tuấn mỉm cười nhìn Thẩm Minh Tư, mới năm ngày không thấy, tương tư đã thăng lên mấy phần, nồng nàn lại nóng bỏng, thiêu đốt đến khiến hắn không biết nên biểu đạt như thế nào, “À thì, hai người đặt chỗ chưa, có muốn ngồi cùng chúng tôi không, tôi chỉ cùng em họ tới ăn cơm thôi, nhưng lại đặt một bàn bốn người.”

Phòng ăn ở nơi này chỉ dành cho người có thẻ hội viên, người bình thường không vào được. Trương Văn Tuấn không cảm thấy Sở tiên sinh và Thẩm Minh Tư là người bình thường, nhưng hiện tại đang là giờ cao điểm, đưa mắt nhìn đã không còn chỗ ngồi, ngay cả bọn họ là khách quen, cũng phải ở bên ngoài đợi một hồi, mới có chỗ trống.

“Không cần, cảm ơn.”

Thanh âm vừa rơi xuống, một người đàn ông mặc âu phục màu xanh da trời đi tới, nhìn Sở Khanh Hàm, bất luận là ngôn ngữ hay cử tay chân, nói năng đều mang theo một phần cung kính, “Sở tiên sinh, Thẩm tiên sinh, mời đi bên này.”

Minh Tư gật đầu chào Trương Văn Tuấn, “Chúng tôi đi trước.”

“A, ờ, được.”

Nhìn hai người rời đi, Trương Văn Tuấn vẫn còn ngu ngơ đứng ở nơi đó, cho đến khi bả vai đau nhói, mới quay đầu nhìn về phía em họ của mình — Trương Ngạn Phàm.

“Anh đang nhìn gì đó?”

“Không, không có gì.” Mặt Trương Văn Tuấn đỏ lên, nói chuyện cũng có chút cà lăm. Trương Ngạn Phàm bật cười, cái người anh họ này chỉ cần xấu hổ liền biến thành như vậy, chẳng lẽ nhìn thấy trai đẹp nên động lòng? Hẳn là người thân duy nhất biết tính hướng của Trương Văn Tuấn, cho nên càng không cố kỵ mà nhìn bên trái rồi nhìn bên phải, lại không thấy người như mình nghĩ.

“Có phải đối với người nào đó vừa thấy đã yêu hay không?”

“Nói bậy gì đó.” Mặt đã đỏ bừng, Trương Văn Tuấn né tránh sự truy hỏi của em họ, trở về chỗ của mình.

Lên mấy món ăn, Trương Văn Tuấn cũng không tập trung, Trương Ngạn Phàm đang muốn giễu cợt một phen, nhưng vui quá hóa buồn, bị anh họ vô tình làm ngã ly nước, âu phục bị ướt một mảng, không biết làm sao, đành phải đến phòng vệ sinh hơ khô.

Lúc mở cửa bước vào, liền thấy bên trong đã đứng một người, đang hơ khô ống tay áo. Trương Ngạn Phàm mừng rỡ, thì ra cũng có người đồng mệnh tương liên với mình, tự giác đứng trước một máy sấy khô khác, cùng ‘bạn chung hoạn nạn’ chào hỏi.

“Quần áo của anh cũng bị ướt hả?”

Minh Tư quay đầu nhìn về phía người tuổi trẻ đang nói chuyện với cậu, mỉm cười gật đầu, “Ừm, tôi vô tình làm ngã ly nước.”

“Tôi cũng vậy.” Nhìn chàng trai dịu dàng như bích ngọc mỉm cười, trong lòng Trương Ngạn Phàm dâng lên một loại hảo cảm khó tránh khỏi, trong lúc vô tình lướt qua túi áo của Minh Tư, liền thấy một nút kết Trung Quốc hình dạng rất đặc thù lộ ra bên ngoài, cũng nhìn hết sức quen mắt.

“Tiên sinh, mạo muội hỏi một câu, cái nút kết đó anh mua đâu vậy?”

Có lẽ cha mẹ vẫn còn ở nhân thế, mà còn có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cho nên trong lòng Minh Tư luôn thiết lập một phòng tuyến, cậu không muốn nhắc tới nỗi đau của mình, cũng không muốn khuấy loạn cái nhà đó, tâm ý đã quyết, liền lắc đầu một cái, “Một người bạn đưa cho, quần áo của tôi đã hơ xong, tôi đi trước.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Trở về phòng ăn, Sở Khanh Hàm đang lột tôm cho Minh Tư ngẩng đầu lên, mặc dù Minh Tư vẫn mỉm cười giống như ngày thường, nhưng phần đùi dẹt kia lại nhuộm màu thẫm thò, khiến cho hắn bắt được sự thương cảm trong thần sắc của cậu.

Đem con tôm cuối cùng thả vào trong chén của Minh Tư, Sở Khanh Hàm liền lau khô tay, rồi kéo Minh Tư vào trong lồng ngực, hôn lên cái trán sáng sủa của Minh Tư, thanh âm tràn đầy ân cần, “Sao vậy?”

Minh Tư móc ra từ trong túi áo một cái nút kết Trung Quốc, nút kết dính liền với miếng ngọc bội kia, “Khanh Hàm.”

“Ừm.” Sở Khanh Hàm sờ tóc Minh Tư, vuốt rồi lại vuốt, mang theo an ủi, nghiêng tai tỉ mỉ lắng nghe.

“Lúc nhỏ, em hy vọng có người nhà, có được tình thân ấm áp giống như ánh mặt trời, nhưng theo tuổi tác tăng dần, em phát hiện có lẽ em đã sai, người thân sẽ không như con nít ra đời, em cũng sẽ luôn cô độc, cho nên lúc sự quan tâm của Lãnh Lâm xuất hiện, em đã đem tất cả niềm mong chờ giao cho Lãnh Lâm.”

Tâm tình bất an của người yêu khiến Sở Khanh Hàm nổi lên một loại cảm xúc chưa bao giờ có, rất nặng, giống như có tảng đá lớn đè ở trên ngực, không cách nào thở nổi. Sở Khanh Hàm hôn xuống mái tóc của Minh Tư, vì nỗi bi thương trong mắt Minh Tư, cũng vì sự run rẩy khó lòng phát hiện của cậu, khiến hắn càng cảm thấy đau lòng.

Sự ôn nhu lo lắng của Sở Khanh Hàm khiến cho tâm tình Minh Tư ổn định trở lại, nắm ngọc bội trong lòng bàn tay, có vài thứ không cách nào xóa đi sự tồn tại ở trong lòng, như một con đường nhấp nhô đã định sẵn, khiến cho tâm tình cậu phá lệ trầm thấp.

“Khi em biết, người thân mà em vẫn một mực mong chờ lại sống chung trong một thành phố, có lẽ còn dưới tình huống không hay biết, mà suýt qua vai nhau, Khanh Hàm, loại tâm tình này khiến em rất mê mang và sợ hãi.”

Minh Tư co rúc vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, đầu đặt lên vị trí trái tim đang nhảy nhót, yên lặng lắng nghe, giống như mạch đập biểu thị cho sinh mạng kia, sẽ khiến sự bi thương trong lòng ấm áp trở lại. Yên lặng mấy giây, cánh tay nam nhân vẫn siết chặt lấy cậu, đây rầy ôn nhu cùng quan tâm lo lắng, khiến cho khóe môi Minh Tư bắt gặp mỉm cười.

“Minh Tư, bây giờ em đã có anh.”

Giương mắt nhìn Sở Khanh Hàm, nắng ấm trong đôi mắt thâm tình kia đã xóa đi nỗi đau khổ trong lòng Minh Tư, độ cong trên khóe môi cũng dần dần sâu hơn, “Ừm, cho nên em cảm thấy bây giờ em rất hạnh

phúc.”

Nhìn nhau cười một tiếng, không cần nhiều lời, cũng không cần nhiều hành động cử chỉ, bởi vì trong lòng đã có nhau. Lúc trở về Sở Trạch, Sở Chấn Bác đang cùng An gia gia bày bàn cờ ở phòng khách, giống như ngày xưa, nhưng nhiều thêm hai vị khách, Đường Tư Phong và Đường Tư Tiệp.

Không sáng sủa hoạt bát như lần đầu tiên gặp mặt, cũng không say rượu âm trầm như lần thứ hai gặp mặt, trên mặt Đường Tư Tiệp lúc này mang theo nụ cười nho nhã, nháy mắt từ trong ấn tượng của Minh Tư lột xác thành một thanh niên tri thức.

Thế nhưng một tiếng ‘Tư Tư, đã lâu không gặp’ liền đem khí chất mà Đường Tư Tiệp đáp nặn tiêu trừ không còn một mống.

Bất quá cách gọi thân mật này, chọc cho hai hàng lông mày của Sở Khanh Hàm nhíu lại...

### 38. Chương 37

Khi Đường Tư Tiệp còn là một đứa con nít, cậu chỉ thích đi theo sau lưng Sở Khanh Hàm, mặc dù người phía trước luôn lạnh như băng, về mặt cách xa ngàn dặm trực tiếp từ chối người ngoài tiếp xúc, cậu cũng không tức giận hay buồn bã, cứ hi hi ha ha mà đi theo, chỉ cần là ở trước mặt Sở Khanh Hàm, Đường Tư Tiệp sẽ không bao giờ bày ra tính khí thiếu gia.

Tựa như một người hầu nhỏ, Sở Khanh Hàm đi tới đâu, cậu sẽ theo tới đó.

Theo tuổi tác tăng dần, Đường Tư Tiệp bắt đầu hiểu lý do tại sao Sở Khanh Hàm lại lạnh như tảng băng ngàn năm thế kia. Đường Tư Tiệp trở nên an tĩnh hiếm thấy, ở trước mặt Sở Khanh Hàm ngược lại bắt đầu tỏ ra biết điều, thu về toàn bộ tính khí trẻ con, vẫn đi theo sau lưng Sở Khanh Hàm một khoảng cách không gần không xa, dáng vẻ thành thành thật thật, khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy đều muốn lột tròng mắt ra khỏi cặp kính...

Trong nhà độc sủng, khiến cho Đường Tư Tiệp luôn mang dáng vẻ kiêu ngạo, nhưng ở trước mặt Sở Khanh Hàm, phần kiêu ngạo này cho tới bây giờ chưa từng tồn tại qua, cho dù một giây trước đang cần quấy, một giây sau gặp phải Sở Khanh Hàm, liền sẽ ngoan ngoãn kêu một tiếng ‘Sở đại ca’, rồi ngậm miệng lại, cúi thấp đầu, ngoan ngoãn đến khiến mọi người phải giật mình.

Nhưng bất luận cậu có ngoan bao nhiêu, hiểu chuyện bao nhiêu, Sở Khanh Hàm cũng không liếc mắt nhìn cậu nhiều hơn một chút, giống như đối với bất kỳ người nào, tích chữ như vàng, lạnh như băng sương.

Đường Tư Tiệp không hiểu, rõ ràng cậu cùng Sở Khanh Hàm gần nhau như vậy, nhưng lại giống như cách nhau cực xa...

“Sở đại ca, sau này lớn lên em làm cô dâu của anh có được không?” Thuở nhỏ cậu nhát gan hỏi, vóc dáng lùn lùn đứng ở nơi ngược sáng, ánh mắt đầy mong chờ mà nhìn Sở Khanh Hàm, nhưng vẫn không đổi lấy được bất kỳ câu trả lời nào của Sở Khanh Hàm, bao gồm cả ánh mắt.

Đó cũng là lần đầu tiên từ khi hiểu chuyện tới nay Đường Tư Tiệp khóc, trốn ở trong phòng mình, co rúc cơ thể tại góc tường, gào khóc, hoàn toàn không có tiết chế, cũng không nghe bất kỳ lời khuyên nào, chỉ một lòng một dạ đem thương tâm phát tiết thông qua tiếng khóc.

Thế nhưng ngày hôm sau, lại vẫn mang cặp mắt sưng đỏ đi theo sau lưng Sở Khanh Hàm, điểm khác biệt duy nhất chính là yên lặng, càng yên lặng, không nói nhiều lời với Sở Khanh Hàm, trở thành một ‘cái đuôi’ đích thực.

Dần dần lớn lên, Sở Khanh Hàm tiếp quản sự nghiệp gia tộc, mà cậu cũng không còn là thiếu niên u mê.

Đường Tư Tiệp không còn đi theo sau lưng Sở Khanh Hàm, không phải cậu buông tha phần chấp niệm trong lòng, mà là cậu biết, chỉ cần cậu trở nên mạnh hơn, Sở Khanh Hàm mới có thể nhìn về phía cậu, cho cậu một ánh mắt.

Thế nhưng, dù môn học nào cậu cũng đạt hạng nhất, những gì bạn bè cùng trang lứa làm không được, cậu đều lấy thành tích tốt nhất mà đoạt được, vẫn không khiến cho ánh mắt Sở Khanh Hàm dừng lại trên người cậu vượt quá một phút. Cho dù cậu cố ý đốt phòng của hắn, vẫn không có được bất kỳ lời mắng chửi nào, ngay cả đẩy một cái, cũng không có.

“Tư Tiệp, buông tay đi.” Đường Tư Phong vuốt mái tóc mềm mại của em trai, sự đau lòng trên mặt ngày càng ngưng trọng.

Nhưng Đường Tư Tiệp lại cười lắc đầu, “Anh, em có thể chờ.”

Cậu không thềm để ý thời gian, hay sự lạnh lùng của Sở Khanh Hàm, bởi vì cậu biết, trong lòng Sở đại ca không chứa nổi cậu, cũng không chứa nổi bất kỳ ai khác, cho nên cậu có thể chờ, cho dù thiên hoang địa lão, cậu cũng sẽ chờ đợi làm bạn bên cạnh người kia.

Nhưng cậu không ngờ, cậu chỉ xuất ngoại mấy tháng ngắn ngủi, lúc trở về, hết thấy đều đã thay đổi. Đôi mắt mỗi lần nhìn cậu chưa bao giờ có nửa điểm hứng thú, lại chớp động ôn nhu ấm áp, không phải hướng về cậu người vẫn luôn ở bên cạnh hắn, mà là hướng về một người đàn ông quen biết chưa tới mấy tháng.

Nắm chắc quả đấm đánh vào trên thân cây, máu chảy ra khỏi da thịt, cậu không cảm thấy đau, bởi vì nỗi đau đón ở nơi nào đó đã lấn át hết thấy.

Vốn chỉ vừa mới xuống máy bay, ngay cả hành lý còn chưa cầm về nhà, đã trực tiếp chạy đến nơi này, không nghĩ tới lại đổi lấy thương tâm sâu đậm, cậu muốn chạy lên phía trước chất vấn hắn, cậu có nơi nào không bằng người đàn ông kia, nhưng mà, bước chân cậu dừng lại, bởi vì những gì cậu nhìn thấy đã nói lên toàn bộ.

Dưới nắng chiều, hai người chậm rãi tản bước, tay trái cùng tay phải của đối phương giao hòa cùng một chỗ, hợp với sắc vàng ấm áp đầy trời kia, hài hòa đến kỳ lạ.

Cậu không cam lòng, nhưng cậu lại không có năng lực ngăn cản hết thảy, bị thương trong mắt Đường Tư Tiệp càng sâu hơn, chậm rãi dựa vào thân cây, giống như giấc mộng nhiều năm về trước vỡ tan thành, vẫn lạnh lạnh như thế, bởi vì lòng cậu cũng đã vỡ nát.

Không sáng sủa hoạt bát như lần đầu tiên gặp mặt, cũng không say rượu âm trầm như lần thứ hai gặp mặt, trên mặt Đường Tư Tiệp lúc này mang theo nụ cười nho nhã, nháy mắt từ trong ấn tượng của Minh Tư lột xác thành một thanh niên tri thức. Bất quá một tiếng ‘Tư Tư, đã lâu không gặp’ liền đem khí chất mà Đường Tư Tiệp đắp nặn tiêu trừ không còn một mống.

Thế nhưng cách gọi thân mật này, lại chọc cho hai hàng lông mày của Sở Khanh Hàm nhíu lại. Chỉ một cái nhíu mày lướt qua, liền không nói không rằng kéo Minh Tư đến bên cạnh mình, ngồi ở trên ghế sofa.

Quân cờ cuối cùng rơi xuống, cục diện thắng bại đã định, An gia gia cùng Sở Chấn Bác đồng thời cầm lên chén trà bằng đất sét đặt ở bên cạnh, khẽ nhấp một ngụm. Làm bạn nhiều năm, bất luận phương diện nào đều ăn ý mười phần. Cả hai cùng đứng dậy, An gia gia hướng về phía bọn tiểu bối hiền hòa cười cười, “Mấy đứa cứ tán gẫu một hồi đi, hai lão già này đi ra ngoài một lát.”

Nhìn hai trưởng bối rời đi, Đường Tư Tiệp mới vừa rồi còn đứng thẳng, liền đặt mông ngồi xuống ghế sofa, một chân khoác lên đùi, nửa điểm tao nhã cuối cùng cũng biến mất như không tồn tại, “Sở đại ca, em cùng anh trai đã dọn về nhà ở.” Một câu nói không có gì đặc biệt lại bị Đường Tư Tiệp nói thành mười phần lưu manh vô lại.

Bất quá cho dù dùng loại giọng điệu nào, cũng vẫn không dẫn tới sự chú ý của Sở Khanh Hàm. Đường Tư Tiệp tỏ ra lơ đãng, cậu vốn ngồi bên cạnh Minh Tư, không biết là nghịch ngợm hay là vì cái gì khác, mông lại dời vị trí một chút, cơ hồ đã dính sát bên người Minh Tư. Tình cảnh này giữa những người cùng giới tính cũng không coi là quá đáng, nhưng lọt vào mắt Sở Khanh Hàm, lại biến thành mùi vị khác.

Sở Khanh Hàm đưa tay kéo lấy Minh Tư, trong lúc Minh Tư còn chưa kịp phản ứng, đã bị ôm ngồi lên hai chân hắn, hai tay lần nữa vòng trên eo Minh Tư, bày ra dáng vẻ mười phần chiếm hữu. Sở Khanh Hàm đối với tư thế này hết sức hài lòng, nghiêng đầu nhìn về phía Đường Tư Tiệp, thờ ơ quăng một ánh mắt, sau đó liền dời toàn bộ ánh mắt trở về trên người Minh Tư.

Đường Tư Tiệp mừng rỡ, ý cười nơi khóe mắt cũng mang theo ướm át không dễ phát hiện, “Ha ha, thật không ngờ Sở đại ca lại có một mặt tình cảm như vậy.”

Đưa lưng về phía Đường Tư Tiệp, nhưng vẫn khiến cho gò má Minh Tư ửng đỏ. Dẫu sao cậu cũng đã ba mươi tuổi, trước mặt người ngoài thân mật ngồi trên đùi Sở Khanh Hàm, khiến Minh Tư ít nhiều có chút không được tự nhiên. Đẩy ra bàn tay Sở Khanh Hàm, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh, nhìn về phía Đường Tư Tiệp, nhìn về phía Đường Tư Phong, nhưng lại không nhìn Sở Khanh Hàm.

Sở Khanh Hàm xê dịch vị trí, sau khi ngồi sát vào Minh Tư, liền đưa tay ra cầm lấy tay Minh Tư, cảm giác



Minh Tư có chút giãy giụa, nhưng vẫn không buông tay.

“Tư Tư, em và anh trai đã dọn về kế bên, khoảng cách rất gần, anh dạy em nấu ăn có được hay không?”

“Được.”

“Vậy ngày mai em đến tìm anh, có được không?” Gương mặt trẻ tuổi của Đường Tư Tiệp tràn đầy mong đợi, con mắt nháy nháy, đáng vẻ đặc biệt khả ái.

“Dĩ nhiên là được.”

Đường Tư Tiệp toét miệng cười, “Tư Tư tốt nhất.”

Nhìn Đường Tư Tiệp cùng Minh Tư trò chuyện với nhau, Đường Tư Phong đốt một điếu thuốc ngậm bên môi, thật ra hắn cũng có tư tâm. Toàn bộ tâm tư của em trai đều đặt trên người Sở Khanh Hàm, hắn biết, hắn đối với Sở Khanh Hàm có then, cho nên bất luận từ phương diện nào mà nói, hắn đều hy vọng Đường Tư Tiệp có thể cùng một chỗ với Sở Khanh Hàm. Nhưng hắn phát hiện, đúng như dự đoán của hắn, biến số chính là Thẩm Minh Tư.

Chàng trai trước mắt mềm mại như gió xuân.

Nhìn Sở Khanh Hàm và Minh Tư nắm tay nhau, trong lòng hắn nổi lên mùi vị ngay cả chính hắn cũng không rõ, ê ẩm chua chát. Có lẽ trong lòng hắn đã có câu trả lời từ lâu, nhưng vẫn không muốn vạch trần ra.

Đường Tư Phong hít một hơi thật sâu, mùi vị nicotin nhàn nhạt tràn ngập trong khoang miệng, hơi thở nhả ra cũng có chút kiềm nén, nhưng trên mặt vẫn mang ý cười, nghiêng đầu đi, dựa vào ghế sofa nhìn bọn họ.

## 39. Chương 38

Ý tưởng học nấu ăn, đến ngày hôm sau vẫn không thực hiện được, nguyên nhân chính là trong lúc Minh Tư chờ đợi Tiêu Viễn và Lâm Vãn tại quán cà phê, đúng dịp gặp Trương Văn Tuấn cùng thanh niên hôm đó gặp ở phòng vệ sinh.

Thanh niên sau khi thấy Minh Tư, vẻ mặt kinh ngạc và mừng rỡ như điên, kéo lấy Minh Tư, không để ý hoàn cảnh kêu lên ‘tìm được rồi, tìm được rồi’. Hành động như người điên kia khiến Trương Văn Tuấn sửng sốt một hồi, ngay sau đó kéo lại em họ không lễ phép của mình, giọng nói mang ít nhiều trách cứ, “Ngạn Phàm, em lên cơn gì đó!”

Trương Ngạn Phàm ngược lại hoàn toàn không để ý đến anh họ, cầm điện thoại di động gọi tới một dãy số, câu đầu tiên chính là, “Mẹ ơi, con tìm được đại ca rồi.”

Không tới nửa tiếng sau, một đôi vợ chồng tuổi đã hơn năm mươi liền ngồi đối diện Minh Tư, đầu cúi thấp, không có bất kỳ ngạc nhiên hay mừng rỡ gì, cũng không giống trong phim ôm đầu khóc lóc này nọ, ngược lại tỏ ra rất bình thản, bình thản tựa như người xa lạ trùng hợp dùng chung một bàn ăn.

Người đàn ông hoặc nên gọi là cha này, trần thuật toàn bộ quá trình cậu bị vứt bỏ, không có lý kỳ, chẳng qua là cha mẹ làm ăn vất vả, cuộc sống nghèo khó, không có khả năng nuôi cậu, liền bỏ cậu ở cửa cô nhi viện.

Toàn bộ như thể chuyện đương nhiên, Minh Tư tự giễu cười một tiếng. Cậu chẳng qua chỉ đi ra ngoài uống một ly cà phê, nhưng không ngờ trong vòng một giờ, lại có cha, có mẹ, có em trai, cũng biết toàn bộ quá trình bị vứt bỏ.

“Con có nguyện ý gọi chúng ta một tiếng cha mẹ không?” Người đàn bà ngẩng đầu lên, trong mắt không có quá nhiều thương cảm, đa phần là áy náy.

Minh Tư không trả lời mà hỏi ngược lại, “Tại sao không tới tìm tôi?” Không trách móc, thanh âm của Minh Tư nhàn nhạt, bưng lên ly sữa bò trên bàn, cầm trong lòng bàn tay.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn Minh Tư một chút, ánh mắt mập mờ lẩn tránh, nhưng một câu cũng không trả lời.

Minh Tư đặt ly sữa bò về chỗ cũ, đứng dậy, không nói một lời, liền xoay người rời khỏi quán cà phê.

Hít thở bầu không khí mới mẻ, tâm tình của Minh Tư dường như tản đi một phần sức nặng, ngửa đầu nhìn bầu trời, xanh thẳm rộng lớn, cậu cảm thấy lòng chợt nhẹ nhõm.

Thật ra thì cậu hiểu, vì sao bọn họ chưa từng đi tìm cậu. Vợ chồng Trương thị nổi danh là nhà từ thiện, nhưng cậu lại lớn lên tại cô nhi viện, biến thành vết nhơ duy nhất trong cuộc đời họ. Cười khổ một tiếng, cậu thủy chung vẫn mong chờ, kết quả đối phương ngay cả che giấu cũng không chịu che giấu, Minh Tư chưa xót trong lòng.

Đi trên đường chính, gánh lấy nỗi đau khổ bị vứt bỏ, nụ cười của Minh Tư vươn sạm mùi vị chua chát, quá khứ thống khổ cùng tịch mịch, trong chưa đầy một giờ nhận nhau, đã biến thành trò hề tức cười.

Cậu kiên cường sao? Không, chẳng qua cậu chỉ tỏ ra kiên cường, tất cả nỗi khổ đều ủ lại trong lòng, không giống như vị chát của rượu ngon, nó chỉ mang tới cho cậu sự cay đắng.

Dời đi ánh mắt khỏi bầu trời, khéo môi Minh Tư cong lên nụ cười chân chính, buông thả nhịp bước, người ở đối diện cũng bước tới, hai người gặp nhau ở ngay giữa đường. Minh Tư nhìn về phía bàn tay bằng bó

của mình nằm trong một đôi tay ấm áp, chẳng qua chỉ là một động tác đơn giản, nhưng khoảnh khắc ấy, toàn bộ đè nén trong lòng cậu đều được rửa sạch.

Minh Tư dựa vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, một cái tay của Sở Khanh Hàm cũng tự nhiên đặt lên eo Minh Tư. Hai người cùng đứng ôm nhau ở trên đường, tất nhiên đưa tới không ít sự chú ý, nhưng không một ai tiến lên đánh vỡ, một phần là vì e ngại khí thế cường liệt của Sở Khanh Hàm, một phần cũng vì không muốn đánh vỡ hình ảnh hài hòa đến kỳ lạ này.

Minh Tư dựa vào trong lòng Sở Khanh Hàm bất động thật lâu, lại khiến cho Sở Khanh Hàm lần đầu tiên cảm thấy hốt hoảng. Từ lúc hắn nhận được điện thoại của Lục Phong, hắn liền lái xe phóng như bay đến nơi này.

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn không mạch lạc đến như vậy, hắn không biết dùng lời để an ủi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Minh Tư, cái gì cũng không giúp được, nghĩ đến sự thương tâm của người yêu, trong lòng Sở Khanh Hàm giống như bị ai đó hung hăng vạch một đao.

“Chúng ta về nhà đi.” Minh Tư ngẩng đầu, trong nụ cười rức rở đã tìm không thấy thương tâm lúc trước, tựa như tâm tình héo úa trước đó, trong nháy mắt đã biến mất.

“Ừm.”

Nhà, đương nhiên không phải Sở Trạch, mà là ngôi nhà thân yêu ở ngoại ô của bọn họ. Thời khắc mở cửa ra, căn nhà rời đi mấy ngày vẫn chỉnh tề sạch sẽ, chắc hẳn mấy ngày nay Lục Phong đã tìm người thường xuyên tới quét dọn.

Minh Tư khẽ mỉm cười, ngồi xuống ghế sofa, vùi đầu vào lòng Sở Khanh Hàm, chậm rãi kể lại chuyện lúc trước, khoảng thời gian lớn lên ở cô nhi viện, còn có nỗi sợ mùa đông trong quá khứ.

Nói đến đoạn chưa xốt đau khổ, Sở Khanh Hàm sẽ hôn hôn lên trán cậu, dịu dàng quan tâm, khiến cho Minh Tư buông lỏng tâm tình. Mặt trời ngả về tây, Minh Tư đã gối lên lồng ngực Sở Khanh Hàm chậm rãi thiếp đi, trên mặt còn mang theo nụ cười điềm tĩnh. Nói ra tất cả những chuyện đè nén trong lòng, cả người liền cảm thấy bình tĩnh nhẹ nhõm hơn hẳn, một ngày mệt mỏi cũng tiến vào màn đêm ngọt ngào...

Sở Khanh Hàm sờ lên tóc Minh Tư, trong mắt tràn ngập đau lòng, nghĩ đến cặp cha mẹ không chịu trách nhiệm kia, hắn thật muốn thiên đao vạn quả bọn họ, nhưng hắn lại không thể làm như vậy, bởi vì hắn không muốn Minh Tư càng thêm thương tâm. Nắm tay siết chặt, nhưng không thể ra sức, chỉ đành nghiêng người hôn lên môi Minh Tư.

Ngày thứ hai sau khi cùng Sở Khanh Hàm trở về Sở Trạch, Sở Chấn Bác vẫn ngồi trong phòng khách, gương mặt nhìn Minh Tư và Sở Khanh Hàm, khẽ gật đầu, “Trở về rồi.” Về mặt nghiêm túc không có quá nhiều biểu cảm, lại khiến cho Minh Tư cảm nhận được sự quan tâm đằng sau đó.

“Dạ.”

“Còn chưa ăn gì đi, ta đã kêu quần gia nấu một vài món.” Thanh âm rơi xuống, ông lão thu hồi quyển sách trên tay, đứng dậy đi lên phòng sách trên lầu.

Sự quan tâm của ông lão mặc dù cứng nhắc, nhưng là mười phần quan tâm, trong lòng tự nhiên dâng trào nắng ấm, Minh Tư và Sở Khanh Hàm nhìn nhau, rồi mỉm cười dặt tay nhau đi về phía phòng ăn.

Lúc trời tối, Sở gia gia và An gia gia đề nghị đi dạo phố, cho dù khí trời bắt đầu lạnh lẽo cũng không ngăn cản được ý định của hai ông lão. Mùa đông khắp các con đường đều là băng tuyết, Minh Tư không yên tâm nên cũng đi theo, đương nhiên còn có Sở Khanh Hàm không rời Minh Tư nửa bước.

Lúc ra khỏi cửa, lại đụng phải Đường Tư Phong và Đường Tư Tiệp, đội ngũ liền theo đó mà tăng lên. Đoàn người lững thững đi dạo trên đường phố, phía sau còn chạy theo hai chiếc xe riêng, được chuẩn bị sẵn để tránh cho hai vị lão nhân không chịu nổi khí hậu giá rét ở bên ngoài.

Ra khỏi khu nhà cao cấp, chính là đường phố bình thường, không an tĩnh giống như trong tiểu khu. Trên đường chính không chỗ nào là không mang theo không khí năm mới tết đến. Đám con nít vui vẻ cười đùa cầm kẹo hồ lô rượt đuổi nhau, những người lớn thì xách túi thực phẩm đi qua đi lại, vừa đồng hành vừa trò chuyện, khiến cho con đường bình thường yên tĩnh, tăng thêm không ít thanh sắc.

Trên bầu trời đầy sao, bắt đầu rơi xuống những bông tuyết, đèn đường rực rỡ, giống như đom đóm tỏa sáng trong đêm, nhẹ nhàng đung đưa, đáng vẽ hoa lệ. Hai ông lão tinh thần sung túc, chậm rãi nhịp bước, càng thêm có lực, dần dần đã không còn thấy rõ hai con sư tử đá ở trước tiểu khu.

Minh Tư thu hồi tầm mắt, chuyển sang nhìn Sở Khanh Hàm bên cạnh, khẽ mỉm cười. Thời điểm vừa bước ra khỏi nhà, tay cậu liền được bao bọc trong sự ấm áp, hoàn toàn không cảm thấy mùa đông lạnh lẽo chút nào, ngược lại tâm tình mang theo độ ấm nhu hòa, lưu chuyển khắp các mạch máu.

Sở Khanh Hàm nhìn Minh Tư, khoe miệng ắn ắn dịu dàng, tuy cạm nhưng lại lộ ra nhu tình.

“Tư Tư, ngày mai cùng em đến tiệm sách tìm mấy cuốn sách có được không?”

Một giọng nói đột ngột chen vào, khiến cho Minh Tư quay đầu, nhìn về phía Đường Tư Tiệp chẳng biết từ khi nào đã đứng bên cạnh cậu.

Minh Tư gật đầu, “Ừm, dĩ nhiên là được.”

“Quá tốt rồi.” Đường Tư Tiệp hô to một tiếng, liền cười lớn chạy đến bên cạnh Đường Tư Phong đi ở phía sau bọn họ cách đó không xa, “Anh, ngày mai Tư Tư cùng em đi mua sách, em sẽ không theo anh đến buổi họp.”

Đường Tư Phong giương mắt nhìn về phía Minh Tư, khẽ gật đầu, giơ tay lên sờ mái tóc mềm mại của em trai, “Ừm.” Sau đó cũng không nói thêm gì, hai tay đút vào túi quần, theo ở phía sau.

Đi hơn một giờ, Sở Chấn Bác và An gia gia liền dừng bước. Cho dù tuổi già dẻo dai, năm tháng cuối cùng vẫn không buông tha người, hai ông lão ngồi lên chiếc xe luôn không nhanh không chậm đi theo phía sau. Hai anh em Đường gia nhìn nhau một cái, lên một chiếc xe khác, lần lượt trở về.

Duy chỉ có Minh Tư và Sở Khanh Hàm, vẫn kiên trì, tay nắm tay, chậm rãi bước. Người bắt đầu thừa thốt, nhưng đèn đường vẫn sáng choang, từng cái từng cái như những chiếc đèn lồng nhỏ, màu sắc đỏ rực vui mừng, lấp đầy sự trống rỗng đằng sau vẻ yên tĩnh.

Phàm là người qua đường, trên mặt đều mang ý cười, đèn đuốc vạn nhà, mong chờ năm mới đến, bất luận là người thân gặp nhau, hay là tổng kết công việc cuối năm, đều khiến mọi người vui thích.

Một đám con nít bảy tám tuổi đang chơi đùa, Minh Tư và Sở Khanh Hàm nâng lên bàn tay đang nắm lấy tay đối phương, không buông ra, tiếng cười của những đứa trẻ xuyên qua màng tai, rồi biến mất, hai người mới buông tay xuống, nhìn nhau cười một tiếng.

Ngày hôm sau, trời mới vừa sáng, Minh Tư đã rời giường bắt đầu chuẩn bị đồ, cậu biết lão gia tử thích canh ngó sen cậu làm, cho nên dậy thật sớm vào bếp, dùng lửa nhỏ để nấu.

Gần cuối năm, không ít người giúp việc xin nghỉ về nhà ăn tết. Sở Chấn Bác cũng không giống như người nhà có tiền, thích người hầu xếp hàng nghênh đón, cho nên cứ đến mấy ngày gần tết, cơ hồ đều thả tất cả mọi người về nhà. Trong ngôi nhà rộng lớn, chỉ còn lác đác vài người làm, đầu bếp hàng năm đều sẽ ở lại ăn tết, nhưng năm nay bởi vì em gái ở nước ngoài sinh em bé, cho nên cũng về nhà đón năm mới.

Phòng bếp không còn một ai, chuyện cơm nước trở thành vấn đề. Tình trạng này Sở Chấn Bác chưa từng nghĩ tới, quần gia tạm thời mời người khác tới nấu đều không đúng khẩu vị. Bắt đầu từ tối hôm qua, liền không ăn gì cả, cho nên sau đó Minh Tư đã thông báo cho người làm tại phòng bếp, không cần nấu cơm cho nhà chính.

Vì vậy mới có tình trạng như hiện tại, Sở Khanh Hàm thức dậy, nhưng cảm thấy trong lòng ngực trống không, đứng dậy rửa mặt xong, liền xuống lầu tìm Minh Tư. Thấy người bận rộn trong phòng bếp, Sở Khanh Hàm mới chậm lại nhịp bước, cũng không có ngồi xuống ăn cơm, mà là đứng ở nơi đó cùng Minh Tư đang xối cơm cho hân có một nụ hôn chào buổi sáng đầy nhiệt tình.

Rời đi đôi môi quyến rũ của Minh Tư, trong mắt Sở Khanh Hàm tràn ngập ôn nhu, “Tay.”

“Tay đã hoàn toàn tốt rồi. Ngày hôm qua không phải anh đã thấy miệng vết thương kết vảy rồi sao.” Minh Tư ngẩng đầu lên, mặc dù hơi thở vừa mới ổn định trở lại, nhưng vẫn nhón chân đặt lên môi Sở Khanh Hàm một nụ hôn, “Ngồi xuống ăn cơm đi, nếu không một hồi sẽ lạnh.”

Minh Tư đặt chén cơm vào trong tay Sở Khanh Hàm, rồi mới xoay người trở về phòng bếp bận rộn. Có chút cảm giác bị vắng vẻ, Sở Khanh Hàm buông chén cơm xuống, đi theo vào bếp, nhìn nồi canh trên bếp, mùi thịt lợn quanh khắp phòng, không cần hỏi cũng biết là canh gì, đồng thời cũng biết canh này không phải đặc biệt chế biến cho hân, trong lòng Sở Khanh Hàm có chút mùi vị ẽ ẩm.

“Canh.”

“Ừm, em vừa múc cho anh một chén, độ lửa vừa vặn, anh nếm thử xem.”

Nhìn chén canh đưa tới và nụ cười vui vẻ trên mặt Minh Tư, chút không vui trong lòng Sở Khanh Hàm nháy mắt biến mất, suy cho cùng Minh Tư vẫn nghĩ tới hẳn, nhìn nhìn canh trong chén, biết một chén này so với nguyên cái nồi kia tốt hơn rất nhiều, tâm tình lại tung bay, gạt đầu một cái, liền mang tâm trạng vui vẻ trở về bàn ăn.

Đến giờ, Sở Chấn Bác cũng xuống lầu dùng cơm, nhìn canh trên bàn, khẽ nhấp một ngụm, liền cảm thấy đói bụng, cháo và thức ăn cũng vô cùng hợp khẩu vị, bữa sáng liền ăn nhiều thêm một chén so với thường ngày.

Ăn xong, Minh Tư thu dọn thỏa đáng mọi thứ, rồi lấy ra một ít miến, ngâm vào chậu nước, sau đó cầm ra bàn cờ bắt đầu cùng Sở gia gia học đánh cờ tướng. Lúc An gia gia tới thăm, ngồi thấy dư vị của canh còn lượn lờ trong phòng, liền cười híp mắt nhìn Minh Tư, “Hôm nay hầm canh gì đó?”

“Canh ngó sen hầm xương ạ.” Minh Tư mỉm cười buông xuống quân cờ trong tay, “An gia gia, để cháu múc cho ông một chén.”

“Chỉ có Minh Tư là hiểu tâm tư của An gia gia.” An gia gia ngồi xuống vị trí của Minh Tư, thuận tiện cũng nhận lấy cuộc cờ của cậu, tiếp tục chơi cùng Sở Chấn Bác.

Minh Tư bưng chén canh nóng hổi và trà ngon mới vừa pha, ngồi vào bên cạnh hai vị gia gia.

“Minh Tư thật chu đáo.” An gia gia cười híp mắt uống một ngụm canh, đậm đà thơm ngon, ngẩng đầu nhìn Sở Chấn Bác, giọng có chút hâm mộ, “Lão Sở, ông thật là quá hạnh phúc.”

Nhận lấy chén trà Minh Tư đưa tới, môi Sở Chấn Bác bắt giác cong lên một chút, không cần nói cũng biết kiêu ngạo cỡ nào.

“An gia gia, buổi trưa cháu làm sủi cảo, ông ở lại ăn cơm nhé.”

An gia gia vừa đánh cờ vừa thưởng thức mùi vị của canh, vẻ mặt tươi cười gạt đầu một cái, “Được, được, được.”

Sở Chấn Bác xoay xoay quân cờ trong tay, bưng lên chén trà trong khay khẽ nhấp một ngụm, “Để cho quần gia giúp một tay.”

“Dạ, cháu biết rồi gia gia.” Biết đây là Sở gia gia đang quan tâm cậu, nụ cười trên môi Minh Tư càng sâu sắc.

Buổi trưa, mẻ sủi cảo đầu tiên vừa chín, Sở Khanh Hàm liền tan việc lái xe trở về, Lục Phong và Hồng Lâm mấy ngày không thấy cũng xuất hiện, cộng thêm quần gia cùng An gia gia, tổng cộng bảy người.

Bày chén đĩa xong, Sở Chấn Bác liền kêu quần gia cùng ngồi xuống. Sủi cảo được làm từ nước súp thượng hạng, mùi vị tự nhiên lại ngon vô cùng, được phân thành ba loại, mỗi loại có vị ngon riêng, hơn bốn trăm viên sủi cảo tinh xảo, thêm một nồi canh nóng, toàn bộ đều được ăn sạch sẽ.

Sau khi ăn xong, việc rửa chén đương nhiên đã có người làm, Minh Tư đang định vào phòng bếp hấp một ít trà bánh, lại bị Sở Khanh Hàm ôm eo, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi, giọng ôn nhu, “Nghỉ ngơi.”

Minh Tư cười một tiếng, hai tay vòng lên cổ Sở Khanh Hàm, toàn bộ phòng ăn đã không còn ai, Minh Tư cũng không ốm ờ, trực tiếp hôn cái chóc lên mặt Sở Khanh Hàm, “Được.”

Đi lên lầu, tiến vào phòng ngủ của hai người, Sở Khanh Hàm dịu dàng đặt Minh Tư lên giường, hai tay nhẹ nhàng nhưng không mất lực xoa bóp cho Minh Tư.

Động tác này chọc cho Minh Tư cười thành tiếng, cũng không cự tuyệt, nhắm hai mắt lại, hưởng thụ sự săn sóc của người yêu.

## 40. Chương 39

Sau giờ ngo, Sở Khanh Hàm trở về công ty, chân trước mới vừa đi, Đường Tư Tiệp liền đúng hẹn xuất hiện trong phòng khách chờ đợi Minh Tư.

Hai tay nhàn nhã cắm vào túi quần, mang theo nụ cười sáng sủa dựa vào khung cửa, “Tư Tư, anh không quên ước định ngày hôm qua của chúng ta đó chứ?”

Khóe môi Minh Tư cong lên, cười nhạt, “Dĩ nhiên không quên.” Quay đầu dặn dò quần gia nhớ canh chừng nồi canh trong bếp, liền lên lầu thay đổi quần áo, cùng Đường Tư Tiệp một đường đi đến tiệm sách lớn nhất thành phố.

Xe dừng, bắt quá chỉ mất khoảng ba mươi phút, trò chuyện với nhau về một vài vấn đề trong sách, trước sau đều duy trì bầu không khí vui vẻ. Sau đó Minh Tư nhận điện thoại của Sở Khanh Hàm, báo vị trí của mình, rồi cùng Đường Tư Tiệp bước vào một quán cà phê.

Đường Tư Tiệp bắt đầu thao thao bất tuyệt về những quyển sách tâm đắc, Minh Tư tỉ mỉ lắng nghe, có lúc chen vào mấy câu, thời gian còn lại đều mỉm cười, uống cà phê, nghe Đường Tư Tiệp huyền thuyên trời cao biển rộng.

Không biết từ lúc nào, đề tài dần dần chuyển đến Sở Khanh Hàm, Đường Tư Tiệp vẫn nở nụ cười, giống

như đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên, “Sở đại ca đối với anh thật tốt.”

Một câu nói không đầu không đuôi, khiến cho Minh Tư sửng sốt giây lát, ngay sau đó mỉm cười tựa gió xuân, “Khanh Hàm rất chu đáo, anh ấy đối với bất kỳ ai đều rất tốt, chỉ là không biết biểu đạt.”

Chống cằm, Đường Tư Tiệp khuấy khuấy ly cà phê, “Em nghe anh trai nói, lúc em còn bé, tiếng thứ nhất gọi không phải ba mẹ anh hai, mà là Sở ca, một đứa trẻ con mà phát âm ra hai chữ ấy, quả thật rất khó, nhưng không biết tại sao em lại muốn gọi ra hai chữ ấy. Tư Tư, anh nói xem, chuyện này có phải là duyên phận kiếp trước hay không?”

Đường Tư Tiệp mở to đôi mắt tròn xoe, toét miệng cười, “Nói không chừng em cùng Sở đại ca kiếp trước là tình nhân.”

Nụ cười trên môi Minh Tư vẫn không đổi, khẽ nhấp một ngụm cà phê, vẫn không tiếp lời.

Đường Tư Tiệp cảm thấy không thú vị, nhún vai một cái, “Tư Tư thật nhàm chán, em đã nói đến vậy, mà anh vẫn không tức giận sao?” Tay tiếp tục khuấy ly cà phê đã nguội lạnh, bưng lên miệng, lại bị Minh Tư giữ lấy, đem ly nước cam bên cạnh mình thả vào trong tay Đường Tư Tiệp, “Cà phê lạnh, đối với dạ dày không tốt.”

Nhìn chất lỏng màu cam trong ly, Đường Tư Tiệp cười, không phải rạng rỡ như ánh mặt trời, mà là vươn chút khổ sở, “Từ nhỏ em đã thích đi theo sau lưng Sở đại ca, anh ấy đi đâu, em liền theo đến đó. Lần đầu tiên trong đời em thật sự thích một người đến như vậy, nhưng cuối cùng lại thua đến chết vật.”

Đường Tư Tiệp không phải muốn gây chia rẽ, chẳng qua là không cam lòng, không cam lòng người cậu yêu nhiều năm như vậy, cuối cùng lại trở thành chồng của người khác, chỉ có thể đứng ngắm từ xa mà không thể tận tay sờ nắm.

Minh Tư đem ly cà phê đã lạnh kia để lên bàn, “Tư Tiệp, tình yêu nảy sinh khi con người gặp nhau thuở ban đầu, nhưng lại tồn tại muôn thuở về sau, thề non hẹn biển không chỉ là cảm xúc nhất thời, theo thời gian dời đổi, tình yêu liền lớn lên thành tình thân.” Gắn bó làm bạn...

Xuyên qua cửa kính, một chiếc xe riêng màu đen ngừng trước cửa quán cà phê, nam nhân bước xuống, thân hình thon dài mà cao ngất, ngũ quan tinh xảo mà anh tuấn, khiến người đi đường liên tục ghé mắt, nhưng sau khi cảm nhận được khí thế cường đại lộ ra, liền quay mặt đi.

Nam nhân đẩy cửa quán cà phê, tìm kiếm người mình muốn tìm, gương mặt không biểu tình, khi nhìn thấy Minh Tư, sự ôn nhu nhàn nhạt liền quét sạch toàn bộ lạnh lùng.

“Anh về trước cùng Sở đại ca đi, em muốn ngồi đây một lát.” Vùi mặt vào trong khuỷu tay, thanh âm Đường Tư Tiệp vẫn trong sáng trước sau như một.



Có một số việc phải tự mình bước ra, trường hợp này của Đường Tư Tiệp, cậu không tiện nói nhiều. Minh Tư gật đầu một cái, mặc lên áo khoác, liền cùng Sở Khanh Hàm tới đón cậu trở về.

Nào ngờ trong ngõ hẻm đối diện quán cà phê, một người đàn ông đang đứng, từ sau khi Minh Tư bước vào quán, người đó liền chưa từng di chuyển bước chân. Nhìn hai người tay trong tay, chân mày người đàn ông nọ nhuốm thần sắc bi thương.

Lãnh Lâm đặt điều thuốc lên môi, hung hăng hít một hơi, tựa vào bức tường lạnh như băng, ngược nhìn trời, điện thoại di động trong túi áo ong ong vang lên, hồi lâu sau vẫn không dứt, Lãnh Lâm móc ra điện thoại, đặt lên tai.

“Thiếu gia, thiếu nữ sắp sinh rồi.” Thanh âm của quản gia, khô khan cứng ngắt. Lãnh Lâm ‘Ừm’ một tiếng rồi buông điện thoại, nhìn điều thuốc giữa hai ngón tay dần dần cháy hết, mới ném xuống đất, dùng đế giày nghiền nát...

Trở về nhà, hai tay Lãnh Lâm cắm vào túi quần, bộ dáng nhàn nhã chậm rãi đi lên lầu, nhìn cha hẩn ngồi trong phòng khách lầu hai, chỉ khẽ gật đầu, “Cha.” Âm thanh vang vọng trong căn phòng sinh được chuẩn bị tốt từ sáng sớm.

Người vợ trên danh nghĩa của hẩn đang nằm trên giường gào thét tê tâm liệt phế, không còn đoan trang xinh đẹp, cũng không còn ghen tị oán hận, chỉ chìm ngập trong đau đớn thống khổ. Lãnh Lâm ngồi ở một bên, ánh mắt lãnh đạm nhìn người phụ nữ mặt đầy mồ hôi, vươn tay về phía hẩn, kêu tên của hẩn, không phải vì tình yêu mà giống như đang ôm lấy một khúc gỗ cứu mạng.

Lúc tiếng oa oa của đứa trẻ vang lên, đã là chuyện của ba giờ sau. Trên khuôn mặt tái nhợt của người phụ nữ mang theo mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng mở mắt, nhìn sinh mệnh mà cô mới vừa dùng toàn bộ sức lực sinh ra, “Lâm, là con trai, hay con gái?” Thanh âm vô cùng yếu ớt, nhưng lại hoàn toàn xóa tan đi sự thương tiếc mới vừa dấy lên trong lòng Lãnh Lâm, ánh mắt lạnh như băng nhìn lướt qua đứa trẻ, mùi máu tanh tràn ngập phòng sinh.

“Cha, Thượng Quan Tuệ sinh con trai, con đã sắp xếp bác sĩ làm xét nghiệm DNA cho đứa trẻ.”

“Ừm.” Lãnh lão gật đầu, chống gậy đứng dậy, nhìn nhìn khuôn mặt lúng phúng râu của con trai, lông mày nhíu lại cùng một chỗ, “Đi theo ta tới phòng sách.”

“Dạ.”

Cha con hai người vừa bước lên nấc thang đầu tiên, một nữ y tá trẻ tuổi liền hốt hoảng chạy đến, “Lãnh tiên sinh, thái thái của ngài không ngừng chảy máu...”

Cất dứt tiếng ồn ào giống như chim sẻ kia, Lãnh Lâm cau mày, “Đưa đi bệnh viện.” Nói xong, liền theo cha Lãnh vào phòng sách ở ba lầu. Lãnh Lâm đứng trước bàn đọc sách, ngọn đèn lớn trên mặt bàn tỏa ra ánh sáng lạnh lùng.

Lãnh lão lấy ra một xấp hình từ trong ngăn kéo, vứt xuống trước mặt Lãnh Lâm. Mỗi một tấm đều là hình được chụp lên, mà nhân vật trong hình đều cùng một người, đó chính là hắn. Đứng trong ngõ hẻm nhìn bóng lưng Minh Tư, đứng ngoài cửa tiệm sách chờ Minh Tư xuất hiện, núp cạnh nhà xuất bản, chỉ vì muốn lên nhìn Minh Tư một cái.

Lãnh lão gia tử ngang dọc trên thương trường mấy chục năm, điều ông hài lòng nhất không phải là những vụ làm ăn kia, mà là ông có một đứa con trai ưu tú, khí phách, cõ lòng đầy mơ ước, tuổi còn trẻ mà đã trở thành thiên tài trong giới âm nhạc. Nhưng hiện tại thì sao, gương mặt lỗ chổm đầy râu, khắp người đều là mùi thuốc lá, ăn mặc lồi thối lếch thếch, đây là đứa con trai khiến ông kiêu ngạo đó sao?

“Mày nhìn lại bộ dạng của chính mình đi, còn ra cái thể thống gì, chẳng lẽ tên Thẩm Minh Tư đó thật sự đáng giá để mày biến thành bộ dạng hiện tại hay sao?”

“Đáng giá.” Nhớ đến cử chỉ tao nhã, nụ cười dịu dàng của Minh Tư, tim Lãnh Lâm có chút đau nhói, “Suốt mười năm, quan tâm chăm sóc không cầu hồi báo, cậu ấy là người duy nhất cho con điều đó.”

Hắn không thích người khác tiến vào nhà của bọn họ, cho nên lúc Minh Tư đặt mua bộ máy giặt tự động về, cậu đã tự tay đem cái máy to đùng kia vào nhà, một mình tự gắn. Minh Tư luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn khi hắn lên cơn sốt, trắng đêm không ngủ mà bầu bạn...

Rất nhiều thứ, không cần con trai nói, ông cũng điều tra được một ít. Thẩm Minh Tư đối xử vô cùng tốt với con trai ông, ông biết. Lãnh lão đứng dậy, vỗ vỗ bả vai con trai, “Con muốn cái gì, ba cũng có thể cho con, duy chỉ có Thẩm Minh Tư là không thể.”

Lãnh lão gia tử thở dài, “Lãnh gia đã tổn thất hơn hai mươi phần trăm sản nghiệp, con không thể bởi vì một người đàn ông, mà đem sáu mươi năm cơ nghiệp của nhà chúng ta hủy hoại trong chốc lát.”

Sở Khanh Hàm trả thù đã nằm trong dự liệu của ông, nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy. Chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, đã khiến cho công việc làm ăn vững chắc của Lãnh gia tổn thất đến thảm trọng, mà đây chẳng qua chỉ là một chút cảnh cáo...

## 41. Chương 40

Nhắc tới cũng thật khéo, thời điểm cách năm mới còn ba ngày, chính là sinh nhật của Minh Tư. Chính xác mà nói, là ngày cậu được cô nhi viện nhận về. Minh Tư không có nói ra, bởi cậu từ trước đến giờ đều không coi trọng sinh nhật của mình.

Nhưng cặp cha mẹ mới vừa gặp qua, cũng không phải rất quen thuộc kia, lại nghe được tiếng gió, gọi điện thoại tới, nói muốn đến Sở Trạch viếng thăm, Minh Tư không biết phải làm sao, chỉ đành lên tiếng đồng ý.

Thật ra thì trước khi cha Trương mẹ Trương gọi điện thoại tới, Sở Chấn Bác cũng đã biết sinh nhật Minh

Tư chính là vào mấy ngày này. Mặc dù chỉ mới sống chung mấy ngày, nhưng Sở lão gia tử đã hoàn toàn coi Minh Tư như cháu của mình, đương nhiên sinh nhật của cậu muốn tổ chức lớn một phen, nhưng lại cố kỵ chứng dị ứng của thằng cháu mình, nên đành thôi, chỉ dặn dò quản gia tìm mấy người đầu bếp tới, làm một bữa cơm gia đình phong phú.

Vốn sinh nhật tiểu bối không cần quá mức coi trọng, cha mẹ Minh Tư bình thường lại là người bận rộn, nhưng cảm thấy những năm qua hổ thẹn với đứa nhỏ, nên liền bỏ qua công việc bận rộn, sáng sớm đã tới Sở gia góp mặt.

Nhưng lúc vừa bước vào trong nhà, nhìn thấy phòng khách treo đèn nhiều màu, còn có cả bong bóng, vợ chồng Trương thị liền nhìn nhau một cái. Đã sớm nghe nói Sở lão gia tử đứng đầu trong giới thương nghiệp là một người vô cùng nghiêm túc, chỉ cứng chiều duy nhất đứa cháu trai Sở Khanh Hàm, không ngờ lão gia tử yêu ai yêu cả đường đi, đối với Thẩm Minh Tư cũng yêu thương có thừa.

Nghĩ tới đây, hai vị cha mẹ mất chức kia trong nháy mắt trở nên áy náy không thể tả. Nhưng là người đã trải qua vô số hoàn cảnh, mặc dù tâm tình chưa xốt, nhưng vẫn nâng lên nụ cười khách sáo đối diện với Sở lão gia tử, “Để cho ngài phí tâm rồi.”

“Minh Tư chính là cháu trai ta, không có gì phí tâm hay không phí tâm cả.” Sở lão gia tử từng tuổi này, đã sớm gặp qua vô số sóng gió gia tộc, nhưng nghĩ tới những chuyện mà đứa trẻ Minh Tư kia phải chịu, vẫn không nhịn được có chút lãnh đạm trong lời nói đối với vợ chồng Trương thị.

Đứa trẻ kia là năm xưa chính bọn họ vứt bỏ, sự lãnh đạm của Sở lão gia tử khiến bọn họ có muốn nói gì, cũng không nói ra được, vợ chồng Trương thị chỉ đành lúng túng cười hai tiếng, rồi yên lặng nhìn người làm bận rộn xung quanh.

Ngồi đến trưa, Sở Khanh Hàm mới cùng Thẩm Minh Tư trở về, trong tay cầm một đồng hồ. Sở lão gia tử buông xuống sách cờ trong tay, nhìn về phía hai người, “Hai đứa làm gì mà mua nhiều đồ thế?”

Vào nhà liền thấy được hai vị cha mẹ ‘không quen thuộc’ kia, khuôn mặt vốn đang mỉm cười của Minh Tư liền cứng ngắc trong chốc lát, sau đó lại nâng lên nụ cười, lên tiếng chào hỏi không kèm bất kỳ xưng hô nào.

“Ừm.” Bọn họ đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian, hiện tại đứa trẻ đã chững ba mươi tuổi, muốn tâm sự một chút, tán gẫu một chút, cũng không biết bắt đầu từ đâu, vợ chồng Trương thị lần nữa cảm nhận được bản thân không xứng chức.

Chào hỏi xong, Minh Tư mới đi đến trước mặt Sở lão gia tử, “Gia gia, không phải sắp hết năm sao? Cháu cùng Khanh Hàm chuẩn bị ít đồ, muốn đưa cho mấy đứa nhỏ họ hàng thân thích tới chơi.”

“Đứa bé ngoan.” Trên mặt Sở lão gia tử lộ ra nụ cười, ông bây giờ càng nhìn Minh Tư càng thấy thuận mắt. Năm nay ông đã hơn bảy mươi tuổi, đứa nhỏ trong nhà cũng không phải ít, nhưng không có ai ngoan ngoan lại thân thiết giống như Minh Tư, cầm ra một cái hộp màu xanh từ trong túi áo, đặt vào tay Minh Tư, “Sinh nhật vui vẻ, mở ra nhìn xem có thích hay không.”

Minh Tư đưa tay nhận lấy, trong lòng tràn ngập cảm động, “Cảm ơn gia gia.” Mở hộp ra, bên trong là một khối ngọc, châu tròn ngọc sáng, rất tinh xảo cũng rất xinh đẹp, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ. Gia gia đã phí tâm sức chuẩn bị lễ vật cho cậu, cho dù ông lão có đưa một khối đá cũ nát, Minh Tư cũng sẽ cảm động, “Cháu rất thích.”

Vợ chồng Trương thị cũng đứng dậy, cầm ra món đồ mà bọn họ đã sớm chuẩn bị. Mặc dù đứa trẻ của bọn họ theo họ của viện trưởng cô nhi viện, nhưng cuối cùng vẫn là máu thịt rơi ra từ trên người bọn họ. Tối hôm qua bọn họ đã thương lượng hồi lâu, “Đây là tâm ý của hai ông bà già chúng ta, hy vọng con sẽ thích.”

Hai người cộng lại đã hơn trăm tuổi, có chút không được tự nhiên, đứa trẻ thiếu gì, thích gì, bọn họ đều không biết. Bình thường không cảm nhận được, nhưng hiện tại đứng trước mặt người Sở gia, bọn họ càng lúc càng cảm thấy xấu hổ.

“Không thích.” Dĩ nhiên lời này không phải của Thẩm Minh Tư, mà là Sở Khanh Hàm đi tới bên cạnh Minh Tư nhìn thấy nội dung của phần lễ vật kia, tự nhiên vòng tay lên eo Minh Tư, một tay khác cầm lấy tờ giấy bất động sản được chuyển sang tên Minh Tư, vứt xuống đất.

Minh Tư biết đây là biểu hiện mất hứng của Sở Khanh Hàm, nhưng lo ngại cậu, nên mới không chính thức thả ra khí lạnh. Thế nhưng, cho dù đây là tâm ý của ‘người lần đầu làm cha làm mẹ’, cậu cũng sẽ không nhận những thứ kia. Nhìn cha mẹ có chút luống cuống, Minh Tư thở dài trong lòng, “Lễ vật này quá quý trọng.”

Bàn tay vòng lên eo Minh Tư của Sở Khanh Hàm vẫn ôn nhu như cũ, nhưng đồng thời cũng kiềm giữ toàn bộ động tác của cậu. Minh Tư muốn đưa tay nhặt lên tờ giấy bất động sản bị vứt xuống đất kia, cũng đành bó tay.

Cuối cùng vẫn do người làm đứng gần đó đi tới nhặt lên, muốn thả lại vào tay Minh Tư, nhưng cảm nhận được khí thế phát tán trên người Sở Khanh Hàm, lập tức khó xử cứng ngắc tại chỗ, Minh Tư đành phải đưa tay ra cầm lấy, giải vây giúp người làm kia, ngay sau đó nhìn về phía vợ chồng Trương thị.

“Tâm ý này con đã nhận được, cho nên các ngài cứ cầm về đi.” Không phải cậu không hiểu chuyện phải đi tâm ý muốn bù đắp của cha mẹ, mà là cậu quá mức hiểu Sở Khanh Hàm. Ý thức về lãnh địa của người này quá sức mạnh mẽ, nếu cậu thật sự nhận lấy, cậu không cách nào tưởng tượng được hậu quả sau đó sẽ như thế nào.

Hai ông bà dường như cũng ý thức được cái gì đó, liền không tiếp tục kiên trì. Người làm ra tới nói một câu ‘cơm chín rồi’, khiến cho bầu không khí ngột ngạt tiêu tán vô ảnh vô tung. Bữa cơm trưa không tính là quá vui vẻ, nhưng cũng không coi là quá nặng nề, cứ như vậy kết thúc.

Sở lão gia tử về tinh thần hay tuổi tác đều đã già cỗi, cơm nước xong xuôi trò chuyện một hồi, liền trở về phòng ngủ trên lầu nghỉ trưa, mà vợ chồng Trương thị từ đầu đến cuối đều đắm chìm trong bầu không khí ngột ngạt, cũng liền mượn cớ có việc mà rời đi.

Toàn bộ phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Minh Tư cùng Sở Khanh Hàm. Ngây ngẩn trong phòng khách

một hồi, Minh Tư đang muốn đứng dậy, lại bị Sở Khanh Hàm kéo lấy. Minh Tư không kịp chuẩn bị liền ngã xuống lòng ngực Sở Khanh Hàm, người làm xung quanh đã sớm rời đi, Minh Tư cũng không cố kỵ, mặc cho Sở Khanh Hàm ôm cậu, chờ đợi động tác kế tiếp của hắn.

Quả nhiên, món lễ vật của người cuối cùng được đưa ra trước mặt cậu, hộp gấm màu đỏ, ngay ngắn đặt ở trong tay cậu. Minh Tư nhìn về phía Sở Khanh Hàm, lại chuyển ánh mắt, nhẹ nhàng mở ra, là đồng hồ đeo tay, cùng một kiểu với cái mà cậu tặng cho Sở Khanh Hàm vào dịp sinh nhật lúc trước, ánh sáng phản chiếu rực rỡ ảm áp kia tự động biến thành một đôi, khiến cho trong lòng Minh Tư tuôn trào đủ loại cảm xúc.

Sở Khanh Hàm đặt Minh Tư lên ghế sofa, tự mình đứng dậy, sau đó đầu gối chạm đất, lấy ra đồng hồ đeo tay trong hộp, cầm lên tay Minh Tư, trong mắt nồng đậm thâm tình, “Cả đời.”

Mặc dù đã kết hôn được một thời gian, nhưng cử chỉ tựa như cầu hôn thế này khiến Minh Tư vô cùng cảm động, dù không phải là ba chữ ‘anh yêu em’ như bao người, nhưng lời nói của Sở Khanh Hàm vẫn làm Minh Tư xúc động, cả đời, thật sự là cả đời, tương tri tương thủ...

Trong lòng giống như chứa đầy ảm áp không còn kẽ hở, sau đó nghiêng người đặt môi mình lên môi Sở Khanh Hàm, không có bước kế tiếp, chỉ đơn thuần muốn chạm vào, yên lặng mấy giây, trên môi Minh Tư liền nở rộ một nụ cười, “Cả đời.”...

## 42. Chương 41

Cách năm mới càng lúc càng gần, những người già thuộc thế hệ của Sở Chấn Bác đều cực kỳ coi trọng năm mới. Bất luận bề ngoài nghiêm túc cỡ nào, cũng muốn những ngày đầu năm vui vẻ náo nhiệt một chút. Cho nên vào ngày cuối cùng của năm cũ, những thành viên Sở gia mà Minh Tư chưa bao giờ thấy qua, đều lần lượt trở về tổ trạch.

Chú hai của Sở Khanh Hàm là Sở Cảnh Thần, thím hai là Lưu Lệ Hà, em họ Sở Khuynh Vân ôn nhu văn nhã cùng vợ là Chu Uyển Nghiên, còn có đứa cháu nhỏ năm tuổi rưỡi là Sở Ngạn Kỳ, em họ nhỏ của Sở Khanh Hàm là Sở Khuynh Dương cao lớn đẹp trai, còn có cháu trai của Sở gia là Sở Dực Kỳ cùng vợ là Chân Lâm. Số người không nhiều, nhưng chỉ thiếu mỗi cha mẹ Sở Khanh Hàm vẫn còn đang du lịch thế giới.

Sở gia làm ăn rộng rãi, Sở gia gia trải qua bao nhiêu thăng trầm, cũng biết người thân dễ bị tiền tài rút đi linh hồn mà dẫn đến tranh đoạt, cho nên từ sau khi hai con trai trưởng thành, Sở Chấn Bác liền chia công ty làm hai nửa, mỗi người phát huy tiềm năng của riêng mình, người ta thường nói ‘Con cháu tự có phúc của con cháu, chớ làm cho chúng xa cách buồn bã’, Sở Chấn Bác cũng bỏ đi không ít tâm tư lo nghĩ.

Trên phương diện làm ăn, hai người con trai của Sở Chấn Bác đều không phải quá tài giỏi, mặc dù cũng coi như kinh doanh vững vàng, nhưng thủy chung không có bước tiến gì. Thế nhưng sau khi con trai lớn giao chuyện làm ăn cho cháu trai Sở Khanh Hàm, cục diện lại hoàn toàn thay đổi. Sở thị nhanh chóng phát triển, hoàn toàn vượt qua thời kỳ hoàng kim của ông nội hắn, sự lớn mạnh của công ty đã hoàn toàn bước

lên một tầm cao mới.

Cho nên chú cháu thuộc hai công ty khác nhau cũng không thường xuyên gặp mặt, có thể nói rằng người chú Sở Cảnh Thần sợ hãi người cháu Sở Khanh Hàm từ tận đáy lòng, đỉnh điểm của sự sợ hãi này không chỉ giới hạn ở tuổi tác hay bối phận, mà còn là khí thế phát ra từ mỗi người. Nhưng thân là chú, Sở Cảnh Thần vẫn tận lực che giấu nỗi sợ hãi của bản thân, vốn đã rất ít gặp mặt, cũng liền tỏ ra càng hời hợt.

Vì vậy Sở Khanh Hàm cùng Minh Tư vừa bước xuống lầu, mặt không biểu tình nhìn lướt qua một cái, sau đó không nói lời nào, ngược lại kéo Minh Tư ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Minh Tư vỗ cái tay Sở Khanh Hàm đặt trên eo cậu, lần nữa đứng dậy, cười xin lỗi một tiếng, sau đó tự giới thiệu mình, “Chào mọi người, con là Thẩm Minh Tư.”

Toàn bộ người Sở gia vừa mới trở về tụ hợp trong phòng khách đều ngây ngốc mà nhìn Minh Tư. Dẫu sao trong ấn tượng của bọn họ, Sở Khanh Hàm giống như kẻ không có sinh mệnh, cho dù có trí tuệ vô cùng cao, nhưng vẫn không có nhân khí. Thế nhưng một màn mới vừa rồi, khiến cho bất luận là chú thím hay em họ, đều phải há hốc mồm, bởi vì Sở Khanh Hàm luôn khiến bọn họ sinh ra sợ hãi từ tận đáy lòng, lại dịu dàng ôm lấy một người đàn ông, vàng sáng ôn nhu bao phủ khắp từ đầu đến chân.

“Chào anh, em là Sở Khuynh Vân.” Người hoàn hồn đầu tiên là em họ của Sở Khanh Hàm, mỉm cười nho nhã mang theo phong độ trí thức, đẩy cặp mắt kính, toát ra vẻ tươi mát, “Em là em họ lớn của anh cả Khanh Hàm.”

“Chào em.”

Những người khác đều lần lượt tự giới thiệu, Minh Tư đi đến trước mặt Sở Cảnh Thần, khẽ mỉm cười, đưa tay ra, “Chú hai, chào chú.”

Sở Cảnh Thần nhíu mày, mặc dù hắn đã nghe cha nói qua, nhưng hắn không có tư tưởng cởi mở giống cha, bất luận như thế nào, hắn cũng không tiếp thu nổi chuyện dâm nam này. Sở Cảnh Thần không tiếp lời, nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh đậm.

Sở Khanh Hàm vốn đang ngồi trên ghế sofa, thấy thái độ của chú hai, vẻ không vui liền tụ lại giữa hai đầu chân mày, đứng dậy, kéo lấy tay Minh Tư, rồi ôm lấy bả vai Minh Tư, ánh mắt lạnh như băng dừng trên người chú hai Sở Cảnh Thần, đang muốn mở miệng, lại bị Minh Tư kéo một cái trong bóng tối. Sở Khanh Hàm cúi đầu nhìn ánh mắt Minh Tư, sau đó quả thật không có mở miệng, nhưng vẫn như cũ dịu dàng ôm lấy Minh Tư.

“Khanh Hàm này, không phải thím hai nói con, nhiều danh gia khuê tú như vậy con không muốn, tại sao phải tìm một người đồng tính kết hôn, có phải bởi vì chứng dị ứng của con, chỉ có thể chạm vào người này hay không?” Chanh chua cay nghiệt, rất khó tưởng tượng những lời như thế lại được thốt ra từ miệng của một phu nhân cao quý, sự khinh thường nơi khóe miệng đã hoàn toàn kéo hình tượng của bà vào cõi trần tục.

Ánh mắt ôn nhu của Sở Khanh Hàm rời khỏi người Minh Tư, sau đó chỉ còn lại sự lạnh lẽo chưa bao giờ có, giống như hàn băng ngàn năm, lạnh tới thấu xương. Lưu Lệ Hà không khỏi rùng mình một cái, không tiếp tục mở miệng nói chuyện, mà ngồi xuống ghế sô pha, vuốt vuốt quần áo của mình.

Sở Cảnh Thần đi tới ngồi xuống chỗ đối diện Lưu Lệ Hà, nhìn Sở Khanh Hàm, “Thím hai con nói khó nghe, nhưng cũng vì tốt cho con.”

“Chuyện nhà mình, còn không hiểu rõ, thì không nên can thiệp cuộc sống vợ chồng của người khác.” Thanh âm trung khí mười phần truyền đến từ trên thang lầu, song song với lời nói, là Sở Chấn Bác chống gậy, từng bước từng bước đi xuống lầu.

“Cha.” Sở Cảnh Thần cùng Lưu Lệ Hà nhanh chóng đứng dậy, trong giọng nói mang theo cung kính.

“Gia gia.”

“Thái gia gia.”

Từ lớn đến nhỏ, toàn bộ đều thừa một tiếng. Sở Chấn Bác ngồi xuống ghế sô pha, không để ý đến những đứa con cháu một năm mới trở về một lần kia, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Minh Tư, tới đây ngồi cạnh gia gia.”

“Dạ.” Nụ cười của Minh Tư vẫn đậm nhạt, gạt đầu một cái, kéo lấy tay Sở Khanh Hàm, liền đi qua ngồi. Giấy phút Minh Tư dắt tay Sở Khanh Hàm, sự lạnh lẽo trên khuôn mặt hắn cũng cởi bỏ không ít.

Không cần nhiều lời, chẳng qua chỉ một câu này, đã khiến cho tất cả mọi người ở đây hiểu rõ, địa vị tại Sở gia của chàng trai tên Thẩm Minh Tư đã không cách nào dao động, toàn bộ thu hồi thanh âm, đứng ở một bên.

Minh Tư đưa chén trà sâm cho Sở Chấn Bác, “Gia gia, mọi người ngồi xe vất vả suốt cả chặng đường, chắc cũng mệt lắm rồi, để cho bọn họ đi thay quần áo nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Cầm lấy chén trà Minh Tư tự tay bào chế, hết sức hợp khẩu vị Sở Chấn Bác, uống một ngụm, âm áp lan tỏa, khiến cho tâm tình không vui mới vừa rồi của ông cũng bình phục trở lại, “Đi lên lầu rửa mặt rồi hẵng xuống.”

“Dạ, cha.”

“Gia gia, chúng cháu đi lên trước.”

Sau khi mọi người đều lên lầu, phòng khách vốn đang đông đúc cũng yên tĩnh trở lại. Sở Chấn Bác buông xuống chén trà, nhìn về phía Minh Tư, “Cháu không cần để ý lời nói của bọn họ, nếu có chỗ nào không vui cứ nói với gia gia, gia gia giúp cháu hả giận.”

“Chú hai và thím hai chỉ là có chút không tiếp thu nổi tình cảm giữa những người đồng tính, cháu biết bọn họ không có ác ý.”

“Đứa bé ngoan.” Nhìn nhìn Minh Tư, Sở Chấn Bác lộ ra mỉm cười hiền hòa, đứng dậy chống gậy trở lên lầu.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Minh Tư dựa vào lồng ngực Sở Khanh Hàm, cùng mười ngón tay của đối phương quấn quít lấy nhau, “Em biết vừa nãy anh rất tức giận, nhưng dù sao đó cũng là người thân, sắp sửa bước sang năm mới, không nên gây gổ khiến mọi người không vui, để cho gia gia đã lớn tuổi còn phải bận tâm vì tiểu bối chúng ta.”

Kề sát vào Minh Tư, hai mắt nhìn nhau, trán chạm trán, hô hấp hòa vào nhau chung một chỗ, Sở Khanh Hàm nhẹ nhàng ghé môi vào môi Minh Tư, hồi lâu mới chậm rãi rời đi, nhìn gò má ửng đỏ của Minh Tư, Sở Khanh Hàm mang theo ôn nhu xen lẫn áy náy, “Ừm.”

## 43. Chương 42

Buổi tối, Minh Tư vào bếp làm vài món xào cùng hai món canh, ba món hầm, một bàn đồ ăn ngon tăn ra mùi thơm mê hoặc. Khi tất cả mọi người xuống lầu dùng bữa, thì nhìn thấy Sở Khanh Hàm đang bưng một mâm thức ăn đặt lên bàn, nét mặt vẫn khiến người ta sợ hãi giống y như buổi trưa.

Sở Khanh Hàm ngay cả mắt cũng không nâng lên, chỉ đặt món ăn xuống xong, liền trở lại phòng bếp hỗ trợ Minh Tư. Sau khi chỉnh trang thỏa đáng, bữa cơm tối trải qua vô cùng yên tĩnh, lúc ăn xong thì nghe bên ngoài có mấy tiếng pháo nổ, Minh Tư lần nữa cảm nhận được bầu không khí của năm mới.

Nhìn phòng khách yên tĩnh, Sở Khanh Hàm vòng tay trên eo cậu, ngồi ở một bên ghế sofa, những người khác thì ngồi phân tán. Sở Chấn Bác ngồi ở chính giữa ghế sofa, mọi người mặc dù ngồi chung một chỗ, nhưng ai cũng bận rộn chuyện riêng. Chu Uyển Nghiên thì đang trêu chọc con trai Sở Ngạn Kỳ của mình, em họ nhỏ Sở Khuynh Dương thì chơi PSP, Sở Chấn Bác xem sách cờ trong tay, Sở Cảnh Thần thì đọc báo.

Cháu trai của Sở Chấn Bác là Sở Dực Kỳ cùng vợ Chân Lâm đang nhìn tập tranh sơn dầu, Sở Khuynh Vân đang dùng máy vi tính xem biểu đồ phân tích thị trường chứng khoán, ngôi nhà hoàn toàn yên tĩnh, tựa như tồn tại những không gian riêng biệt.

Minh Tư nhớ tới ngày hôm qua có nhờ quản gia mua giúp bộ mặt chược, vốn là muốn để cậu cùng An gia gia, Sở Chấn Bác và Sở Khanh Hàm giải buồn, không biết hôm nay có thể dùng nó để đánh vỡ bầu không khí ngột ngạt này hay không, “Mọi người có muốn chơi mặt chược không?”

Sở Khuynh Dương tuổi tác không lớn, chính là thời điểm thích yêu đương chơi đùa, hơn nữa bây giờ không có chuyện gì làm, ý tưởng này đương nhiên vô cùng tốt. Không ngờ một câu nói lại lôi kéo được tất cả mọi người, mở ra hai bàn mặt chược. Sở gia gia cũng thấy hứng thú, cùng chú hai và Sở Khuynh Vân, Sở Dực Kỳ một bàn. Sở Khuynh Dương, Lưu Lệ Hà, Chu Uyển Nghiên, Chân Lâm một bàn, mà Minh Tư thì xung



phong nhận việc tiếp quản cháu nhỏ Sở Ngạn Kỳ.

Sở Khanh Hàm không thích ai khác chạm vào hần ngoại trừ Minh Tư, cho nên chỉ ngồi bên cạnh Minh Tư, nhìn hai người một lớn một nhỏ.

Minh Tư ôm Sở Ngạn Kỳ đang ngồi một bên ghế sofa lên trên đùi mình, đối với đứa trẻ như tiểu đại nhân này, Minh Tư vẫn phải cẩn thận giữ chặt, “Bao lớn rồi?”

“Mẹ nói, không thể nói chuyện cùng người lạ.”

Minh Tư không nhịn được vui vẻ, suy nghĩ của con nít thật thú vị, không thể nói chuyện cùng người lạ, chẳng lẽ có thể ngồi trên đùi người lạ sao? Nhìn đứa trẻ vẫn khăng khăng ở trong ngực mình, Minh Tư càng nhìn càng thích, “Chú bây giờ đang ở trong nhà cháu, lại đang nói chuyện với cháu, không phải chúng ta cũng coi như là quen biết rồi sao?”

Đứa trẻ nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu một cái, “Coi như là vậy đi.” Nhìn về phía Minh Tư, đứa trẻ cảm thấy, nếu đã quen biết, thì không phải người lạ, dù sao cũng chỉ là một câu hỏi bình thường, liền trả lời, “Cháu năm nay năm tuổi.”

“Ồ, vậy là cháu đã đi nhà trẻ rồi.”

Sở Ngạn Kỳ nghiêm túc gật đầu một cái, “Dạ.”

“Đi học có ngoan không?”

“Vô cùng ngoan, thầy giáo cũng khen cháu gần đây không có đem nước đổ lên giường của bạn khác, sau đó nói người ta tè ra giường, cũng không có vẽ bậy lên quần trắng của Bối Bối.” Sau đó mặt đầy biểu tình ‘Có phải cháu thật biết điều hay không’ nhìn về phía Minh Tư.

Đoạn ‘ngoan ngoãn’ này nghe vào tai Minh Tư, khiến cậu không nhịn được buồn cười, đây là một tiểu đại nhân, hay là một tiểu ác ma mang nụ cười hoàn mỹ vậy trời?

Vừa lúc đó, người làm đi tới nói với cậu đồ ăn đã chín, Minh Tư mới buông ra Sở Ngạn Kỳ đi vào phòng bếp. Đứa trẻ không thể không có người trông coi, lúc Minh Tư đứng dậy, liền báo cho Sở Khanh Hàm.

Sở Khanh Hàm không biết phải làm sao, hần không muốn tiếp xúc với người khác, đành ngồi một chỗ, cùng cháu mình mặt đối mặt. Đứa trẻ cho rằng người bác luôn không cười này đang chơi trò chơi với nó, cũng liền không loạn động, học theo biểu tình của Sở Khanh Hàm, không nói lời nào, tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Lúc Minh Tư trở về, trong tay bưng một cái mâm lớn, Sở Khanh Hàm đứng dậy nhận lấy. Minh Tư đặt xuống trước mặt mỗi người một chén chè trôi nước, lúc đặt xuống trước mặt chú hai, không phải chè trôi

nước, mà là một chén nước lê.

Sở Cảnh Thần cau mày nhìn Minh Tư, biểu tình không vui đó lại không khiến Minh Tư có chút bất mãn nào, ngược lại mỉm cười, “Buổi chiều ngài ho khan, không thích hợp ăn chè trôi nước, nước lê này càng nhuận hầu hơn.”

“Ừm.” Biểu tình trong nháy mắt có chút không được tự nhiên, Sở Cảnh Thần gật đầu, ho khan một tiếng, “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí, chú hai.”

Mặc dù sau đó vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng tối thiểu không còn tình cảnh châm chọc. Thím hai cũng không trò chuyện cùng Minh Tư, ngược ba người em họ Sở Khuynh Vân, Sở Khuynh Dương và Sở Dục Kỳ đối với Minh Tư hết sức thân thiết, mà thẳng nhóc Sở Ngạn Kỳ sau khi ăn chén chè trôi nước kia xong, bắt đầu dính lấy Minh Tư một cách dị thường, nhất là sau khi được Minh Tư đưa cho rối vải, liền trở thành Minh Tư đi tới chỗ nào, nó liền đi theo tới chỗ đó.

Đến nửa đêm còn đặc biệt nghiêm túc kéo lấy tay Minh Tư không buông, chuyện này khiến cho sắc mặt Sở Khanh Hàm từ đầu đến cuối đều không tốt. Không cách nào tự mình động thủ, Sở Khanh Hàm bèn bùng nổ hơi thở lạnh lẽo ra bên ngoài, khiến cho đôi vợ chồng ngồi bên bàn mặt chực khiếp đảm, lập tức toát mồ hôi lạnh, vội vã đứng dậy ôm lấy con trai búống bình.

## 44. Chương 43

Bên này rộn ràng tiếng cười nói, mà bên kia lại tràn ngập tử khí âm trầm.

Thượng Quan Tuệ cuối cùng không đạt được tâm nguyện của mình, tuổi quá trẻ đã qua đời. Đây là điều Lãnh Lâm không ngờ tới, một người phụ nữ sống sờ sờ cứ vậy mà ra đi. Kết quả xét nghiệm DNA, quả thật là con trai hắn, giây phút ấy, Lãnh Lâm không biết nên vui hay nên buồn.

Vợ qua đời, Lãnh Lâm tựa vào ban công, buổi sáng, người phụ nữ kia vẫn còn tê tâm liệt phế hết to, hắn không có bất kỳ cảm giác gì, hắn chưa bao giờ xem cô là vợ, hắn hận cô, nhưng lại càng hận mình. Cả hai đều mang tâm tư riêng, nên mới có cuộc hôn nhân không hẳn là hôn nhân này, không có tình yêu, cũng không có tình nghĩa. Lòng Lãnh Lâm ê ẩm, bất kể như thế nào, bọn họ đã từng quen biết một hồi.

Thời điểm đứa trẻ được sinh ra, tiếng khóc kia, khiến hắn lần đầu tiên trong đời có được cảm giác vui sướng khi làm cha. Trong lúc nói chuyện với cha hắn, trong lòng hắn đã từng dấy lên suy nghĩ, cùng người phụ nữ này sống qua ngày cũng tốt. Dẫu sao cuộc sống vẫn cần phải tiếp tục, kết quả, chỉ trong giây phút ngắn ngủi, điểm tựa ấy cũng biến mất. Lãnh Lâm hút thuốc càng ác liệt hơn, phun ra không biết bao nhiêu là khói, mang mùi vị nicotin của thuốc lá.

...

Rốt cuộc vào ngày đón năm mới hôm đó, Sở Chấn Bác mặc một bộ đồ tơ lụa truyền thống đính bảo thạch thượng đẳng, tinh thần sáng láng, khắp nơi trong nhà treo đồ trang trí tràn ngập không khí năm mới, không chỗ nào không mang dáng vẻ vui mừng.

Minh Tư cùng Sở Khanh Hàm mặc hai bộ quần áo truyền thống màu trắng cùng loại, cổ tròn màu đỏ đính lông, nhìn vào liền biết quần áo tình nhân, nhưng mang khí chất bất đồng.

Trong phòng khách để rất nhiều mứt kẹo trái cây, người làm trong phòng bếp đều đã về nhà đón tết. Minh Tư thương lượng cùng Sở Chấn Bác, cho quản gia nghỉ ngơi đón tết, toàn bộ cơm đêm giao thừa cứ để cậu làm, dù sao cũng là cơm đoàn viên, Minh Tư hy vọng thật sự có được bầu không khí đúng nghĩa.

Từ buổi sáng đã bắt đầu có vài người bạn tới chúc tết, bao gồm cả An gia gia dẫn theo cháu trai tới, trò chuyện một hồi, uống canh Minh Tư nấu, mới cười khanh khách dẫn cháu trai trở về.

Đường Tư Phong và Đường Tư Tiếp lần lượt tới chúc tết, nói vài câu may mắn, liền đến phi trường đón cha mẹ bọn họ vừa mới về nước.

Sau buổi chiều, người đến chúc tết cũng thưa dần, đến buổi tối mọi người lại tụ tập đánh mạt chược. Minh Tư bận bịu chuẩn bị cơm nước, Sở Khanh Hàm hỗ trợ một tay, Lý Lệ Hà trêu chọc cháu trai mình, Chu Uyển Nghiên cùng Chân Lâm đều là danh môn khuê tú, có bao giờ chạm qua đồ trong bếp, cho nên nhìn mấy lần, biết không cách nào hỗ trợ, liền lui ra ngoài, dù sao thì Sở Khanh Hàm nhìn Thẩm Minh Tư luôn ôn nhu như nước, nhìn bọn họ lại luôn khiến bọn họ phát lạnh.

Gói sủi cảo, nấu cơm, xào thức ăn, hầm thịt, nấu canh, đúng sáu giờ chiều, mọi người tụ họp dùng bữa. Cơm nước xong xuôi, Sở Khuynh Vân cùng Sở Khuynh Dương và Sở Dực Kỳ dọn dẹp chén đĩa, Minh Tư thì bưng ra trà bánh.

Mấy người kia lại bắt đầu chơi mạt chược, nhóc Sở Ngạn Kỳ dù sao tuổi cũng còn nhỏ, không đến tám giờ tối, đã gật gù trong lòng bà nội của nó. Ấm con lên lầu thu xếp ổn thỏa, mấy người phụ nữ liền gom thành một bàn.

Đặt bánh trái và trà lên mấy cái bàn mạt chược bên cạnh, Minh Tư cầm lấy một khay trong số đó, cùng Sở Khanh Hàm làm ổ trên ghế sofa, mở tivi trong phòng khách, xem chương trình năm mới, mặc dù nội dung không quá hấp dẫn, nhưng lại có không khí ấm áp của gia đình. Sau lưng là lồng ngực ấm áp, khiến cho Minh Tư suốt đêm đều mang ý cười bên môi.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, sủi cảo đã chín, không có bưng lên bàn ăn, mà đặt trên bàn phòng khách. Mọi người đang chơi mạt chược ngửi thấy mùi thơm, tự nhiên ngừng tay. Mọi người cầm lên chén đĩa, kẹp sủi cảo ngồi nhâm nhi trên ghế sofa, cũng nhìn vào tivi. Thời điểm tiếng chuông năm mới vang lên, trên mặt mỗi người đều cong lên một nụ cười, vô cùng ấm áp, ngay cả bọn họ cũng không hiểu, cái tiếng chuông đó tại sao lại khiến cho mọi người hân hoan cùng thoải mái đến vậy.

Buổi sáng đầu năm, giống như thời tiết đầu mùa xuân, mang theo hơi thở ấm áp. Minh Tư ở trong bếp nấu canh, em họ nhỏ Sở Khuynh Dương bởi vì một đêm không ngủ, bỏ lỡ bữa ăn sáng, cho nên lúc từ trên giường bò dậy, liền che cái bụng trống rỗng chạy vào phòng bếp.

“Hi.” Không biết nên xưng hô thế nào, Sở Khuynh Dương gãi gãi đầu, toét miệng cười, mặc dù đã sống chung ba ngày, nhưng cho tới bây giờ chưa từng trò chuyện qua, đột nhiên cảm giác có chút lúng túng.

“Anh giữ lại thức ăn trong nồi cho em đó.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí.” Minh Tư mỉm cười, tựa như gió xuân quạt vào mặt, khiến cho Sở Khuynh Dương bất chợt thất thần, ngay sau đó đi vào nồi tìm đồ ăn.

Ngây ngẩn một hồi, Sở Khuynh Dương bưng chén nhích lại gần, “Nói thật, bao nhiêu năm ăn tết ở đại trạch, đây là lần đầu tiên náo nhiệt như vậy, mấy năm trước chỉ yên tĩnh ăn một bữa cơm, sau đó ai về phòng người nấy.”

Sở Khuynh Dương nhận lấy chén canh từ tay Minh Tư, “Còn có thức ăn anh làm ăn ngon thật.” Liếm hạt cơm bên khóe miệng, khuôn mặt đẹp trai của Sở Khuynh Dương tỏ ra chưa thỏa mãn.

Có lẽ ngửi thấy mùi thơm, hoặc có lẽ nghe được trong phòng bếp có tiếng nói chuyện, Sở Khuynh Vân cùng Sở Dực Kỳ cũng lần lượt đi vào, ngửi mùi hương phiêu tán trong bếp, mỉm cười hỏi Minh Tư, “Mùi thật là thơm, là canh gì thế?”

“Đậu phộng hầm xương.” Minh Tư mỉm cười, múc cho Sở Khuynh Vân, Sở Dực Kỳ, Minh Tư mỗi người một chén.

Nở nụ cười nhả nhặn, Sở Khuynh Vân gật đầu, “Cảm ơn.”

Sở Dực Kỳ thuộc dạng yên tĩnh ít nói chuyện, cũng theo nói một tiếng cảm ơn, liền ngồi vào bàn ăn, uống canh mỹ vị.

Húp xong ngụm canh cuối cùng, Sở Khuynh Dương ngẩng đầu hỏi Minh Tư, “Anh cả đâu? Sáng sớm tới giờ em không nhìn thấy anh ấy.”

“Anh ấy có chút việc, đi ra ngoài.” Mối lộ ra nụ cười thật sâu, từ trong ra ngoài, đều bao phủ niềm hạnh phúc ấm áp, nghĩ tới người nọ chỉ vì cậu thuận miệng nói muốn ăn, mà đã lặn lội lái xe đến tiệm nhỏ cách nơi này một giờ đi đường, mặc dù đau lòng, nhưng cũng tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Bốn người đứng trong phòng bếp trò chuyện hồi lâu, dù không nhiều lời, nhưng bất ngờ lại hợp ý.

Buổi trưa, Sở Khanh Hàm mới từ bên ngoài trở về, trong tay xách hộp đồ ăn, mặc dù khiến cho mọi người tò mò, nhưng không ai có gan đi hỏi.

Khoảnh khắc hần bước vào phòng bếp, ba huynh đệ Sở gia cũng tự giác tìm cách đi ra ngoài.

Khi chỉ còn lại hai người, Sở Khanh Hàm đi tới trước mặt Minh Tư, dịu dàng hôn lên tóc cậu, “Bánh đậu đỏ.”

“Ừm.” Nhìn nam nhân cầm ra hộp đồ ăn, đem bánh đậu đỏ đưa tới bên miệng cậu, trong mắt đều là cưng chiều, nụ cười của Minh Tư liền lan tỏa khắp gương mặt.

“Ngọt không?”

“Ừm, rất ngọt.” Nụ cười nối tiếp, cuộc sống cũng lại tiếp nối, giống như ánh mặt trời bên ngoài, vô cùng ấm áp, cũng khiến cho lòng người càng dựa gần vào nhau...

Nồi canh trong bếp sôi sùng sục bốc lên hơi nóng, khiến cho phần ngọt ngào này càng nhiều thêm hơi thở cuộc sống, bình thản ấm áp...

—— chính văn hoàn ——

## 45. Chương 44: Phiên Ngoại: Bắt Cóc

Minh Tư vươn người một cái, đầu dựa trên bả vai người yêu, vô cùng thả lỏng thở ra một hơi.

Sở Khanh Hàm giờ tay ôm người vào trong lồng ngực, ngón tay thon dài đặt lên huyệt thái dương của Minh Tư, nhẹ nhàng xoa ấn.

Sự quan tâm của nam nhân khiến cho cơn mệt mỏi của Minh Tư tiêu tán rất nhiều, nụ cười cũng vươn trên môi, ngẩng đầu lên, hôn nhẹ một cái trên môi Sở Khanh Hàm, “Lát nữa em còn phải đến nhà xuất bản.”

Trên khuôn mặt hoàn mỹ, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, hiện lên đau lòng, nhưng Sở Khanh Hàm vẫn gật đầu, “Ừm.” Đốt ngón tay theo huyệt thái dương dời về phía mi mắt Minh Tư, “Nghỉ ngơi.”

“Được.” Minh Tư cười khổ trong lòng, “Mười phút sau nhớ đánh thức em.”

“Ừm.” Sở Khanh Hàm kéo qua thảm trên ghế sofa, đắp lên cơ thể mảnh khảnh của Minh Tư, nhìn người yêu chậm rãi chìm vào giấc ngủ, Sở Khanh Hàm mới nhẹ nhàng than thở, rón rén kéo sát người yêu vào

trong lồng ngực, sau đó chuyên chú nhìn gương mặt mệt mỏi của Minh Tư.

Mười phút sau, bất luận Sở Khanh Hàm có không muốn thế nào, hắn vẫn đứng hèn đánh thức Minh Tư. Thay đổi quần áo, lúc ngồi vào trong xe, lòng mày của Sở Khanh Hàm vẫn không có giãn ra, trong lòng không biết tại sao lại phiền muộn, nhất là khi nhìn thấy đáy mắt Minh Tư xanh đen mệt mỏi, loại tâm tình này càng thêm nặng nề.

Sở Khanh Hàm nghiêng đầu nhìn sang Minh Tư, muốn mở miệng, lại biết niềm đam mê duy nhất trong cuộc sống của Minh Tư chính là phiên dịch. Cậu cần một ‘công việc’, hay nói đúng hơn là một loại ‘kiên trì’, khiến cho cuộc sống của cậu trở nên đa dạng. Mà hắn lại không thể lấy danh nghĩa ‘đau lòng’, giam giữ toàn bộ lý tưởng và cuộc sống của Minh Tư.

Thu hồi toàn bộ suy nghĩ, khéo môi Sở Khanh Hàm lộ ra nụ cười ôn nhu, “Khi nào xong...” Nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Minh Tư, lúc vuốt đến bờ môi, liền nghiêng người hôn lên, “Anh tới đón em.”

“Ừm.” Ngôn ngữ của Sở Khanh Hàm bắt đầu tăng dần, trở nên phong phú hơn. Tình trạng này khiến tâm tình Minh Tư nhảy nhót, đáp lại nụ hôn của Sở Khanh Hàm, nụ cười trên môi Minh Tư càng nồng hơn, giờ cổ tay nhìn đồng hồ, “Hội nghị thảo luận nghiên cứu sách mới có lẽ sẽ kéo dài hơi lâu.”

“Không sao.” Khởi động xe, Sở Khanh Hàm nghiêng đầu nhìn về phía Minh Tư, “Cùng ăn cơm trưa.”

“Được.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Minh Tư, cái hội nghị này kéo dài tới gần buổi trưa mới kết thúc. Khéo léo từ chối lời mời cơm trưa, Minh Tư nhìn nhìn vết mực dính trên tay trong lúc viết chữ, liền theo bảng chỉ đường tìm đến phòng vệ sinh.

Ở khúc quanh, nhìn thấy tấm bảng in chữ tiếng Anh, Minh Tư chưa kịp đẩy cửa tiến vào, một cái khăn vuông đã chụp lên mũi miệng cậu, mùi gay mũi trong nháy mắt hút sạch sinh lực của Minh Tư, cuốn đi toàn bộ ý thức của cậu.

Mặt đất lạnh như băng, thời điểm Minh Tư tỉnh lại, giữa hơi thở liền nồng đậm mùi đất, khiến cho thần kinh dần dần thanh tỉnh. Đầu mơ hồ đau, thần trí cũng bắt đầu choáng váng. Minh Tư cố gắng lấy lại bình tĩnh, đánh giá bốn phía, đập vào mắt là khoảng không tối đen, mặc dù không thấy gì, nhưng vẫn cảm giác được hai tay bị trói cao hơn tầm nhìn của mình. Minh Tư tốn sức ngồi dậy, “Người là ai?”

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Minh Tư vẫn có thể cảm giác được, có một người đang nhìn chằm chằm cậu trong bóng tối, ánh mắt đó mang đến cảm giác âm lãnh, khiến cho người ta không tự chủ mà bị hút vào trong đó, nhưng trên mặt Minh Tư lại không hề có chút hỗn loạn nào.

‘Cạch’ một tiếng, bóng tối ngênh đón ánh sáng, trong nháy mắt ánh đèn được bật lên, Minh Tư không kịp thích ứng mà nhắm mắt lại, đến khi chậm rãi mở ra, mới thu hết hoàn cảnh khôn tù hiện tại của mình vào

trong mắt.

Một không gian hoàn toàn khép kín, không một đồ vật, không một cửa sổ, một căn phòng trống không chừng trăm mét vuông chỉ có cậu cùng một người mà cậu không hề ngờ tới — Tề An.

“Thẩm tiên sinh, đã lâu không gặp.” Tề An cầm gậy đánh bóng, hoàn toàn khác hẳn vẻ xấu hổ và ngượng ngùng lần đầu gặp mặt, “Tôi thật sự vô cùng nhớ cậu.” Nhẹ nhàng gõ gõ cây gậy đánh bóng trong lòng bàn tay, phát ra thanh âm bồm bộp, ở một nơi trống trải như thế này, liền trở nên vang vọng thấu xương.

Minh Tư không đáp lại, không hề có chút khấn trương mà điều chỉnh lại tư thế ngồi, cơ thể dựa vào mặt tường lạnh như băng.

“Thẩm tiên sinh, chớ lãnh đạm như vậy.” Tề An nửa ngồi xổm xuống, giọng điệu ôn nhu, nhưng thô bạo nắm lấy tóc Minh Tư, kéo gương mặt dịu dàng vẫn nhả kia về phía mình, “Chẳng lẽ cậu một chút cũng không tò mò, tại sao tôi hẹn cậu tới nơi này?”

“Tôi nghĩ không có bất kỳ người văn minh lịch sự nào đem loại chuyện này nói thành ‘hẹn’ cả.” Minh Tư giương mắt, mỉm cười, “Anh nói có đúng không, Tề tiên sinh?”

“Ý cậu muốn nói tôi là thứ bại hoại không lịch sự sao?” Tề An hoàn toàn không có vẻ tức giận, hôn thật mạnh lên môi Minh Tư, sau đó mới buông tóc Minh Tư ra, cười to đứng dậy, “Thú vị, thật là thú vị.”

Liếm liếm bờ môi vẫn còn lưu lại xúc cảm của Minh Tư, sắc mặt Tề An trở nên âm trầm, “Nếu cậu không hại chết Tuệ nhi, tôi nghĩ chúng ta sẽ rất hợp nhau.” Lời vừa dứt, cây gậy trong tay liền phát ra tiếng xé gió, vung lên trong không khí một độ cong, rồi tàn nhẫn rơi xuống bả vai Minh Tư.

Một tiếng kêu đau đớn bất thốt, Minh Tư lập tức che lấy miệng, bởi vì lực va chạm, Minh Tư hơi nghiêng người sang một bên, nhưng vẫn ngược mắt lên, nhìn Tề An.

“Thật xin lỗi.” Ném cây gậy trong tay xuống đất, Tề An lại ngồi xổm trước mặt Minh Tư, phảng phất giống như trẻ con làm sai chuyện, sờ lên bả vai bị thương của Minh Tư, “Rất đau đi.” Lời nói nhẹ nhàng, nhưng lực đạo lại gia tăng, nhìn mồ hôi trên trán Minh Tư từng giọt từng giọt bắt đầu rơi xuống khuôn mặt tái nhợt, Tề An cười càng vui vẻ, buông tay ra, ngồi xuống trước mặt Minh Tư.

“Hắn là rất đau, nhưng nỗi đau của cậu vĩnh viễn không thể bù đắp được cái chết của Tuệ nhi.” Cặp mắt bị thương đan xen cùng băng lãnh, lộ ra sự khùng bố không cách nào xem thường.

“Tôi yêu cô ấy.” Ánh mắt Tề An trôi về dĩ vãng, nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp ngày trước, thần sắc trên mặt cũng trở nên nhu hòa, “Chúng tôi từ nhỏ đã là hàng xóm, theo cách nói thông thường thì chính là thanh mai trúc mã, chỉ kém nhau một ngày sinh nhật.”

“Trong mắt mọi người đây là ông trời tác hợp se duyên, sau khi trưởng thành, chúng tôi có thể kết hôn, có

thể có những đứa trẻ đáng yêu. Nhưng vào năm cô ấy mười sáu tuổi, cô ấy lựa chọn ước mơ, tôi ủng hộ cô ấy, yên lặng làm một người trong mấy chục ngàn người ái mộ, tôi không cầu gì cả, chỉ muốn cô ấy được hạnh phúc, cho dù cuối cùng cô ấy gả cho Lãnh Lâm, người cả đời cũng sẽ không làm cho cô ấy hạnh phúc, tôi cũng vẫn chúc phúc cô ấy.”

Tề An đứng dậy, khom người nhặt lên cây gậy đánh bóng vừa nãy bị hất ném đi, mắt lạnh nhìn Minh Tư, “Nhưng lại bởi vì cậu, khiến cho toàn bộ hạnh phúc của Tuệ nhi bị hủy diệt.” Một gậy rơi xuống, đánh vào trước ngực Minh Tư, máu tươi liền xông ra khỏi miệng, Minh Tư ho khan, máu đỏ tích tích rơi xuống, nổi bật trên nền đất lạnh như băng, nhưng Minh Tư vẫn không rên một tiếng.

“Tại sao Lãnh Lâm yêu cậu? Không yêu Tuệ nhi của tôi? Tại sao? Tại sao?” Sau mỗi câu hỏi, chính là một gậy đập xuống, đến khi dừng lại, sắc mặt Tề An mới chậm rãi trở về nụ cười trước kia, xấu hổ như lần đầu tiên gặp mặt, “Tôi nghĩ cậu đói bụng rồi, tôi đi làm cơm tối cho cậu.”

Nhìn một chút cây gậy nhuộm máu trên tay, Tề An có chút chán ghét vứt qua một bên, quay đầu mỉm cười với Minh Tư đang nằm trên mặt đất, cả người đều là máu, “Bữa tối ăn canh trứng gà, thế nào?”

Trong nháy mắt, nụ cười kia càng trở nên kinh khủng, khiến cho lông mày Minh Tư nhíu chặt. Cậu cảm thấy Tề An đã không còn là người bình thường, ít nhất những hành động điên cuồng lúc này, đã có thể dùng hai chữ ‘người điên’ để khái quát hết thảy. Nếu là một tên bất cóc thông thường, có lẽ cậu còn có cơ hội chạy trốn, nhưng bây giờ, đối mặt với một người tinh thần cực kỳ không ổn định, tỷ lệ chạy trốn thành công đã hoàn toàn là số không.

Trong căn phòng trống trải chỉ còn lại một mình Minh Tư, may mắn duy nhất chính là Tề An để lại ánh đèn cho cậu. Minh Tư mất thật lâu mới có thể làm cho cả cơ thể đau đớn đến vô lực ngồi thẳng dậy tựa vào tường, vạt áo ướt đầm máu, Minh Tư há miệng thở dốc, động tác đơn giản, lại tiêu hao hết toàn bộ khí lực của cậu, nhưng cậu vẫn tin tưởng, Sở Khanh Hàm nhất định sẽ tìm được cậu...

Mà lúc này, ngay cả người qua đường cũng biết chuyện Minh Tư biến mất, rồi rít tìm kiếm, nhưng vẫn không có kết quả. Đường Tư Phong ở trong phòng sách của mình, đi qua đi lại, mà Đường Tư Tiệp thì gác chéo chân, mỉm cười nhìn ông anh của mình, “Anh thích Thẩm Minh Tư.” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Đường Tư Phong dừng bước, toàn bộ suy nghĩ hỗn loạn bị một câu nói làm cho lắng đọng. Đường Tư Tiệp nói không sai, hẳn thích chàng trai luôn mang nụ cười nhàn nhạt trên môi, ôn nhu văn nhã, nhưng cậu ấy đã lấy một người có tính chiếm hữu vô cùng to lớn. Đường Tư Phong đưa mắt nhìn Đường Tư Tiệp, “Em vẫn còn yêu Sở Khanh Hàm.”

Đường Tư Tiệp nhún nhún vai, ” Đúng vậy, em yêu anh ấy.” Đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, “Nhưng em cũng biết, anh ấy vĩnh viễn không thuộc về em.”

Ánh mắt cùng nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, Đường Tư Phong không tiếp lời, tâm tình này có lẽ chỉ có thể vĩnh viễn chôn giấu, giấu vào nơi ngay cả chính mình cũng không thể nhìn thấy.



Đối thoại đơn giản, nhưng lấp đầy không gian, đọng lại hồi lâu, Đường Tư Phong liền lái xe đến chỗ của Sở Khanh Hàm, nơi này của hắn đã không có kết quả, chỉ còn cách đến chỗ của Sở Khanh Hàm.

Vừa bước vào cửa, Đường Tư Phong liền sâu sắc cảm nhận được khí lạnh tràn ngập cả căn phòng. Sở Khanh Hàm ngồi trên chiếc ghế sofa mà thường ngày hay cùng Minh Tư ôm nhau, không nói tiếng nào, nhưng lộ ra hơi thở so với quá khứ càng thêm mãnh liệt. Lục Phong, Hồng Lâm và Long Uyên vừa mới xuất hiện, người phụ trách an toàn cho toàn bộ người của Sở gia, đang đứng ở một bên.

Đường Tư Phong ngồi xuống ghế sofa đối diện, cũng lẳng lặng chờ đợi.

Cho đến khi Long Uyên nhận được một cuộc điện thoại, bầu không khí ngưng trọng mới hoàn toàn thay đổi, “Đã xác định được vị trí của Thẩm tiên sinh.”

Sở Khanh Hàm dùng một tiếng đứng dậy, trên khuôn mặt nồng đậm sát khí, khí thế làm cho lòng người hoảng sợ, không cách nào làm ngơ, không cách nào chống lại...

Cùng lúc chạy tới còn có Lãnh Lâm, Sở Khanh Hàm ngay cả ánh mắt cũng không ném ra, liền bước vào ngôi nhà thủ hạ đã ‘dọn dẹp’ tốt, hai tên lưu manh ăn mặc kiểu phố chợ đang ngồi khóc hu hu trên mặt đất, bọn họ chỉ muốn kiếm chút đỉnh tiền, không có nghĩ tới chuyện phải đem mạng ra đền.

Đi vào sâu bên trong, chính là Tề An đang âm u cười, hai đầu gối bị thủ vệ sau lưng đá khuỵu xuống đất, nhưng mặt vẫn mỉm cười thỏa mãn, nhất là sau khi thấy Lãnh Lâm, nụ cười đó càng thêm nồng đậm, “Mày không thương Tuệ nhi, để cho cô ấy còn trẻ tuổi như vậy mà đã chết, tao cũng để cho mày ném thử một chút thống khổ khi mất đi người thương.” Tiếng nói vừa dứt, hai tay Lãnh Lâm đã túm lấy vạt áo Tề An, trong miệng cũng là tiếng gầm thét, “Minh Tư đâu, mày đã làm gì Minh Tư, nói mau!”

“Cậu ta đã chết, bị tao một dao đâm vào tim.” Tề An cười có chút vặn vẹo, “Loại cảm giác đó, thật khiến người ta sướng khoái mà.” Lãnh Lâm thả lỏng tay ra, nhưng sau đó hai mắt đỏ bừng giống như dã thú, lộ ra sát ý, từng quyền từng quyền đánh xuống người Tề An, lộ ra bị thương, điên cuồng cùng giận dữ.

Đường Tư Phong đứng ở bên cạnh Sở Khanh Hàm, mười ngón tay siết chặt, đều đã lạnh ngắt, trái tim nháy mắt trở nên trống rỗng, hắn hiểu được sự điên cuồng và bị thương của Lãnh Lâm, nhưng... hắn lại không có phản tư cách ấy.

Mà hai tay Sở Khanh Hàm đã nắm chặt, ánh mắt dừng trên người Tề An, lý trí của hắn nói cho hắn biết, Minh Tư nhất định không chết. Nhắm mắt lại, lẳng lặng đứng ở nơi ấy, quả nhiên sau đó Long Uyên chạy tới báo cáo, ở phía sau nhà tìm thấy một hầm trú ẩn không dễ phát hiện, Sở Khanh Hàm nhanh chóng xoay người hướng về chỗ kia.

Khi hắn bước xuống hầm trú ẩn, mùi máu tanh thoang thoảng khiến trái tim hắn lập tức bị đông cứng, cho đến khi nhìn thấy Minh Tư cả người đều là máu nằm trên mặt đất, toàn bộ lý trí của Sở Khanh Hàm đều biến mất, tay run run, đem người nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, áo sơ mi trắng buổi sáng lúc mặc ra cửa, đã không còn đáng vẻ sạch sẽ ban đầu, mà nhuộm đẫm màu đỏ tươi chói mắt.

Nhìn bác sĩ cùng đi theo tới, bằng bó những vết thương kia, trái tim của Sở Khanh Hàm giống như muốn văng ra khỏi cơ thể, khiến hắn không cách nào áp chế, đau đớn khôn cùng, giống như bị một đao trực tiếp cắt xuống một khối thịt, cổ họng xộc lên vị ngọt, tia máu trào ra, nhìn bác sĩ và Lục Phong muốn tiến lên xem xét, Sở Khanh Hàm đưa tay xóa đi vết máu ở khóe miệng, “Không cần để ý đến ta.”

Bác sĩ cẩn thận xử lý vết thương cho Minh Tư, lúc mũi kim tiêm cắm vào da thịt, Minh Tư hơi mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt của Sở Khanh Hàm, khiến cho cậu lập tức nở nụ cười, nhưng lộ ra mười phần yếu ớt, sau đó chìm vào lốc xoáy tối đen.

“Tổng tài, Thảm tiên sinh cần môi trường chữa trị tốt hơn.” Bác sĩ hoàn thành công việc cấp cứu, liền quay đầu nhìn về phía nam nhân khiến người ta sợ hãi kia.

Sở Khanh Hàm nhẹ nhàng ôm lấy Minh Tư, tựa như trên bảo, giống như bồ công anh tùy thời sẽ bị gió cuốn đi, cẩn thận từng li từng tí.

Lãnh Lâm và Đường Tư Phong nghe tin chạy tới cũng chỉ biết đứng một bên nhìn, không ngôn, không ngữ, bọn họ nên nói gì, làm gì, trên thực tế, bọn họ đều là người không đủ tư cách...

Ở bệnh viện suốt nửa tháng, ngay cả chuyện nhỏ như cầm ly nước, Sở Khanh Hàm cũng không để cho Minh Tư tự mình động thủ. Sau khi trải qua sự việc kia, Sở Khanh Hàm liền bắt đầu trở thành cái bóng của Minh Tư, dù là đi vệ sinh, Sở Khanh Hàm cũng nhất định phải canh giữ ngoài cửa.

Loại quan tâm này mặc dù khiến Minh Tư nhức đầu không thôi, nhưng cậu biết đây là sự bất an cùng tự trách của Sở Khanh Hàm, mặc dù cậu không cách nào tiêu trừ loại tâm tình này của Sở Khanh Hàm, nhưng cậu hy vọng trong cuộc sống về sau, có thể dần dần mất đi...

Sau giờ ngo, ánh mặt trời no đủ khiến người ta buồn ngủ, chỗ tốt nhất của bệnh viện tư nhân này chính là có một sân cỏ thật lớn. Minh Tư nằm trong lòng ngực Sở Khanh Hàm, híp mắt, như chú mèo lười biếng, nhẹ nhàng xê dịch một chút, rồi chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sở Khanh Hàm vươn tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Minh Tư, nụ cười trên khóe môi mang theo an tâm, nhẹ nhàng cúi người hôn lên đôi môi ửng hồng của Minh Tư, gió nhẹ thổi qua, ánh nắng nhảy múa, hòa cùng hạnh phúc của hai người...

—— toàn văn hoàn ——

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-nhu-than-tu>*